

Giới thiệu Nhà Đầu Tư

Bạn đang đọc truyện Nhà Đầu Tư của tác giả Chung Hoa Vô Diễm. Hai năm trước, trong đêm tuyết rơi giá lạnh tại Munich, cô lang thang giữa con gió rét, chiếc áo khoác của anh đã sưởi ấm trái tim đang dần chết cứng của cô. Hai năm sau, trong một buổi sáng lát phết mưa bay tại Thượng Hải, vì căn nhà tổ đang được rao bán, họ gặp lại nhau, đồng thời tiếp tục mối duyên bắt đầu từ đời trước. Cô không phải không biết anh họ “Tiêu”, cũng không phải đã quên lời dặn của bà ngoại “hễ gặp người họ Tiêu thì không được qua lại”, nhưng tình cảm ngôn tình ngược ấy là thứ lý trí có thể khống chế được sao? Cho dù cuộc sống trước đây đã trải qua bao nhiêu thăng trầm, rày đây mai đó thế nào đi nữa, kể từ khi gặp được anh, cô chỉ hy vọng: Thời gian tĩnh lặng, cùng người chuyện trò Tháng năm hừng hờ, cùng người sánh vai. Yêu đương với nhà đầu tư ngân hàng sẽ được trải nghiệm truyện hot gì? Một tiếng đồng hồ không trả lời tin nhắn, hai tiếng đồng hồ không trả lời tin nhắn, năm tiếng đồng hồ không trả lời... Hừ, đây là bạn trai thật đấy à? Yêu đương với nữ bác sĩ khoa cấp cứu sẽ có trải nghiệm gì? Một tiếng đồng hồ chưa gọi lại, hai tiếng đồng hồ chưa gọi lại, năm tiếng đồng hồ chưa gọi lại... Hờ, đây là bạn gái thật sao? Khi nhà đầu tư ngân hàng gặp nữ bác sĩ khoa cấp cứu, khi Tiêu Hoài gặp Lâm Mộc, ngay khoảnh khắc ấy, anh nhìn thấy pháo hoa nở rộ, thậm chí muốn một phát bước vào lòng em, cô lại xem anh như một người qua đường. Núi và núi không tương ngộ, người với người rồi sẽ tương phùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nhân Vật Lớn

Lâm Mộc lại mơ thấy vụ tai nạn vào hai năm trước.

Kính chắn gió của xe hơi vỡ ra trông như chiếc mạng nhện, mùi xăng gắt mũi xộc vào trong không gian chật hẹp.

Cô cố hít thở, trước mắt chỉ thấy một mảng đỏ thẫm màu máu, cơ thể bị kẹt cứng, không cách nào động đậy.

Thế lực đang dần cạn kiệt.

Những tiếng gào thét, những tiếng cầu cứu đều bị nghẹn lại nơi cổ họng.

Sợ hãi và tuyệt vọng đan xen, cắn nuốt lý trí, ý chí tan thành từng mảnh, khiến cho cô cảm thấy mình sắp không chống đỡ được nữa.

Thời gian và không gian như bị đóng băng, cô cô độc không nơi nương tựa, vĩnh viễn bị giam hãm trong chiếc xe vỡ kính tanh mùi máu kia.

Là mơ, không phải mơ.

Muốn tỉnh, không thể tỉnh.

...

Khi Lâm Mộc tỉnh lại, đầu đau như búa bổ,

Cô nằm đơ tại chỗ, một lúc sau mới nhớ ra khi nãy sau ca trực đêm ở khoa cấp cứu, cô đã đi nhờ xe bạn thân Quan Di để về nhà.

Trực đêm rất mệt mỏi, vừa lên xe cô đã ngủ thiếp đi.

Lâm Mộc tháo tai nghe xuống, điều chỉnh lại ghế phụ lái, ngồi thẳng dậy.

Tám giờ rưỡi, giờ cao điểm buổi sáng, sau trận mưa lớn đêm qua, thành phố Thượng Hải gần như đã trở thành “thượng hải” thật rồi, mặt đường ngập nước, giao thông tắc nghẽn, những chiếc xe đều đang khó khăn nhích về phía trước, từ từ đến gần lối vào đường cao tốc.

Lâm Mộc xoay xoay chiếc cổ căng cứng của mình, ánh mắt liếc về Quan Di đang lái xe: “Tắc đường thế này, mình sẽ trễ mất?”

“Không đâu, mỗi giới nhà đất hẹn gặp cậu lúc chín giờ ba mươi, bây giờ mới tám giờ hai mươi.” Quan Di cười phản bác, “Cho dù là trễ, mỗi giới nhà đất đợi chủ nhà cũng là lẽ đương nhiên mà.”

Xe của Quan Di là một chiếc SUV cỡ lớn, theo lời quảng cáo gọi là “cực kỳ bá đạo, lựa chọn hàng đầu của kẻ mạnh”, khi chạy trên đường cao tốc khá là dừng mảnh. Nhưng trong lúc tắc đường thế này, SUV rõ ràng không linh hoạt bằng chiếc xe bốn chỗ nhỏ gọn, chiếc xe phía trước vừa nhích tới, chiếc xe nhỏ bên cạnh đã lập tức lườn vào khoảng trống đó.

SUV nhích từng chút một, cuối cùng cũng thoát khỏi nơi đó. Vào đường cao tốc liền thông thoáng hẳn, Quan Di dứt khoát lao vào làn đường.

Cô liếc mắt nhìn qua, thấy sắc mặt Lâm Mộc có chút nhợt nhạt. “Say xe hả?”

Lâm Mộc lắc đầu.

“Cách nhà cậu còn mười mấy cây, cậu ngủ thêm vài phút đi.” Quan Di đề nghị. Cô không phải không biết hai năm gần đây chất lượng giấc ngủ của Lâm Mộc rất kém, khó đi vào giấc ngủ, lại thường xuyên bị ác mộng quấy phá tinh giấc. Người bình thường cần ngủ tám tiếng, mỗi ngày Lâm Mộc ngủ được năm tiếng đã là nhiều rồi.

Lâm Mộc vẫn lắc đầu, bình tĩnh nói: “Tôi qua nhiều bệnh nhân đến cấp cứu quá, vỏ não đến giờ vẫn đang kích động, không ngủ được.”

Quan Di và Lâm Mộc đều tốt nghiệp chuyên ngành y học lâm sàng, nhưng cùng ngành không cùng hướng phát triển.

Ba của Quan Di là cổ đông của công ty dược Mỹ Lâm, Quan Di vừa tốt nghiệp liền vào Mỹ Lâm làm, giữ chức vụ cố vấn nghiên cứu và phát triển dược phẩm, việc nhân lương cao, sống rất sung túc.

Lâm Mộc vốn muốn tiếp tục học lên cao, sau khi tốt nghiệp bèn xin vào một bệnh viện tư nhân, nhờ vào thi chức danh mà trở thành bác sỹ trị liệu chính của khoa cấp cứu, thường đảo lộn ngày đêm.

Quan Di tăng tốc lên bảy mươi cây số một giờ, một mạch vượt qua mấy chiếc xe, vừa quay lại, nhác thấy chiếc lắc tay thủy tinh tím được đeo trên cổ tay trái của Lâm Mộc.

“Lắc tay đẹp thật đấy.” Quan Di thật lòng khen ngợi, “Cổ tay cậu nhỏ xíu, thích hợp với kiểu lắc tay thạch anh thế này.”

Lâm Mộc lại nói sang chủ đề khác: “Minh lấy được visa đi Đức rồi, hai tuần nữa sẽ sang Munich một chuyến, cậu đi không?”

Quan Di không trả lời mà trêu ngược lại cô: “Bây giờ cậu vừa mua nhà vừa ra nước ngoài, cuộc sống sung túc quá đi.”

Lâm Mộc cười nhạt, không phủ nhận, cũng không thanh minh.

Có một việc cô vẫn chưa nói cho Quan Di biết, cô đã làm đơn cho bệnh viện, yêu cầu tham gia vào đội hỗ trợ y tế cho vùng sâu vùng xa Việt Nam, nghĩ thấy thời gian sắp tới rất có khả năng bận không ngóc đầu lên được, bèn lập tức quyết định sang Đức du lịch trước, xem như đi để giải tỏa tâm sự.

Quan Di bỗng nhiên hất cằm về phía chiếc xe hơi màu đen đang chạy phía trước: “Chiếc xe đó, có phải bảng số Thượng Hải không?”

Lâm Mộc nhìn về phía trước.

Đó là một chiếc Mercedes-Benz thương vụ bảy chỗ sang trọng, dòng xe này chưa từng thấy ở trong nước.

Lâm Mộc khẽ “ừ” một tiếng.

“Tốt, cậu ngồi cho vững.” Quan Di lập tức đạp chân ga, vận tốc xe liền tăng lên hơn 90km/h.

Lâm Mộc liếc qua: “Ở đây giới hạn tốc độ 80km/h, cậu định làm gì vậy?”

Quan Di chặc lưỡi: “Gặp nhân vật lớn, tất nhiên phải đuổi theo chào hỏi một tiếng chứ.”

Vừa dứt lời, Quan Di lập tức nhấn ga lao vào dòng xe, đánh một hình zic zac thật lớn qua lại giữa hai làn đường, phóng về phía chiếc xe thương vụ màu đen kia.

Xe chuyển làn không ngừng khiến cho Lâm Mộc phải nắm chặt tay vịn phía trên đầu để ổn định thân mình, “Đừng như vậy, máy quay giám sát mà chụp được sẽ bị trừ điểm đấy.”

“Hiếm khi gặp được nhân vật lớn, bị trừ điểm cũng đáng.”

Quan Di lại tăng tốc, tốc độ xe chạy đã lên gần đến 100km/h rồi. Lâm Mộc trừng lớn mắt ngây người nhìn cô ấy liên tục vượt qua ba bốn chiếc xe.

Cuối cùng, chiếc SUV đã chạy song song với chiếc Mercedes màu đen kia. Quan Di không những không giảm tốc, mà còn hạ kính xe xuống, đưa tay trái ra làm dấu chữ V về phía chiếc xe đang chạy.

“Hi...” Tiếng gió hòa với câu chào hỏi đầy đắc ý.

Chiếc xe kia không hề đáp lại sự nhiệt tình của Quan Di, chủ động giảm tốc, lùi lại sau chiếc SUV.

“Đừng phá nữa, cậu cũng nhanh giảm tốc đi.” Lâm Mộc vẫn còn đang hoảng sợ thức giục.

Quan Di thả chậm tốc độ đội chiếc Mercedes, sau đó chiếc SUV của cô ấy chiếm hẳn làn đường của chiếc siêu xe, đột ngột giảm tốc, chiếc xe phía sau theo quá sát, đâm thẳng vào đuôi chiếc SUV.

Thân xe chấn động, lấn sang làn đường bên phải.

Máy mắn là chiếc xe Mercedes phía sau phanh lại kịp thời, nếu không Lâm Mộc đang ngồi bên ghế phụ lái đã phải gặp nạn rồi.

Quan Di hô lên “ây da”, lập tức nhảy xuống xe kiểm tra.

Lâm Mộc ngồi bên ghế phụ lái, hai mắt sợ hãi mà mở lớn, cả khuôn mặt trắng bệch.

Rõ ràng không phải vụ va chạm xe nghiêm trọng, nhưng tứ chi cô đều cứng ngắc, tai ù mắt hoa, khó chịu gần như không thể hít thở. Tình trạng này kéo dài mấy phút mới dần giảm bớt.

Lâm Mộc quay đầu sang tìm Quan Di, thấy Quan Di đang trao đổi với chủ xe phía sau.

Chắc là không thương lượng được, Quan Di sầm mặt đi ra phía sau, gõ cửa hàng ghế thứ hai.

Cửa xe từ từ hạ xuống.

Quan Di khom người, nói chuyện với người trong xe.

Lúc này chiếc SUV đang chắn ngang hai làn xe, Mercedes buộc phải dừng tại chỗ, đường cao tốc Trung Hoàn nhanh chóng bị tắc nghẽn, lại ngay giờ đi làm cao điểm, đoàn xe phía sau không ngừng bóp còi inh ỏi.

Tiếng còi xe liên tục vang lên đâm thẳng vào màng nhĩ, Lâm Mộc có chút khó thở, đúng lúc Quan Di đang nghiêng đầu vẫy tay với cô: “Lâm Mộc, cậu ngồi Mercedes về nhà đi, mình ở lại đây đợi cảnh sát giao thông đến.”

Lâm Mộc nghe không hiểu.

Quan Di đi đến, nói nhỏ bên tai cô: “Đi đi, cậu ngồi xe của nhân vật lớn, xem như lần này mình nợ anh ta một nhân tình. Có vay có trả, có qua có lại.”

Lâm Mộc nghẹn lời. Đang lúc dầu sôi lửa bỏng như thế mà Quan Di vẫn không quên móc nối với nhân vật lớn.

Chiếc xe phía sau hồi thúc không ngừng, cô buộc phải xuống xe, chạy nhanh đến hàng ghế thứ hai của chiếc Mercedes. Vị trí này là khu vực trung tâm của chiếc xe thương vụ, người được gọi là nhân vật lớn đang ngồi tại đây.

“Thật ngại quá, làm phiền rồi.” Lâm Mộc tỏ ý cảm ơn, ánh mắt hướng về người đàn ông trong xe.

Bộ tây trang cao cấp màu xanh đậm kèm chiếc caravat đồng bộ, đường may tinh tế trước ngực và vai áo, chiếc khuy măng sét đá quý được đánh bóng làm nổi bật hương vị tao nhã. Tất cả những chi tiết kia kết hợp lại với nhau, ấn tượng đầu tiên mà vị “nhân vật lớn” trong miệng Quan Di đem đến cho người khác có thể hình dung bằng bốn chữ: Phong độ, chừng chặc.

Lâm Mộc bất giác muốn nhìn thử tướng mạo anh ta, dời ánh mắt lên, đến hầu kết của anh ta, rồi đến cằm, cuối cùng là gương mặt anh ta.

Khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan cân đối.

Lâm Mộc ngẩn người vài giây.

Nếu nhớ không nhầm, cô đã từng nhìn thấy anh ta trên bìa tạp chí tài chính “Nhà Đầu Tư”.

Anh ta là Hoa kiều Đức, nhà đầu tư ngân hàng, hình như còn từng bán khống cổ phiếu Hong Kong?

Cô không nhớ được tên tiếng Đức dài ngoằng của anh ta, nhưng lại nhớ rất rõ họ “Tiêu” trong tên tiếng Trung của anh ta, tất nhiên, nhờ cả vào lời dặn dò trước lúc lâm chung của bà ngoại.

“Phạm gặp được người họ Tiêu, nhất định không được qua lại.”

Lâm Mộc lấy lại tinh thần, nở nụ cười với nhà đầu tư ngân hàng này một cái, không may, anh ta đang nghe điện thoại, ánh mắt sâu thẳm lướt qua gương mặt cô, về mặt lạnh nhạt gập đầu.

Lâm Mộc nhìn về hàng ghế thứ ba của chiếc xe.

Ở đó có một nam một nữ đang ngồi, trên tay họ là xấp tài liệu dày cộp, mặc đồ công sở, chắc là trợ lý cấp cao của nhà đầu tư.

Lâm Mộc mỉm cười với họ.

Hai người đều không có phản ứng gì.

Lâm Mộc không nghĩ ngợi nhiều, đi đến hàng ghế trước, mở cửa ghế phụ lái.

Cô không vội nhảy vào trong xe, mà nhấc chiếc váy len dài lên ngồi vào, khép hai đầu gối lại, rồi mới rút hai chân lên xe. Cả quá trình đều rất ung dung,

tránh việc lên xe tức thì khiến cho trọng tâm trùng xuống.

Lâm Mộc cài dây an toàn, trao đổi với tài xế đường về nhà cô, sau đó yên lặng ngồi đó, ngồi được một lúc, chợt phát hiện có chút không đúng...

Tuy quay lưng về phía hàng ghế sau, nhưng cô biết “nhân vật lớn” đã kết thúc cuộc gọi, kỳ lạ thật, anh ta không nói chuyện, hai trợ lý cấp cao cũng im lặng không lên tiếng.

Trong lòng Lâm Mộc có cảm giác, hình như cô không được hoan nghênh?

Chiếc SUV của Quan Di đã tránh khỏi làn xe, chiếc Mercedes đã bắt đầu nổ máy, Lâm Mộc muốn xuống xe cũng không kịp nữa rồi.

Cô lúng túng, chỉ đành im lặng ngồi đó.

Nữ trợ lý đột nhiên phá vỡ sự im lặng, không phải nói tiếng Trung, mà dùng tiếng Đức xen lẫn tiếng Nhật để trao đổi với “nhân vật lớn”.

“Tiêu, vì sao anh không từ chối yêu cầu bất lịch sự của cô gái Trung Quốc kia? Cô ta tự xưng là thành viên liên đoàn AIESEC, nhưng tôi và anh đều chưa từng gặp cô ta qua.”

“Thói quen lái xe của cô ta không tốt, hành động chẳng ra làm sao, thiếu giáo dục.”

Lâm Mộc từng học tiếng Đức và tiếng Nhật, những lời nhận xét không hay của nữ trợ lý về Quan Di cô đều nghe hiểu.

“Cô gái này cũng bất lịch sự. Anh chưa mời cô ta lên xe, cô ta đã chủ động ngồi lên rồi.”

Lâm Mộc hơi ngạc nhiên, cô tưởng “nhân vật lớn” và Quan Di có quen biết, không ngờ cả bạn bè xã giao cũng không phải.

Lúc này, Lâm Mộc chẳng khác nào đang ngồi trên bàn chông.

Cùng lúc đó, một giọng nói trầm thấp vang lên, dùng tiếng Đức chuẩn nói: “Michiko, không thể vì cô gái này không hiểu tiếng Đức mà bàn tán sau lưng cô ấy.”

Một cảm giác khó tả len lỏi trong tim, Lâm Mộc ngược mắt nhìn lên gương chiếu hậu. Cô không thấy được vẻ mặt của “nhân vật lớn”, chỉ thấy được đường nét chiếc cằm và đôi môi của anh.

Cô nhìn chăm chăm hình ảnh phản chiếu của anh một lúc rồi mới rời mắt đi.

Dịu dàng, khoan dung. Đây là ấn tượng thứ hai của cô đối với anh.

Nữ trợ lý không tiếp tục oán trách nữa, chuyển đề tài khác: “Tiêu, tăng trưởng trong quý 3 của nước Úc thấp hơn dự kiến, hôm qua tỷ giá hối đoái đô Úc giảm mạnh so với đô Mỹ, chạm mức thấp nhất trong sáu năm gần đây.”

“Mặc dù kinh tế Úc đã rất lâu không lâm vào suy thoái, nhưng trước mắt lòng tin vào thị trường này rất yếu, tôi tán thành tiếp tục quan sát đô Úc.”

Nữ trợ lý đang phân tích xu thế của thị trường ngoại hối đô Úc, nam trợ lý cũng tham gia bàn luận, những từ chuyên ngành tài chính không ngừng được tuôn ra, Lâm Mộc càng nghe càng không hiểu, chỉ có thể tiếp tục im lặng, cố gắng không làm phiền đến những người đang xử lý công việc.

Nhìn con đường cao tốc trải dài uốn lượn ngoài cửa sổ xe, cô không nhận được than thở, mười mấy cây số về nhà dường như trở nên thật dài.

Một suy nghĩ nảy lên.

Cô lẳng lặng lấy di động trong ba lô ra, mở trình duyệt, nhập vào từ khóa mơ hồ trong trí nhớ.

Chỉ một chốc, đã có kết quả tìm kiếm.

“Hermann Joseph Hsiao (tên tiếng Trung, Tiêu Hoài), giám đốc điều hành ngân hàng đầu tư Deutsche tại Trung Quốc, người quản lý quỹ đầu tư Lượng Tử, cố vấn liên đoàn AIESEC.”

Lâm Mộc thông thả kéo xuống dưới, đọc đoạn nội dung được in đậm khác.

“Tiêu Hoài, Hoa Kiều người Đức, gia tộc bốn đời đều là nhà đầu tư ngân hàng. Ông có Tiêu Chính Phủ, người thời cuối nhà Thanh, đầu dân quốc, tá tổng đường đại thần Tây hóa thời kỳ cuối nhà Thanh, môn khách của Lý Hồng Chương, năm 1903 từng thuyết phục thành công ngân hàng Đức cho chính phủ nhà Thanh vay tiền tu sửa đường sắt, mở ra kỷ nguyên mới cho nghiệp vụ đầu tư của ngân hàng nước ngoài tại Trung Quốc, khi đến Thượng Hải trở thành môi giới thứ hai cho ngân hàng thương mại Đức.”

Sau khi đọc xong bối cảnh gia thế của Tiêu Hoài, Lâm Mộc đổi từ khóa tìm kiếm khác, sau đó cô thấy nhận xét của tạp chí “Nhà Đầu Tư” nói về anh.

“Hermann Joseph Hsiao, chiến lược đầu tư của anh giống với họ “Tiêu” lâu đời của Trung Quốc mà anh mang, vẫn giữ khí chất phong nhã của danh gia vọng tộc.”

“Dưới sự dẫn dắt của anh, quỹ đầu tư Lượng Tử với tài lực lớn mạnh và tác phong dứt khoát đã không ngừng thu lợi trên thị trường tiền tệ thế giới. Ngân hàng đầu tư Deutsche cũng vì sự gia nhập của anh mà mở rộng sang thị trường Trung Quốc, đạt được thành tích thu về 35% lợi tức bình quân mỗi năm.”

Lâm Mộc bỗng nhiên hiểu được hành động của Quan Di. Quả thật, Tiêu Hoài đúng là một nhân vật lớn.

Nhưng, với Lâm Mộc mà nói, Tiêu Hoài chỉ là một người xa lạ.

Giống như lúc này, cô ngồi trên chiếc xe sang trọng của anh, quay lưng lại với anh, anh không để ý đến cô; anh có để quốc tiền bạc của riêng mình, cô thuộc về thế giới bình dân, hai người chắc chắn không thể có điểm chung được.

Lâm Mộc đặt điện thoại xuống, thả lỏng suy nghĩ.

Xe ra khỏi đường cao tốc, nữ trợ lý đặt một câu hỏi nghiêm túc: “Tiêu, vì sao anh không tiếp tục quan sát đô Úc?”

Vì tò mò, Lâm Mộc bắt giác nghiêng đầu qua, đợi nghe câu trả lời.

Đây là một trải nghiệm kỳ diệu và thú vị, ngay lúc này đây, không có người thứ tư biết được quyết định của một nhà đầu tư ngân hàng tiếng tăm lừng lẫy sớm hơn cô được.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, cô nghe Tiêu Hoài nói: “Berg und Tal kommen nicht zusammen, wohl aber die Menschen.”

Đây là một câu ngạn ngữ Đức: Núi và núi không tương ngộ, người với người rồi sẽ tương phùng.

“Tôi đã hiểu.” Nữ trợ lý thở dài, “Tôi sẽ làm theo ý của anh, tạm dừng tất cả kết luận về việc quan sát đô Úc.”

Lâm Mộc không hiểu thế nào là “quan sát”, cũng không hiểu câu ngạn ngữ mà Tiêu Hoài vừa nói là thế nào. Đã nhiều năm cô không tiếp xúc với tiếng Đức rồi, hôm nay vô tình nghe được, bất chợt nảy sinh chút cảm khái: tiếng Đức, một trong những thứ tiếng hay nhất thế giới, nếu găm lên một cách quá khích như Hitler thì nghe như gào thét, nhưng, nếu nói một cách ung dung từ tốn như Tiêu Hoài thì khác biệt hoàn toàn, nghe rất êm tai.

Cô nghĩ ngợi đến xuất thần, không biết từ lúc nào xe đã vào đến khu trung tâm Thượng Hải, dừng lại ngay đầu đường Trần Ninh.

Lâm Mộc như trút được gánh nặng, vội tháo dây an toàn, xoay người mỉm cười với ba vị tinh anh ngồi phía sau, dùng tiếng Trung nói: “Tôi đến rồi, cảm ơn.”

Hộ chiếu vô tình rơi ra khỏi ba lô, một trang kèm visa lộ ra.

Lâm Mộc khom người nhặt lên rồi cất lại vào ba lô, ngồi thẳng dậy, phát hiện hai người trợ lý đều đang nhìn chằm chằm vào cô.

Về mặt nữ trợ lý không được tự nhiên cho lắm, dùng giọng tiếng Trung hơi cứng nhắc nói: “Cô nghe hiểu tiếng Đức?”

Lâm Mộc ngẫm nghĩ, rồi khiêm tốn trả lời: “Tôi chỉ có thể nghe hiểu vài từ đơn giản, khả năng nói của tôi còn kém lắm.”

Cô nói bằng tiếng Đức, nữ trợ lý kinh ngạc: “Cô...”

“Phát âm của cô không tệ, rất chuẩn.” Một giọng nói trầm thấp tiếp lời, không dùng tiếng Đức khó nhằn, mà dùng tiếng Trung lưu loát để nói.

Lâm Mộc phản ứng hơi chậm, ngay sau đó nghiêng mặt qua nhìn nhân vật lớn đang ngồi giữa xe, nhà đầu tư ngân hàng gia thế hiển hách, Tiêu Hoài.

Ánh mắt cô chạm phải mắt anh.

Đôi mắt sáng và ấm áp, giống như mạch suối ngầm nhẹ nhàng chuyển động trong lòng núi, ung dung, điềm đạm, thật không giống ánh mắt sắc bén mà một nhân vật truyền kỳ nên có chút nào.

Người trên khắp thế gian này đều hồi hã, vội vàng, nếu không phải khát khao có danh có tiếng, thì là trông mong được lợi được lộc.

Anh lại mang cảm giác thoát tục, ôn hoà và thư thái.

Lâm Mộc mỉm cười lịch sự, đáp lại: “Cảm ơn.”

Dứt lời cô liền quay người mở cửa xe, chân phải đưa ra trước, tay chống lên hông rồi khỏi ghế. Tiết tấu của cô rất từ tốn, tránh để khi xuống xe khiến cho thân xe dao động.

Tiêu Hoài bắt giác nhìn cô thêm một chút.

Tháng mười hai, tiết trời đã rất lạnh. Cô mặc chiếc áo khoác dài phồng váy len, dưới váy là đôi chân thon dài, và một đôi cao gót màu đỏ sậm.

Cô đứng bên cạnh xe, mi mắt rũ xuống, nhỏ giọng tỏ ý cảm ơn, cả người toát lên vẻ dịu dàng, khiêm tốn, không chút huênh hoang.

Ấn tượng ban đầu của Tiêu Hoài về cô có chút thay đổi.

Cô có tính cách hoàn toàn khác với người bạn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhà Kiểu Tây

Lâm Mộc ở tại nhà số 521 đường Trần Ninh, cô không đến trễ, ngược lại, người môi giới đã đến muộn.

Cô nấu một bình cà phê, vừa uống vừa nhìn quanh ngôi nhà, nói đúng hơn là nhà của bà ngoại: căn nhà kiểu Tây hai tầng, xây dựng vào năm 1911, năm nổ ra cách mạng Tân Hợi.

Căn nhà kiểu Tây nằm trong khu Tô giới Pháp tại Thượng Hải cũ, ban đầu được tặng cho một vị cách cách nào đó của triều Thanh. Sau khi cách mạng Tân Hợi bùng nổ, hoàng đế Phổ Nghi bị đuổi ra khỏi Tử Cấm Thành, căn nhà cũng mất chủ.

Đầu năm 1936, bà ngoại và một cậu chủ nhà giàu họ Tiêu đính hôn với nhau. Cậu chủ Tiêu hào phóng vô cùng, tặng vô số lễ vật cho bà ngoại, trong đó có căn nhà kiểu Tây này.

Thời kỳ đầu dân quốc, nhà mẹ đẻ của bà ngoại kinh doanh xưởng dệt may, khi bàn chuyện cưới hỏi vùng tiền như nước. Một hôn lễ long trọng cận kề ngay trước mắt, cùng lúc đó, thể vận hội mùa đông cũng được khai mạc tại đế quốc Đức, cậu chủ Tiêu chịu ảnh hưởng của chủ nghĩa dân chủ lập tức quyết định cùng cha mẹ sang Đức để xem thể vận hội mới lạ này.

Không ai ngờ được quân Đức lại vi phạm “Hiệp ước Versailles” đóng quân tại Rheinland, châm ngòi cho cuộc chiến Khôỉ Trục, kẻ đó cuộc chiến kháng Nhật bùng nổ trên mọi mặt trận.

Trận chiến kháng Nhật nổ lên, cậu chủ Tiêu vẫn một đi không trở lại, bất vô âm tín.

Bà ngoại không tin cậu chủ Tiêu sẽ bỏ rơi mình, rời nước Pháp thất thủ, Tô giới bị quân Nhật tiếp quản, bà ngoại không thể không rời khỏi Thượng Hải, theo người nhà chuyển đến thủ đô tạm thời của người Tây ở Trùng Khánh. Cho đến khi cuộc chiến kháng Nhật kết thúc, bà ngoại mới dọn trở về căn nhà kiểu Tây ở.

Từ năm 1936 cho đến năm 2006, thắm thoát bảy mươi năm trôi qua, bà ngoại ngóng trông đêm ngày, cậu chủ Tiêu vẫn không trở lại.

Có lẽ vì yêu sinh hận, chuyện của bà ngoại và cậu chủ Tiêu cùng gia tộc họ Tiêu, Lâm Mộc không dám hỏi nhiều.

Sau khi bà ngoại qua đời, Lâm Mộc đọc được một câu tiếng Đức viết tay lộn xộn trong hồi ký của bà, dịch ra tiếng Trung đại ý là: Căn nhà xa hoa mấy, thiếu đi người trong lòng, cũng chỉ là một ngôi nhà hoang.

Lâm Mộc lúc đó đang học cấp ba, không thể nào tự thân cảm nhận được sự đau thương trong câu chữ ấy. Thời gian đưa trôi qua mười năm nữa, đầu năm nay cô lại thấy câu viết này trong lúc dọn dẹp phòng sách, trong lòng ngũ vị tạp trần, nghĩ đi nghĩ lại quyết định đem bán căn nhà này đi.

Một căn nhà kiểu Tây có tổng giá trị hơn mười triệu muốn bán không dễ dàng gì, người xem nhiều, người chịu mua ít, tối qua cô vừa nhận được tin tốt từ người môi giới: hôm nay, luật sư đại diện của một người nước ngoài sẽ đến xem nhà.

Ý muốn nói chính là người nước ngoài không ngại giá tiền.

Lâm Mộc uống hết cà phê, ngồi trong phòng khách một lúc thì chuông cửa vang lên.

Theo trình tự tiếp đãi trước giờ, cô giới thiệu diện tích, kết cấu, bày trí... của căn nhà với luật sư đại diện. Luật sư đại diện xem nhà xong, hỏi: “Căn nhà này của cô Lâm trang trí xa hoa thật, sao lại nỡ bán đi vậy?”

Trước câu hỏi mà người mua nhà quan tâm nhất, Lâm Mộc im lặng đến lạ.

Cuối cùng cô bình tĩnh trả lời một câu: “Thật ra tôi không nỡ chút nào.”

Luật sư đại diện không hỏi gì nữa, chụp vài tấm ảnh xong thì ra về, người môi giới cũng về ngay sau đó.

Lâm Mộc cứ nghĩ kết quả lần xem nhà này xem như xong, không ngờ bảy giờ tối lại nhận được điện thoại từ người môi giới, thông báo với cô sáng mai

đến ký hợp đồng mua bán nhà, làm thủ tục chuyển nhượng.

Căn nhà suốt một thời gian dài không bán được bỗng nhiên có người mua ngay trong một ngày, trong lòng cô cảm thấy buồn nói không nên lời, giống như tìm mình bị dao cứa mất đi một miếng vậy, đau, hơn hết là từng con từng con buồn bã và hoang mang không ngừng dâng lên trong lòng.

Tâm lý học lâm sàng có một lý luận có thể dùng nói về trạng thái này: Cảm giác bị tước đoạt tương đối.

Lâm Mộc tự dặn mình phải bình tĩnh.

Nhưng cô khó mà bình tĩnh được, cô đi từ căn phòng này sang căn phòng khác, từ dưới lầu lên trên lầu, đi tới đi lui rất lâu, đi mệt rồi, đầu óc tỉnh táo lại, cô mang một chiếc ghế ra ban công ngồi.

Hai năm trước ban công từng trồng đầy hoa cỏ, giờ chỉ còn lại từng cơn gió đông lạnh buốt thổi qua.

Cô lẳng lặng nhìn về phía những căn nhà đằng xa, nhà nhà thấp sáng ánh đèn ấm áp, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được hàng xóm họ đang làm những gì... ăn cơm, rửa chén, uống trà, trò chuyện.

Cô khá quen thuộc với cuộc sống thường ngày như thế, nhưng nghiêng đầu nhìn lại phía sau, căn nhà kiểu Tây rộng lớn trống rỗng, không có lấy một chút hơi người, ánh đèn sáng trắng trông nhức mắt vô cùng.

Lâm Mộc đưa tay tắt đèn, hết ngọn này đến ngọn khác.

Ánh sáng yếu dần, khi ngọn đèn cuối cùng bị tắt, bóng tối vô tận bao trùm lấy cô.

Ngay cả cái bóng của cô cũng biến mất.

Cô chẳng có chút gì.

Khi sắc trời tờ mờ sáng, Lâm Mộc rời khỏi ban công trở về phòng ngủ một lúc, khi thức dậy đầu hơi choáng váng, hình như bị cảm, cổ họng vừa khô vừa rát, rất đau.

Cô cố gượng dậy uống ít thuốc, thay quần áo trang điểm theo thường lệ, cố che đi sự mệt mỏi của mình.

Nửa tiếng sau, Lâm Mộc có mặt tại văn phòng của môi giới nhà đất.

Hợp đồng mua bán nhà đã được chuẩn bị xong từ sớm, luật sư đại diện đã lấy được chữ ký của người mua, chỉ còn đợi cô ký tên.

Thuốc cảm làm cho tinh thần của cô có chút mơ màng, cô từ từ cầm bút lên, vừa viết xong nét đầu tiên của chữ “Lâm”, khẽ liếc mắt qua nhìn thấy họ tên của người mua nhà trên hợp đồng.

Người mua (bên A): Tiêu Hoài

Tiêu Hoài?

Con buồn ngủ của Lâm Mộc chợt bay biến.

Cho dù người mua “Tiêu Hoài” này có phải “Tiêu Hoài” đã đưa cô về nhà ngày hôm qua hay không, người mua nhà họ Tiêu thật sự là việc mà cô không thể nào ngờ đến.

Lâm Mộc đặt bút xuống, cố gắng thốt ra một câu từ cổ họng đau rát của mình: “Xin lỗi, nhà không bán nữa.”

Luật sư đại diện không nói gì, lấy điện thoại ra gọi cho người ủy thác Tiêu Hoài.

Người môi giới đang đợi phần hoa hồng sau khi chuyển nhượng, sao có thể đồng ý để Lâm Mộc đổi ý vào thời khắc mấu chốt này, lập tức hỏi: “Cô Lâm, cô không hài lòng với giá cả sao?”

Lâm Mộc lắc đầu, bước ra khỏi phòng làm việc.

Người môi giới đuổi theo, đuổi theo cô đến đường lớn, thấy cô đưa tay gọi xe liền sốt ruột: “Cô Lâm, hay là chúng ta bàn bạc thêm?”

Lúc này một chiếc taxi chạy đến, Lâm Mộc mở cửa xe, người môi giới chặn lại không để cô lên xe, vẫy tay về phía bên kia đường, giọng nói rất kích động: “Anh Tiêu!”

Lâm Mộc theo đó quay đầu lại, thấy một người bước xuống từ chiếc Mercedes-Benz thương vụ màu đen.

Dáng người anh cao gầy, đường nét trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, chỉ đứng tại chỗ thôi đã để khí thế của mình hoàn toàn lộ ra ngoài, chừng chặc kín đáo lại tản ra cảm giác áp bức của người đàn ông thành đạt.

Lâm Mộc đứng yên tại chỗ, mắt không chớp lấy một cái mà nhìn anh. Cứ nghĩ chỉ là người qua đường tuyệt đối không có qua lại gì, bỗng nhiên gặp lại.

Tiêu Hoài đến gần, dừng bước.

Người môi giới liền nói: “Anh Tiêu, cô Lâm không hài lòng với giá tiền, có ý muốn thương lượng thêm với anh.”

Lâm Mộc mấp máy môi, muốn giải thích, Tiêu Hoài chuyển ánh mắt từ người môi giới sang nhìn cô, ánh mắt hờ hững dừng lại trên chân mày cô, nhàn nhạt nói: “Được.”

Bỏ lại người môi giới và luật sư, tạm thời không có nơi nào thích hợp hơn để đàm phán ngoài chiếc Mercedes-Benz, huống hồ hai trợ lý kia đều không có mặt.

Gian giữa của chiếc xe có hai ghế VIP. Tiêu Hoài ngồi ghế bên trái, chiếc bên cạnh để trống. Lâm Mộc không ngồi vào ghế bên cạnh anh, mà nhẹ nhàng mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ lái cách anh xa nhất giống hôm qua.

Cô im lặng một lúc, xoay người lại, ngược mắt nhìn về phía Tiêu Hoài.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, cô cúi mặt xuống, tiện tay vén một lọn tóc ra sau tai: “Anh Tiêu, về giá nhà tôi không có ý kiến.” Từ tiếng đầu tiên cô phát ra, gần như là cổ gào lên để nói, hai chữ “ý kiến” còn phát âm không được rõ ràng.

Cô cảm thấy mình nói không được rõ, ngừng lại một lúc rồi mới nói tiếp: “Vì lý do cá nhân, tôi không định bán...”

“Đợi một chút.” Tiêu Hoài cắt ngang lời cô, đưa bút và quyển sổ ghi chép qua cho cô.

Đây là sổ ghi chép của người trợ lý cấp cao, rất dày, dùng tiếng Đức và tiếng Nhật viết chi chít những thứ như số liệu tài chính, dự đoán, sắp xếp hành trình... nhìn thôi có thể thấy được cường độ công việc và áp lực như thế nào.

Lâm Mộc lật ra trang cuối cùng, dùng bút viết lên.

Trong xe vốn đã yên tĩnh, cô không mở miệng, anh cũng không lên tiếng, không khí bỗng chốc chùng xuống.

Cửa sổ xe hướng về phía đường phố ồn ào, thi thoảng lại có vài người đi bộ vội vàng ngang qua, cũng có tiếng kèn xe inh ỏi của người lái xe, Tiêu Hoài rất kiên nhẫn chờ đợi, thời gian dường như trôi qua thật chậm, cô cũng không nhanh không chậm mà viết ra những gì mình muốn nói.

Tiêu Hoài nhìn sổ ghi chép, nói: “Cô Lâm, tôi không cần cô trả tiền vì phạm hợp đồng, ngược lại, tôi đồng ý nâng giá mua nhà lên.”

“Cảm ơn, không cần.”

“Xin cô hãy suy nghĩ thêm một chút nữa.”

“Cảm ơn, vẫn là không cần.”

Tiêu Hoài không nói nữa, nhưng cũng chưa từ bỏ, hai người cứ im lặng như thế.

Một lúc sau, giọng nói trầm thấp của anh mang theo chút tâm tình: “Cô Lâm, thời dân quốc ông nội tôi đã dùng hai mươi nghìn bạc để mua một căn nhà kiểu Tây. Căn nhà kiểu Tây đó chính là căn nhà hiện tại của cô trên đường Trần Ninh.”

Đối mặt với lời kể đột xuất này, Lâm Mộc sững người.

Tiêu Hoài tiếp tục nói: “Năm 1937 ông nội cùng ông cố sang Đức du lịch, gặp phải thế chiến thứ hai nên bị buộc phải ở lại Thụy Sĩ theo phái trung lập. Năm 1937 Nam Kinh bị quân Nhật chiếm đóng, ông nội từ bỏ quốc tịch để tỏ lòng yêu nước, không ngờ hành động đó khiến cho từ 1945 đến 1949 ông không lấy được lệnh nhập cảnh của Trung Hoa Dân Quốc, không cách nào trở về nước.”

“Ngày 30 tháng 9 năm 1945, ông nội bị bệnh qua đời tại Thụy Sĩ. Trước lúc lâm chung, ông nói với bà nội rằng mình từng đính hôn với một cô gái họ Tô ở trong nước, bà Tô ở tại căn nhà kiểu Tây, tha thiết yêu cầu bà nội tìm cách liên lạc với bà ấy.”

Tiêu Hoài nói đến đây chợt im lặng một lúc: “Nhưng bà nội đã từ chối thỉnh cầu của ông.”

Có chút nóng giận dâng lên trong lòng Lâm Mộc, lí trí cô đã nén nó xuống, nhưng bàn tay vẫn cô thức siết chặt câu bút trong tay. Nắp bút màu vàng bị siết chặt, không chút nể tình mà để lại một dấu ấn hình tròn rõ nét trong lòng bàn tay cô.

Chuyện bà ngoại và cậu chủ Tiêu, khi còn trẻ có rất nhiều chi tiết cô nghĩ mãi không hiểu, bây giờ cô đã hiểu rồi. Không chỉ có thế, dụng ý trong lời dặn của bà, cô cũng đã hiểu ra.

Tiêu Hoài không phát giác ra sự khác thường của cô, tiếp tục nói: “Tôi đọc được nhật ký của ông nội mới biết được chuyện ngày xưa, cũng mất một khoảng thời gian mới xác nhận được tin bà Tô đã lia đời, địa chỉ của căn nhà kiểu Tây chính là số 521 đường Trần Ninh.”

“Tôi biết sau năm 1949, Đại Lục tiến hành phân chia lại tài sản đất đai, dẫn đến việc căn nhà hiện tại được đứng tên của cô. Xin cô hãy bán lại nó cho

tôi, đây là việc duy nhất tôi có thể làm cho ông nội.”

Lâm Mộc nghe xong, ánh mắt rời khỏi mặt Tiêu Hoài trở lại trên sổ ghi chép, dùng sức nắm chặt cây bút, khớp ngón tay trắng bệch, mỗi một chữ viết ra đều dùng sức gần như xuyên thủng trang giấy.

“Tên đầy đủ của bà Tô là Tô Tiêu, là bà ngoại tôi.”

“Không có ý mạo phạm anh, nhưng ông nội anh ở Thụy Sĩ kết hôn sinh con, bà ngoại tôi lại ở trong nước một đời không cưới gả.”

Gương mặt Tiêu Hoài lộ rõ vẻ kinh ngạc. Anh muốn hỏi tường tận hơn, nhưng điện thoại chợt rung lên, anh từ chối, điện thoại lại rung lên, lần này anh nhận cuộc gọi, Lâm Mộc nhìn đồng hồ, chín giờ đúng.

Tiêu Hoài dùng tiếng Đức để tiếp điện thoại, rõ ràng là đang giải quyết công việc, Lâm Mộc cúi đầu, viết một câu vào sổ.

“Bà ngoại để lại lời dặn, phàm gặp người họ Tiêu, nhất định không được qua lại. Tôi không thể bán căn nhà cho anh được, mong anh thông cảm.”

Lâm Mộc đóng bút lại, dứt khoát xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Dầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhà Kiều Tây 2

Tối hôm đó Lâm Mộc nhận được điện thoại của Quan Di, cô bạn thân vừa mở miệng liền giống như sét giữa trời quang: “Cậu móc nối được với nhân vật lớn rồi hả?”

Lâm Mộc: “...”

“Hôm nay mình gọi đến văn phòng của Tiêu Hoài, mời anh ta ăn tối, thế mà anh ta đáp ‘tôi và Lâm Mộc cũng xem như bạn bè, không cần khách sáo’.” Quan Di thẳng thốt, “Cậu mới quá giang xe anh ta một lần, sao thành bạn anh ta luôn rồi?”

Lâm Mộc kể sơ qua chuyện xảy ra trong chuyến quá giang xe kia, hoàn toàn không nhắc đến sự việc ngoài ý muốn khi bán nhà: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi, đây chỉ là lời từ chối bữa cơm cho có lệ thôi.”

“Lúc đầu mình cũng nghĩ thế, nên đành nói cảm ơn anh ta đã đưa cậu về một lần nữa, kết quả, cậu đoán xem anh ta nói gì?”

“Đoán không ra.”

“Thử đi mà.”

“Không thử.”

“Anh ta nói, ‘Chỗ Lâm Mộc bước xuống có một vũng nước nhỏ, tài xế nên nhích xe lên thêm một mét mới phải’.” Quan Di cười hi hi nói, “Mình cảm thấy, hình như anh ta có ý với cậu đấy.”

Lâm Mộc im lặng vài giây: “Anh ấy nhớ sai rồi, đầu đường Trần Ninh không có vũng nước nào cả.”

“Hà?!”

“Không nói nữa, mình phải đến bệnh viện trực ban, rảnh nói tiếp.”

Nói là vậy, khi Lâm Mộc đi đến đầu đường Trần Ninh để gọi xe, bất giác nhìn xuống mặt đất mấy lần... mặt đường bằng phẳng, đâu có cái hố nào? Làm sao có vũng nước được?

Một chiếc taxi chạy đến, cô ném bỏ suy nghĩ trong đầu đi tiếp, hoàn toàn không hay biết giày cao gót dẫm phải một vũng nước nhỏ, một chút bùn bắn lên, dính lên trên mặt giày.

Có lẽ do thị trường bất động sản đang đi xuống, Lâm Mộc lại trở về chuỗi ngày đón khách xem nhà, không có kết quả, rồi lại tiếp tục đón khách xem nhà.

Gần đến cuối năm, những cuộc gọi không đâu ra đâu cũng ngày một nhiều hơn. Hai ngày liên tiếp cô trực ca đêm nên không để ý điện thoại, khi tan làm phát hiện có vài cuộc gọi nhờ từ số điện thoại lạ.

Mã vùng gọi đến: Munich.

Thời gian đổ chuông: Bốn mươi tám giây.

Cô không chút do dự mà kéo số điện thoại đó vào danh sách chặn, kèm theo ghi chú: Lừa đảo.

Tiếp đó, đơn xin nghỉ phép của Lâm Mộc được bệnh viện phê duyệt, cô bắt đầu chuẩn bị cho chuyến du lịch, đến ngân hàng đổi đồng Euro, chuyển đổi hạn mức thẻ tín dụng.

Ti vi trong sảnh ngân hàng đang phát tin tức, có hai tin liên quan đến Tiêu Hoài.

Tin thứ nhất, nhiều nhà chiến lược đầu tư ngân hàng nước ngoài đều dự đoán số liệu thị trường của Trung Quốc trong quý IV rất có khả năng sẽ tăng cao, đồng đô la Úc chịu ảnh hưởng tích cực từ kinh tế Trung Quốc sẽ có khả năng lợi ngược dòng.

Tin thứ hai, dưới sự chỉ đạo của ngân hàng đầu tư Đức, hai ngân hàng thương mại trong nước đã hoàn thành việc sáp nhập.

Lâm Mộc biết Tiêu Hoài đã ngừng việc quan sát Đô Úc, nhưng không biết ý nghĩa của việc thu mua sáp nhập, cô bèn dùng điện thoại tra cứu tin thông tin về tin tức trên, hiểu được việc sáp nhập ngân hàng thương mại có lợi cho việc tái cơ cấu tài sản, giải quyết được nợ xấu và tăng khả năng sinh lợi.

Đột nhiên nhiệt huyết dâng cao, cô chọt thêm vào một dòng bình luận bên dưới: Tuy không hiểu, nhưng cảm thấy rất lợi hại.

Nhân viên ngân hàng xử lý xong thủ tục giúp Lâm Mộc, cách tám kính thủy tinh hỏi: “Thưa cô, còn việc gì tôi có thể giúp được cô không?”

Lâm Mộc định nói “không”, nhưng đổi lại hỏi: “Nếu tôi muốn đầu tư vào đô Úc, phải làm thế nào?”

Nhân viên ngân hàng nhanh chóng nói ra một loạt quy trình máy móc: trước tiên phải mở tài khoản ngoại hối, sau đó ký thỏa thuận mua bán ngoại hối, rồi yêu cầu mở dịch vụ ngân hàng trực tuyến. . .

Lâm Mộc nghe xong mớ quy trình phức tạp này liền thấy choáng váng.

Cô thất thểu ra khỏi ngân hàng về nhà, không nhận được đăng một dòng trạng thái trên Wechat: Vấp bậc thêm cửa đầu tư, IQ lẫn lộn lốc.

Vừa đăng lên đã nhận được rất nhiều lượt thích và bình luận, trong đó có một bình luận đến từ Quan Di: “Bạn thân mến, hãy đầu tư vào cổ phiếu công ty được Mỹ Lâm đi!”

Lâm Mộc vừa lấy điện thoại nhà ra vừa đánh chữ trả lời, đúng lúc có một lời mời kết bạn được gửi đến, vừa lướt qua, đã chạm vào phím “thêm bạn”.

Giao diện Wechat lập tức hiện lên thông báo.

“Bạn đã thêm Hsiao làm bạn bè, có thể bắt đầu trò chuyện từ bây giờ.”

Lâm Mộc đứng trước cửa nhà, một tay cầm chìa khóa, chìa khóa được tra vào ổ chỉ vừa xoay một góc chín mươi độ, tay còn lại cầm điện thoại, cúi đầu nhìn chăm chăm vào dòng chữ kia.

Nhưng điện thoại không có động tĩnh gì nữa.

Cô mở trang cá nhân của Hsiao lên, đối phương không hề có bất cứ dòng trạng thái nào, giống như vừa bị xóa sạch vậy.

Lâm Mộc cất điện thoại vào túi.

Chìa khóa xoay tiếp chín mươi độ nữa, một tiếng “tách” vang lên, cửa được mở ra.

Mấy ngày sau, Lâm Mộc một mình kéo hành lý ra sân bay, khi làm thủ tục check-in, nhận được thông báo do cô có tham gia chương trình khách hàng thân thiết, được miễn phí nâng cấp lên khoang hạng nhất, hưởng đãi ngộ của khách hàng VIP.

Giá vé hạng phổ thông và khoang hạng nhất chênh lệch rất lớn, Lâm Mộc cứ cảm thấy cái bánh rơi từ trên trời xuống như thế này thật kì lạ.

Khoang hạng nhất rất rộng rãi, bên trong chỉ có bốn ghế, Lâm Mộc ngồi ghế góc bên phải, cạnh cửa sổ.

Trên ghế có để một quyển “Tin Nhanh Trong Nước”, cô quét mắt qua, nhắc thấy tiêu đề của một tin: “Tập đoàn Đông Thịnh có ý định thu mua công ty được Mỹ Lâm, giá cổ phiếu Mỹ Lâm không ngừng tăng cao”.

Ba của Quan Di là một trong số những cổ đông của công ty được Mỹ Lâm, nhưng tập đoàn Đông Thịnh thu hút sự chú ý của cô nhiều hơn.

Cô cúi đầu đọc tờ báo, cả tin tức liên quan như “Vắc-xin viêm gan B do công ty dược Mỹ Lâm đầu tư nghiên cứu sẽ được đưa vào sử dụng lâm sàng” cô cũng không bỏ qua, đọc rất kỹ càng.

Cô rất tập trung, đội bay ra hiệu đóng cửa sổ lại cô cũng không hay biết, cho đến khi tiếp viên đến nhắc nhở thắt dây an toàn cô mới ngẩng đầu lên khỏi

tờ báo...

Cô nhìn thấy Tiêu Hoài.

Anh ngồi ở ghế giữa, mắt rũ xuống, nghiêng đầu nghe điện thoại. Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ngước mắt lên nhìn về phía cô, câu tiếng Đức đang nói lưu loát chợt dừng lại nửa nhịp, sau đó khẽ gạt đầu, xem như chào hỏi.

Lâm Mộc không nghĩ đến sẽ gặp lại anh trên máy bay, cất tờ báo đi, nhìn lại một lượt bốn chiếc ghế nơi mình đang ngồi.

Góc bên trái là nam trợ lý của Tiêu Hoài.

Bên phải là nữ trợ lý của anh, hình như tên là Michiko Hiru.

Bên phải nữa là Tiêu Hoài... chính là vị trí ngay cạnh tay trái của cô.

Ánh mắt di chuyển, bất giác cô lại liếc về phía Tiêu Hoài, một lần nữa chạm phải đôi mắt sâu hút của anh. Lúc này anh đã kết thúc cuộc gọi, mở lời trước: “Xin chào.”

Vì phép lịch sự nên Lâm Mộc cũng đáp lại một tiếng.

Thấy đôi môi mỏng của anh khẽ động như muốn nói thêm nữa, cô liền quay mặt đi, giả vờ sắp xếp lại túi xách của mình.

Đồ đạc trong túi không có bao nhiêu, sắp xếp xong, cô đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Tuy không nhìn, nhưng cô vẫn cảm thấy được ánh mắt ở bên trái vẫn đang dừng trên người cô, chỉ bình tĩnh, âm thầm đánh giá, không có tính công kích, nhưng lại khiến người khác không cách nào ngó lơ.

Lâm Mộc ho khẽ một tiếng, cùng lúc đó, di động của cô đột nhiên đổ chuông, là Quan Di gọi đến.

“Cậu lên máy bay chưa?” Đầu dây bên kia hơi ồn ào, tiếng của Quan Di cao hơn tám độ so với lúc bình thường.

“Ừ, mình đã ngồi vào chỗ rồi.” Lâm Mộc muốn hỏi thăm chuyện công ty được Mỹ Lâm và Đông Thịnh, lời đến bên cửa miệng rồi lại đổi ý.

“Mình quên nói với cậu, có một người bạn của bạn mình muốn ra sân bay đón cậu, anh ta có ngoại hình không tệ, tính cách cũng rất tốt, số điện thoại là...”

“Không cần, mình tự đến khách sạn, không cần làm phiền người khác.” Không biết đã là lần thứ bao nhiêu Quan Di cố giới thiệu đối tượng xem mắt cho cô rồi.

“Không phiền đâu mà, người ta chủ động đề nghị đấy.”

“Từ chối ý tốt của người đó đi, thật sự không cần đâu.”

“Sao từ chối vội thế? Anh ta xem qua hình của cậu trên Wechat, muốn làm quen với cậu. Dù sao hai người đều đang độc thân, có thể thử tiếp xúc qua lại mà.”

“Không tiếp xúc, mình tắt máy đây.”

“Đợi đã, mình còn chưa nói xong.”

Lâm Mộc dứt khoát ngắt điện thoại, tắt máy.

Vừa cất điện thoại vào túi, giọng nói của Tiêu Hoài vang lên, “Lâm Mộc, máy bay chuẩn bị cất cánh rồi, hãy thắt dây an toàn.”

Đột nhiên nghe thấy tên mình từ trong miệng anh phát ra, Lâm Mộc hơi ngây ngẩn, nói “cảm ơn” rồi cúi đầu thắt dây an toàn, từ đầu đến cuối không hề nhìn anh.

Máy bay từ từ lăn bánh, trong lúc tăng tốc bay lên, tiếng ồn tần số cao và sự rung lắc mạnh khiến người ta cảm thấy khó chịu. Cô nhắm mắt lại, nắm chặt tay vịn, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Ngay trong lúc hoang mang sợ hãi, một giọng nói trầm khàn mang theo chút ấm áp vang lên bên tai, nói ra mấy chữ: “Đừng sợ, thả lỏng chút.”

Hàng mi dài của cô khẽ rung, hé mắt ra một chút, rồi lại nhắm chặt.

Cô nghe thấy Michiko trả lời, “Cảm ơn”.

Máy bay đã cất cánh và bắt đầu ổn định, Lâm Mộc mở sổ tay du lịch Đức ra đọc, ánh mắt dán chặt trên trang giấy, tránh nhìn về bên trái.

Khi đọc đến giới thiệu về thành phố Munich, cô chú ý một đoạn thế này: Munich, thủ phủ Bavaria, trung tâm kỹ thuật y sinh, có nhiều trụ sở chính của các công ty lớn ở Châu Âu; cũng là trung tâm tài chính lớn thứ hai nước Đức, có ngân hàng Bavaria, ngân hàng đầu tư Deutsche...

Lâm Mộc hiểu rồi, trụ sở chính của ngân hàng Deutsche nằm tại Munich, Tiêu Hoài đến đó công tác.

Chưa lật được mấy trang, cô nghe tiếng Michiko và Tiêu Hoài thì thầm trao đổi, không giống đang trò chuyện, mà giống nhân thời gian quý báu để bàn luận công việc hơn.

Cô lấy máy tính bảng được để sẵn trên ghế ngồi, gán tai nghe, chọn bữa một bản nhạc, mở chế độ phát lặp lại một bài.

Trong lúc cô cúi đầu làm một loạt động tác, Tiêu Hoài ngừng nói chuyện, liếc mắt nhìn qua.

Cô không để ý xung quanh, vì thế không biết anh đang nhìn mình.

Xem xong sổ tay du lịch thì tiếp viên đưa bữa tối kiểu Đức đến, món ăn không ít: Thịt hun khói, bít tết, đùi ngỗng, kèm với rượu nho.

Lâm Mộc ăn vài miếng liền buông dao nĩa, nâng ly rượu lên lắc nhẹ. Trong ly là rượu nho nổi danh của Đức, tên tiếng Trung là “Tur Lệnh Riesling”.

Từ lượng của cô cực kỳ kém, ba ly đã gục, sờ dĩ biết đến Tur Lệnh Riesling là vì bạn trai cô rất thích loại rượu nho trắng này.

Năm mười tám tuổi, cô hỏi anh: “Rõ ràng rượu nho chua chua ngọt ngọt, sao lại dịch thành Tur Lệnh Riesling? Nghe lạnh căm căm, lại còn hơi ngổ nữa.”

Anh nói: “Mộc Mộc, hôm nay là sinh nhật của anh, em nhất định phải tranh luận với anh về tên rượu sao? Chẳng lẽ không nên nói chuyện khác hay là làm chút gì khác?”

Ký ức chợt dừng lại, cô đưa rượu đến bên môi, một ngụm uống cạn.

Rượu trượt xuống cuống họng, vị trái cây lặn nửa gợi lên ký ức xưa cũ trong cô: đêm trăng lưỡi liềm giữa mùa hè, một con phố nhỏ ngập tràn hương hoa, hai bóng người dính chặt vào nhau, tâm trạng vui tươi...

Những gì đã qua đi tốt đẹp biết bao.

Men rượu khiến cho vỏ não thả lỏng, tư duy dần trở nên rời rạc. Khi Lâm Mộc kết thúc những hồi ức tưởng chừng như vô tận kia để trở về hiện tại, thời gian đã trôi qua khá lâu, chỉ có bản nhạc vẫn đang lặp lại trong tai nghe.

Ngồi ngẩn người một lúc lâu khiến cho cổ mỏi nhừ. Lâm Mộc tháo tai nghe xuống, hoạt động khớp cổ một chút, nghiêng mặt qua, thấy Tiêu Hoài đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính xách tay, trên mặt bàn bên cạnh còn có vài phần văn kiện.

Là một bác sĩ, cô rất quen thuộc với các loại biểu đồ sóng lâm sàng kỳ quái, khi thấy biểu đồ hình nền trên màn hình khó tránh tò mò mà liếc nhìn vài lần, không may đúng lúc Tiêu Hoài ngẩng đầu lên, ánh mắt anh và cô không hẹn mà gặp nhau.

Anh có chút ngạc nhiên, dường như hơi sững người.

Cô rất muốn quay mặt đi, nhưng làm vậy khác nào gián tiếp thừa nhận cô đang nhìn lên anh, bất giác lại do dự.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Mộc buông gấp đầu hàng trước.

Cô không thích tiếp xúc ánh mắt với người khác quá lâu, theo bản năng mà dời mắt đi, thân mình ngả về phía sau.

Tiêu Hoài đóng máy tính lại, ký tên lên trang cuối của xấp văn kiện, đưa cho Michiko. Cả quá trình anh đều dùng tay trái, động tác vô cùng ung dung thông thả.

Anh quay sang, “Lâm Mộc, tôi muốn nói chuyện với cô một chút.”

“Bây giờ tôi đang nghỉ ngơi, không muốn bàn chuyện căn nhà, hơn nữa tôi sẽ không đổi ý.” Lâm Mộc thẳng thừng cự tuyệt.

Thật ra khi vừa thấy anh trên máy bay, cô đã có dự cảm chắc chắn anh sẽ nói tiếp với cô về chủ đề từng bị gián đoạn này.

Nhưng Tiêu Hoài lại nói: “Không liên quan đến căn nhà. Gần đây công việc tôi bận rộn, không thể liên lạc với cô được. Nếu đã gặp nhau trên chuyến bay này, tôi muốn trò chuyện với cô một lúc, để cô hiểu thêm về ông nội tôi.”

“Bà ngoại đã mất lâu rồi, dù tôi có hiểu ông nội anh hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Lời vừa nói ra, không khí nghiêm nhiên lạnh hẳn xuống.

Tiêu Hoài im lặng nhìn Lâm Mộc, một lúc sau, đôi mắt không chút gợn sóng kia có thêm một chút sâu lắng: “Tôi kính phục sự chung thủy và cố chấp của bà Tô đối với tình cảm, đồng thời, tôi cho rằng bà dùng thời gian cả đời để chờ đợi chưa chắc đã là đợi ông nội tôi, có thể là một tiếng hồi âm, cũng có thể là một lý do. Dù sao vào những năm 30 của thế kỷ trước, trên đời không có nhiều những chuyện phụ lòng như thế, đại đa số mọi người đều lo chạy

nạn lưu lạc.”

Lâm Mộc nhận ra mình nhìn nhận vấn đề quá mức phiến diện, lẳng lặng ngồi thẳng dậy.

Tiêu Hoài thấy thái độ của cô đã ôn hòa hơn, bèn nói: “Tôi thấy bữa tối cô gần như chẳng ăn gì, có phải lại bệnh rồi không?”

Chủ đề này xoa dịu đi sự lúng túng trong cô, “Không có, trước khi xuất phát tôi ở nhà ăn vặt hơi nhiều, không cảm thấy đói.”

Cô nhớ lại thịt xông khói và bơ tốt, đùi ngỗng bị tiếp viên dọn đi, nói thêm “Tiếc thật, tôi chỉ uống rượu, chưa ăn được gì khác.”

“Tôi có thấy, cô thích Riesling.”

Cả chuyện này anh cũng để ý thấy. Lâm Mộc hơi bất ngờ, bèn hỏi: “Anh Tiêu, vì sao Riesling lại dịch thành Tư Lệnh Riesling? Tên này nghe lạnh căm căm, lại còn hơi ngố.”

Đối diện với câu hỏi thế này, Tiêu Hoài ngẩn người vài giây, nghiêng người qua.

Khoảng cách thân thể rút ngắn khiến cho khoảng cách tâm lý dần ra, Lâm Mộc cảm thấy mất tự nhiên, nhưng là do cô chủ động hỏi, đành cố nhịn xuống ý muốn lui về phía sau.

Anh vừa mở miệng, giọng nói trầm thấp liền rót vào tai cô, “Tôi nghĩ, cho dù là nước Đức hay người Đức đều mang đến cho người khác ấn tượng lạnh lùng cứng nhắc, ngu ngốc.”

Đáp án này nằm ngoài dự đoán của Lâm Mộc, cô đợi anh nói tiếp.

“Tôi đọc qua nhật ký của ông nội, khi ông vừa đến Đức thường bị kinh ngạc trước sự ngu ngốc của người Đức. Một ngày nọ, ông đến cửa hàng mua đồ, giá của nó là 75 Pfennig, ông đưa 1 Mark, nhân viên cửa hàng lấy ra rất nhiều đồng 5 Pfennig, lấy một đồng 5 Pfennig ra, nói tám mươi, lấy thêm một đồng ra, nói tám mươi lăm.”

Lâm Mộc tròn mắt: “Chẳng lẽ nhân viên cửa hàng định đếm cho đủ 1 Mark mới biết phải thối lại 25 Pfennig sao?”

“Đúng, chính là như thế.”

Lâm Mộc nghĩ đến cảnh nhân viên người Đức kia lóng ngóng đếm tiền, không còn lời nào để nói, lắc đầu, vừa quay lại, thấy Tiêu Hoài đang nhìn cô.

Hình như anh đang cười, khóe môi như có như không mà hơi cong lên, đôi mắt sáng mang theo nét dịu dàng, tạo cảm giác rất gần gũi.

Tâm trạng lúc ấy có chút kỳ lạ, cô đã bớt đi chút cảm giác xa cách và phòng bị với anh, khi trò chuyện với anh cũng không còn quá dè dặt.

“Anh Tiêu, ông nội của anh tên gì?”

“Tiêu Thừa Hàn.”

“Sinh năm nào vậy?”

“1919.”

“Trùng hợp thật, bà ngoại cũng sinh năm 1919. Hai vị trưởng bối của chúng ta đính hôn khi chỉ mới 17.”

Lâm Mộc và Tiêu Hoài bắt đầu trò chuyện. Sau đó nội dung bắt đầu đi sâu vào chuyện riêng của gia đình, Tiêu Hoài không nói thẳng ra miệng, mà viết lại câu chuyện của ông nội mình khi còn sống lên quyển sổ.

Lâm Mộc như thấy được câu chuyện cũ bị thời gian phủ lên một lớp bụi mờ.

Sau khi Tiêu Thừa Hàn theo cha mẹ đến Đức không được xem thể vận hội mùa đông như mong muốn, mà nghe được tin đồn, chạy đến Thụy Sĩ để tránh chiến loạn. Không bao lâu sau, cha ông Tiêu Chính Phủ qua đời, cả Châu Âu gần như đã bị quân Đức đánh chiếm, Trung Quốc lại rơi vào cuộc chiến trường kỳ với Nhật.

Tiêu Thừa Hàn dưới áp lực của mẹ, không thể không kết hôn sinh con tại Thụy Sĩ. Con trưởng chết sớm, cha Tiêu Hoài là con thứ.

Cuộc sống Tiêu Thừa Hàn và vợ sau khi kết hôn không được hòa hợp, nội dung tranh cãi gần như đều xoay quanh việc Tiêu Thừa Hàn muốn về nước.

Năm thứ 8 sau khi kết hôn, mẹ Tiêu Thừa Hàn qua đời, Tiêu Thừa Hàn ly hôn với vợ, chuẩn bị đưa con nhỏ về nước. Sau đó, cuộc chiến kháng Nhật trong nước đã kết thúc, lại chuẩn bị bắt đầu chiến tranh giải phóng. Tiêu Thừa Hàn lúc bấy giờ đã là một người không có quốc tịch, cần phải xin lệnh cho phép nhập cảnh của chính phủ Trung Hoa Dân Quốc.

Lệnh cho phép nhập cảnh mãi không lấy được, tâm trạng Tiêu Thừa Hàn ngày càng u uất, lại thêm công việc ở ngân hàng Thụy Sĩ bận rộn, sức khỏe

ngày một giảm sút, đến năm 1949 thì bệnh nặng qua đời, hưởng thọ 30 tuổi.

Lâm Mộc đọc xong, trong lòng không rõ có tư vị gì.

Tiêu Thừa Hàn chỉ sống đến 30 tuổi, ở độ tuổi đẹp nhất đã nhắm mắt xuôi tay. Bà ngoại không hay không biết, mòn mỏi trông mong, đợi chờ một người đã khuất trở về.

Một quyết định vô tình khiến cho một đời bỏ lỡ.

Lâm Mộc viết lại câu chuyện của bà ngoại.

Sau khi chiến tranh giải phóng kết thúc, xưởng dệt của gia đình bà ngoại bị xung thành doanh nghiệp nhà nước. Bà ngoại không muốn ở mãi trong nhà, xin với cấp trên, được điều đến làm giáo viên hướng dẫn cho Học viện Dệt may Hoa Đông Thượng Hải.

Năm 1959, bà ngoại trở thành giáo viên cốt cán đến Hồ Nam để hướng dẫn giảng dạy. Đến năm thứ hai gặp nạn đói, bà ngoại kêu gọi giáo viên và học sinh trong trường quyên góp lương thực nấu cháo để tiếp tế cho nạn dân, trong số đó có mẹ Lâm Mộc. Khi ấy mẹ chỉ mới 3 tuổi, lại mất cha mẹ, được bà ngoại nhận nuôi.

Từ năm 1966 đến 1976, vận may mười năm sóng gió, bà ngoại bị cho là theo tư bản và bị tố cáo, căn nhà kiểu Tây cũng bị tịch thu. Bà ngoại nhiều lần suy sụp muốn kết thúc sinh mạng, cuối cùng đều can đảm chịu đựng vượt qua.

Năm 1978 thoát khỏi thời kỳ hỗn loạn, bà ngoại được khôi phục danh tiếng, căn nhà kiểu Tây cũng được chính phủ trả lại. Sau đó bà ngoại về hưu, mẹ Lâm Mộc thi đậu vào trường Y, gặp được cha Lâm Mộc.

Cha mẹ Lâm Mộc sau khi tốt nghiệp thì kết hôn, một năm sau đó sinh ra Lâm Mộc, cùng bà ngoại sống chung trong căn nhà kiểu Tây, mãi cho đến năm 2006 thì bà ngoại qua đời.

Tiêu Hoài đọc xong im lặng một lúc lâu: “Có một vài chi tiết tôi không thể lý giải được. Xem ra, cuộc sống của bà Tô và mẹ cô ở trong nước không được tốt lắm.”

Lâm Mộc đính chính: “Chỉ có vài năm không được tốt thôi.”

“Những năm đó, phải chăng cha cô cũng sống không được tốt không?”

“Phải.”

“Cô sống có tốt không?”

Lâm Mộc ngẩn người.

Tiêu Hoài nhìn thẳng vào mắt cô, lặp lại: “Lâm Mộc, cô sống có tốt không?”

Chỉ là một câu hỏi rất bình thường, nhưng lại như một tảng đá lớn đột nhiên nện thẳng vào lòng. Ánh mắt anh không chút né tránh mà nhìn thẳng vào cô, thông tin từ ánh mắt ấy ít đến đáng thương, cô không cách nào nhìn thấu. Là hỏi thăm? Hay là trò chuyện?

Cuối cùng, Lâm Mộc khề cong khóe môi: “Tôi ư? Sống rất tốt.”

Tiêu Hoài định hỏi tiếp, Michiko lên tiếng “làm phiền chút”, nói nhỏ bên tai anh vài câu.

Tiêu Hoài nghe xong, nhìn Lâm Mộc với ánh mắt áy náy, quay lại mở máy tính lên.

Cuộc trò chuyện đã kết thúc, Lâm Mộc vẫn mắc kẹt lại với câu hỏi cuối cùng, khó lòng thoát ra.

Cô thờ ơ nhìn Tiêu Hoài và Michiko thảo luận công việc, tâm trạng dần trở nên hoảng hốt, vội quay mặt đi, ánh mắt như có như không nhìn ra màn đêm vô tận bên ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, tiếp viên hàng không đi đến mỉm cười hỏi cô có cần giúp chuyển ghế ngồi thành giường hay không. Lâm Mộc nhìn đồng hồ, đã gần 10 giờ đêm.

Cô lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không cần, tôi ngồi cũng có thể ngủ được.”

Khi cô nói câu này, Tiêu Hoài vừa khéo mới đưa ra một quyết định quan trọng trong thời gian ngắn, vô tình liếc mắt nhìn qua.

Anh thấy cô mở danh sách nhạc trong máy tính bảng ra, ngón tay lướt qua lướt lại không mục đích, chọn một bài, đeo tai nghe, nhắm mắt lại, chuẩn bị tiến vào giấc ngủ.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt cô rất thản nhiên, không mang theo chút tâm tình nào.

Khoang hăng nhất yên ắng dần, anh có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ tai nghe của cô, đó là một bản nhạc cổ điển anh biết, được sáng tác vào thế kỷ 18, tên tiếng Đức là “EineKleine Nachtmusik”.

Ý là “một bản tiểu dạ khúc”.

Cái tên nghe rất bình thản, nhưng tiết tấu không hề bình thản, tám đoạn ngân ngấn tuyệt vời cùng với tiết tấu nhanh rồi chậm, mang đầy tâm trạng hào hứng tươi vui.

Đây không phải một bản nhạc thích hợp nghe trước khi ngủ. Ngược lại, trái tim càng bình tĩnh, càng dễ để cho tiếng nhạc róc rách gọi lên tâm tình ẩn sâu trong lòng.

Tâm tình không ai biết, cũng không muốn để cho ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quá Khứ Của Cô

Máy bay chịu ảnh hưởng của đợt khí lưu, không ngừng rung lắc, Lâm Mộc ngủ không sâu, trong lúc nửa tỉnh nửa mê lại nằm mơ, mơ thấy quãng thời gian tuổi trẻ của cô.

Bạn trai thẳng tiến sang Đức du học, cô nước mắt lưng tròng nhìn anh đi vào cửa kiểm tra an ninh; cuối cùng anh cũng về nước, cầu hôn với cô, cô bắt đầu lên kế hoạch tu sửa lại căn nhà kiểu Tây; cô đột nhiên nổi hứng, đề nghị cả nhà cùng nhau đi du lịch một chuyến, cha mẹ đồng ý, anh cũng đồng ý; anh ân cần đề nghị để anh lái xe, cô lại xưng phong ngồi vào vị trí cầm lái.

Tỉnh giấc khỏi cơn mơ, cảnh vật bên ngoài cửa sổ dường như nhập làm một với cảnh đẹp trong mơ, mây trôi bồng bềnh, ánh sáng bao quanh, tia nắng vàng ấm áp rơi xuống mu bàn tay, những ngón tay lạnh lẽo ấm dần lên. Máy bay đã tiến vào không phận của Đức, cô vẫn mơ màng cho rằng mình đang còn lái xe trên đường núi.

Lâm Mộc lấy đồ dùng vệ sinh ra khỏi túi, ngẩng đầu lên thấy Tiêu Hoài đang tập trung nhìn vào máy tính, trên màn hình đủ loại số liệu xanh xanh đỏ đỏ, những đường uốn khúc biểu thị cho xu hướng thị trường.

Dường như suốt mười mấy tiếng qua anh đều trong trạng thái làm việc, ngoài tối hôm qua bỏ ra hơn một tiếng đồng hồ để nói chuyện với cô ra thì không hề ngủ nghỉ.

Cô rón rén đứng lên đi rửa mặt, tránh làm phiền đến anh.

Một lát sau Lâm Mộc trở lại chỗ ngồi, Tiêu Hoài vẫn đang làm việc, không hề chú ý đến việc cô đã từng rời khỏi chỗ.

Không biết qua bao lâu, máy bay đã đến Bavaria, bắt đầu giảm độ cao. Tiêu Hoài đã hoàn thành việc phân tích một mớ số liệu phức tạp, tắt máy tính.

Khi Tiêu Hoài đưa mắt nhìn sang, Lâm Mộc lập tức nhắm mắt lại.

Anh nhanh nhạy phát hiện ra động tác nhỏ của cô. Không chỉ có thế, anh còn để ý thấy vẻ ngoài của cô có chút thay đổi.

Mái tóc dài chấm lưng đã được chải lại, để lộ vàng trán và đôi hoa tai ngọc trai, cô đã trang điểm lại, gương mặt thanh tú, thần thái điềm tĩnh đoan trang.

Tiêu Hoài lẳng lặng quan sát Lâm Mộc, hàng mi dày của cô khẽ động, bỗng nhiên mở mắt.

Anh lên tiếng trước khi cô kịp mở miệng: “Chuẩn bị hạ cánh rồi, cài dây an toàn lại đi.”

Lâm Mộc cúi đầu nhìn, đúng là cô quên cài dây an toàn rồi. Khó trách cứ cảm thấy anh đang nhìn chăm chăm vào mình, thì ra tại bản thân sơ ý.

Cô nhỏ giọng nói cảm ơn, lập tức làm theo, ngẩng đầu lên thấy một anh chàng da trắng ngang qua lối đi, vẻ mặt có vẻ đau đớn.

Anh chàng da trắng đi đến hàng cuối, khi cúi xuống ngồi vào chỗ thì cơ thể không ngừng run rẩy.

Quan sát anh ta vài giây, Lâm Mộc tháo dây an toàn đứng dậy.

Cô chạy đến trao đổi với anh chàng kia. Đối phương nói không thành câu, chỉ mãi lắc đầu, đột nhiên mắt kiểm soát mà đập đầu vào lưng ghế trước mặt.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, nữ hành khách nhất gan chột hét lên, hành khách ngồi hai bên cũng sợ hãi né sang một bên, không khí trong khoang hạng nhất bỗng trở nên hỗn loạn.

Lâm Mộc dùng hết sức mình giữ lấy đầu anh chàng kia, ngăn không cho anh ta tiếp tục tự tổn thương mình. Không ngờ anh ta nghiêng mặt qua, há miệng cắn lên cổ tay trái của cô, sợi lác tay thủy tinh màu tím liền bị đứt.

Mắt thấy hàm răng trắng của anh ta chuẩn bị cắn xuống da cô, giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc, một cánh tay thon dài có lực kịp thời giữ chặt lấy cổ anh ta.

Lâm Mộc sùng sốt, ánh mắt di chuyển từ cánh tay này nhìn lên, dừng lại trên chiếc măng sét bằng đá quý sáng bóng.

Là Tiêu Hoài.

Lâm Mộc mỉm cười, chưa kịp lên tiếng, Tiêu Hoài đã đưa bàn tay còn lại bắt lấy cổ tay trái của cô đưa ra ngoài, giải cứu nó khỏi nguy hiểm.

Cảm giác gồ ghề giữa lòng bàn tay khiến Tiêu Hoài nghĩ cô đã bị thương nghiêm trọng, nhưng anh lại không thấy miệng vết thương, chỉ thấy một vết sẹo rất bất mắt.

Vết sẹo vòng ngang qua cổ tay trái, mảnh mà sâu, chắc chắn không thể là vết thương do tai nạn tạo thành.

Tiêu Hoài sửng sốt.

Lâm Mộc không để ý đến sắc mặt của Tiêu Hoài, cổ tay của cô bị anh nắm lấy, cô vội dùng tay phải giữ chặt gáy của anh chàng da trắng.

Toàn thân anh ta co giật, càng lúc càng kịch liệt, cả người đều run rẩy, dịch nôn màu vàng từ miệng phun ra, tất cả bắn hết lên áo khoác của cô.

Cô không nhú mồm lấy một cái.

Hơn một phút sau, anh ta không còn co giật nữa. Lâm Mộc đặt anh ta nằm thẳng xuống giữa lối đi, nâng đầu lên cao, nhìn triệu chứng của anh ta từ từ mất hẳn rồi chìm vào hôn mê, lúc này sức lực toàn thân mới được thả lỏng.

Tiêu Hoài đưa hai tay đỡ vai cô, lúc này nhân viên tổ bay mới vây lại, anh lặng lẽ không chút dấu vết buông cô ra.

Lâm Mộc và người bệnh bị đưa ra khỏi khoang hạng nhất. Cô giải thích với đội bay rằng trong quá trình máy bay hạ cánh áp xuất bị thay đổi, huyết áp trong não bộ bệnh nhân nhanh chóng tăng cao, dẫn đến bệnh động kinh phát tác.

Cơ trưởng lập tức liên lạc với đài chỉ huy, chuẩn bị hạ cánh sớm.

Khi Lâm Mộc trở lại chỗ ngồi, khoang hạng nhất đã yên tĩnh trở lại.

Michiko thấy cô quay lại, nghiêng người nói thầm bên tai Tiêu Hoài. Cô không nghe thấy Michiko nói gì, chỉ nghe Tiêu Hoài trả lời bằng tiếng Đức: “Cô Lâm chắc chắn không phải nhiệt tình mù quáng đâu.”

Lâm Mộc cảm thấy ấm áp trong lòng, lúc đầu còn định nói vài câu cảm ơn khách sáo với anh, bỗng cảm thấy làm vậy có chút thừa thãi.

Máy bay nhanh chóng hạ cánh xuống sân bay Munich, nhân viên y tế trên mặt đất tức tốc đưa bệnh nhân đi, hành khách trong khoang cũng lục tục đi xuống.

Chiếc lác tay thủy tinh màu tím yêu thích của Lâm Mộc bị bệnh nhân kia làm đứt, một trăm lẻ tám hạt thủy tinh rơi vãi khắp mọi ngóc ngách trong khoang máy bay, chỉ nhặt lại được một sợi dây bị đứt. Cô nắm chặt sợi dây trong tay, do dự một lúc, quyết định từ bỏ.

Khi Tiêu Hoài đi xuống để ý thấy cô cúi đầu bước đi, ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt sàn mà tìm kiếm. Anh dừng lại, quay sang nói với tiếp viên hàng không một câu, tiếp viên lập tức dùng loa thông báo nhờ các hành khách giúp nhặt lại những viên thủy tinh tím rơi dưới chỗ ngồi của họ.

Nhiều người sức lớn, các hành khách rất nhanh đã thu thập gần đủ số hạt thủy tinh. Tiếp viên cũng ghi lại số điện thoại của Lâm Mộc, tỏ ý một khi tìm đủ sẽ lập tức liên lạc với cô.

Mất rồi lại có, tâm trạng Lâm Mộc liền trở nên nhẹ nhõm hẳn. Nếu áo khoác không bị làm bẩn, nếu không chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng manh bị lạnh đến run người, tâm trạng cô sẽ càng thoải mái hơn nhiều.

Cô ôm hai cánh tay chạy nhanh về phía trước, không ngờ vừa đến khúc quanh ở sân bay thì lại gặp Tiêu Hoài, không khỏi kinh ngạc: “Anh Tiêu, anh vẫn chưa đi à?”

Tiêu Hoài gạt đầu, cởi áo khoác ngoài của mình phủ lên vai cô.

Lâm Mộc vốn định từ chối, nhưng thật sự rất lạnh, mặt cũng sắp bị đông cứng rồi.

Cô siết chặt chiếc áo khoác đắt tiền, ngửi thấy thoang thoang hương hoa Diên Vĩ, đó là mùi hương của riêng anh.

“Anh Tiêu, lúc này anh có bị thương không?” Giọng nói của cô nhỏ nhẹ hơn lúc bình thường, hai mắt ngược lên nhìn anh vì bị gió lạnh thổi mà phủ một lớp sương mờ.

Tiêu Hoài nhìn cô vài giây: “Không có.”

Lâm Mộc thầm thở phào.

Thấy sắc mặt cô đã hồng hào trở lại, Tiêu Hoài đưa tay trái ra, trong lòng bàn tay có vài hạt thủy tinh màu tím trong suốt: “Tôi nhặt được vài hạt, trả cho cô.”

Lâm Mộc vô thức đưa tay trái ra, cánh tay vừa nâng lên lại thu về, đổi thành tay phải nhận lấy, nói một tiếng “Cảm ơn”.

Vừa dứt lời, Lâm Mộc cảm thấy mình quả thật không biết nói chuyện, ngoài hai chữ này ra thì không biết nói gì khác.

Cô ngẫm nghĩ, bèn dối lòng nói lời xã giao: “Anh Tiêu, bao giờ anh rảnh? Tôi mời anh ăn bữa cơm xem như cảm ơn.”

Cứ nghĩ Tiêu Hoài sẽ từ chối khéo như đối với Quan Di, kết quả không ngờ anh lại nói, “Khách sáo quá, bây giờ tôi đang rảnh đây.”

Lâm Mộc ngây người, cô chỉ thuận miệng nói thôi, đừng xem là thật chứ.

Cô lập tức tìm cớ: “Tôi phải đến khách sạn Anna trong vòng một tiếng đồng hồ, nếu không việc đặt phòng sẽ bị hủy, hay là để hôm khác?”

Tiêu Hoài không trả lời được hay không mà tiếp lời cô nói: “Cô qua cửa nhập cảnh cần ít nhất 30 phút, sân bay cách khách sạn Anna đến 20 phút đi xe, có khả năng không đến khách sạn đúng giờ được.”

Lâm Mộc ghen lời.

Cô vốn chỉ nói bừa, không hề nghĩ đến chi tiết.

“Xe tôi đậu gần đây, có thể đưa cô đến khách sạn.” Tiêu Hoài nhìn đồng hồ đeo tay, chậm rãi nói thêm một câu, “Chắc là sẽ đến kịp, sau đó chúng ta sẽ bàn xem ăn gì, ăn ở đâu.”

Sự tình đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu, Lâm Mộc liếc nhìn anh, vẫn chưa bỏ cuộc: “Anh Tiêu này, thu nhập của tôi bình bình, để anh phải hạ cố ăn món bình dân...”

“Lâm Mộc, chúng ta là bạn bè, không cần câu nệ nhiều như thế.”

Hai người tạm tách ra, đi qua hai cửa nhập cảnh khác nhau.

Lâm Mộc đứng trước băng chuyền đợi mãi không thấy hành lý của mình bèn chạy đến quầy dịch vụ hỏi, nhận được một tin tức chấn động: xe đẩy đưa hành lý lên nhầm chuyến bay, đã chuyển nó lên máy bay đến Sydney rồi.

Lâm Mộc để tiền mặt mệnh giá nhỏ và ví riêng ra, giờ ví tiền nằm trong vali, vali lại ở Sydney, cô chỉ còn vài chục Euro mang theo trong túi xách bên người.

Cô sốt ruột lắm xong thủ tục khiến nại hành lý, vội vàng chạy đến bãi đậu xe, thấy Tiêu Hoài và chiếc Mercedes màu bạc của anh tựa như thấy được hy vọng, một hơi kể lại đầu đuôi ngọn ngành: “Anh Tiêu, không đến khách sạn nữa, phiền anh đưa tôi đến lãnh sự quán được không?”

Tiêu Hoài nhắc nhở: “Tình huống của cô hơi đặc biệt. Có khả năng lãnh sự quán sẽ đưa cô về nước chứ không hỗ trợ kinh tế cho cô.”

Lâm Mộc không hề muốn bị đưa về nước, tự dặn mình phải bình tĩnh để nghĩ cách khác.

Tiêu Hoài suy nghĩ một lúc, đang định lên tiếng thì Lâm Mộc cũng nghĩ ra được cách: “Thẻ tín dụng của tôi là thẻ visa, có thể dùng điện thoại để rút tiền mặt, vài nghìn Euro chắc đủ để tôi dùng rồi.”

Tiêu Hoài mím môi, không nói tiếng nào.

Lâm Mộc vội vàng lấy điện thoại ra, mở trang dịch vụ khách hàng của thẻ tín dụng, vừa đăng nhập liền thấy những hàng chữ màu đỏ nhấp nháy trên trang chủ.

Cô trừng mắt nhìn màn hình điện thoại, thật lâu vẫn không có phản ứng.

Tiêu Hoài cảm thấy nghi hoặc: “Thế nào rồi?”

“Hệ thống ngân hàng đang nâng cấp toàn diện... tạm thời ngưng phục vụ.” Lâm Mộc ghen lời, cả hít thở cũng thấy khó khăn.

Tiêu Hoài nói ra suy nghĩ của mình: “Lâm Mộc, nếu cô không ngại đi cùng tôi, tạm thời ở lại nhà tôi.”

“Không được, làm phiền anh quá, để tôi tự nghĩ cách vậy.”

“Không phiền. Tôi xem cô là bạn, bạn bè gặp khó khăn, đương nhiên tôi phải giúp đỡ.”

Lâm Mộc nhất thời không cách nào phản bác lại.

Do dự thật lâu, cô mở cửa xe ghế phụ lái ra, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Hoài, sắc mặt ảm đạm “Anh Tiêu, vậy tôi đành phải quấy rầy anh vài hôm.”

Tiêu Hoài khởi động xe: “Chúng ta đã trễ hơn một tiếng rồi, đặt phòng bên khách sạn chắc đã bị hủy, cô có cần gọi điện xác nhận không?”

“Không cần.”

“Vậy, cô có cần thông báo cho ngân hàng đóng băng tài khoản không?”

Lâm Mộc vội lấy điện thoại. Cô có nhiều thẻ tín dụng, thẻ tiết kiệm của các ngân hàng khác nhau, cần phải gọi điện thoại mới được, nhưng vừa giải quyết xong ngân hàng đầu tiên thì điện thoại đã phát ra tiếng báo pin yếu, màn hình tối đen, tự động tắt nguồn.

Lâm Mộc mang vẻ mặt nói không nên lời.

Tiêu Hoài nhìn không được nữa, bật cười. Gương mặt anh vốn đã rất đẹp, khi cười lộ lên trông rất dịu dàng, khiến người khác nhìn qua sẽ có cảm giác thoải mái.

Lâm Mộc thu hồi ánh mắt, háng giọng: “Anh Tiêu, tôi đã đủ đen đủi rồi, anh lại còn cười tôi.”

Anh ngừng cười: “Xin lỗi, cho tôi một phút, tôi giải quyết giúp cô.”

Một phút? Lâm Mộc không tin, nhưng khi anh gọi vào đường dây nóng của mạng liên kết ngân hàng, đưa điện thoại qua cho cô nhập mã xác nhận, cô mới biết thì ra trên thế giới đã có chuyện không cần bước ra khỏi cửa vẫn có thể thông qua internet để “kiểm tra, đóng băng, khấu trừ tài khoản” từ lâu rồi.

Cuộc gọi kết thúc, Lâm Mộc trả điện thoại lại cho anh.

“Xong rồi?” Tiêu Hoài hỏi.

“Xong rồi.”

“Tôi thấy cô cũng mệt rồi, đưa cô về thẳng nhà để nghỉ ngơi nhé?”

“Được, cảm ơn.”

Tiêu Hoài đạp chân ga, xe lăn bánh rời đi.

Không bao lâu sau xe đã chạy vào đường cao tốc, cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe từ ánh đèn neon ở sân bay dần biến thành những dãy nhà vuông vức xếp ngay ngắn thẳng hàng, nhà thờ mang đậm hơi thở của thời gian, lãnh sự quán treo lá cờ đỏ năm sao vàng trước cửa lớn... Cuối cùng là khu nhà cao cấp an ninh.

Xe từ từ giảm tốc, chạy vào một biệt thự kiểu lâu đài theo phong cách Phục Hưng.

Munich đã trải qua vài trận tuyết. Tuyết trắng tích tụ trên mái vòm nhấp nhô và đỉnh tháp, ánh lên ánh sáng lấp lánh như pha lê. Thời gian ở đây như chậm lại, bầu không khí tĩnh lặng đầy lãng mạn hòa trong tiếng gió xì xào.

Tòa lâu đài có tổng cộng năm tầng, mỗi tầng có năm sáu căn phòng, kiến trúc của tòa lâu đài gạch đỏ tháp trắng không có chi tiết nào không tỏa ra khí chất tao nhã, nhưng có một chỗ hơi lạ: khu đậu xe dưới mặt đất được đánh đến số năm mươi, cửa sổ chỉ có hai mươi mấy cánh, điều này có nghĩa số phòng ít hơn số chỗ đậu xe rất nhiều.

Lâm Mộc có chút ngạc nhiên.

Tiêu Hoài lái chiếc Mercedes vào vị trí số một, tắt máy: “Có vấn đề gì à?”

Khi lái xe anh im lặng kiệm lời, suốt đường đi không hề nói tiếng nào, đột nhiên lên tiếng, âm thanh có chút trầm khàn hơn lúc bình thường, nhưng lại càng có sức hút hơn.

Lâm Mộc nghiêng mặt qua, thấy Tiêu Hoài đưa tay sờ lên cổ. Ngón tay thon dài di chuyển xuống dưới, chạm đến chiếc cà vạt, nhẹ nhàng nói lỏng.

Yết hầu của anh khẽ động.

Trong ấn tượng của Lâm Mộc, Tiêu Hoài là một người điềm tĩnh kín đáo, cách anh lái xe cũng thế, lúc này anh ngồi bên cạnh cô, nói lỏng cà vạt, tự nhiên

toát ra vẻ quyến rũ của người đàn ông trưởng thành. Một mặt khác biệt như thế khiến cô bất giác liếc nhìn thêm vài lần rồi mới dời ánh mắt khỏi cà vạt của anh.

Cô nói: “Tôi phát hiện một chuyện. Nhà người khác số cửa sổ nhiều hơn số chỗ đậu xe, nhà anh thì ngược lại.”

Tiêu Hoài hơi bất ngờ, nghiêng đầu giải thích: “Công việc của tôi thì thoải mái cần phải xã giao, nhưng tôi không thích xã giao, nên nghĩ ra một cách khác, chỉ gặp chứ không giữ khách ở lại trong nhà.”

“Tôi ở lại chỗ anh thế này, há chẳng phải...”

“Cô là bạn, không phải khách.”

Lâm Mộc chợt hiểu ra, nguyên nhân Tiêu Hoài xem cô là “bạn bè” là do quan hệ của bà ngoại với Tiêu Thừa Hân. Nếu bà ngoại không nhận nuôi mẹ, hoặc căn nhà kiểu Tây bị sang tay cho người khác từ sớm, cô không thể nào ngồi vào xe Tiêu Hoài được, cũng không thể gần gũi anh như thế.

Định nghĩa của cô về “bạn bè” tương đối hạn hẹp: người có thể cùng cô chia sẻ vui buồn hờn giận mới là bạn của cô.

Trong lòng cô, Tiêu Hoài bây giờ chỉ là một “người quen” xã giao mà thôi.

Tiêu Hoài hỏi: “Mỗi tầng đều có một phòng ngủ riêng, cô muốn ở tầng mấy?”

“Tầng một đi.” Cô rũ rèm mắt xuống, thuận miệng trả lời.

Quản gia của ngôi nhà này là một người Đức, ông Von Manstein.

Người quản gia được giáo dục rất tốt, có thể nói năm thứ tiếng, nhưng thái độ khá nghiêm nghị, không hề nói cười, mỗi lần nói một từ đều phát âm rất nặng, ngữ pháp mà ông dùng cũng có chút cứng nhắc, chẳng hạn như: “Thưa cô Lâm tôn kính, cô có ngại lát nữa trong bữa tối sẽ không có món Trung Quốc hay không? Có ngại nếu trong súp bò om cho thêm một ít gia vị khô hay không?”

Lâm Mộc cũng khách khí mà đáp: “Không ngại”.

Trong phòng ngủ dành cho khách có bật máy sưởi, Lâm Mộc cởi áo khoác của Tiêu Hoài ra, nhìn quanh đánh giá căn phòng.

Nói đây là phòng ngủ, chỉ bằng nói là phòng tổng thống: phòng khách, phòng ngủ, phòng quần áo, phòng sách, phòng tắm đều có đủ, hết phòng này đến phòng khác.

Lâm Mộc ngồi lên chiếc sofa bằng da mềm mại, tay đặt hai bên hông, lưng ngả ra sau, ngửa đầu nhìn lên trần nhà.

Một chùm đèn pha lê được làm từ thạch mã não treo trên đỉnh đầu, tỏa ra những tia sáng chói lóa, soi sáng từng góc ngách trong phòng.

Cô yên lặng ngồi đó vài phút, lấy từng món đồ trong túi xách ra kiểm tra một lượt, sau đó cất chúng trở lại.

Di động, hạt thủy tinh tím, vật dụng tắm gội cỡ nhỏ, giấy tờ tùy thân... Cuối cùng là một quyển sổ tay bìa da màu nâu vuông vức.

Trước khi ra khỏi nhà cô đã nằm mơ, mơ thấy quyển sổ tay bị mất, khi tỉnh dậy cô cố ý bỏ nó vào túi xách, bỏ ví tiền vào trong vali.

Rời khỏi Thượng Hải, vượt trăm sông nghìn núi đến Munich, may mà quyển sổ không bị mất.

Chuyến bay dài công thêm đủ chuyện ngoài ý muốn xảy ra làm cho Lâm Mộc cảm thấy mệt mỏi, cô ôm quyển sổ tay, một tay khác gối sau đầu, nằm trên sofa.

Nhắm mắt lại, chuyện xưa như thước phim trắng đen hiện lên trong đầu, khiến cho cô không cách nào chớp mắt.

Cô mở mắt ra, lấy điện thoại đã sạc đầy pin ra mở bài “Es Ist Ein Schnee Gefallen (Khi Tuyết Rơi)”, chọn chế độ phát một bài.

Bản dân ca Đức này là khi bạn trai du học ở Munich đã giới thiệu cho cô nghe, đã qua nhiều năm, cô vẫn nhớ rõ chuyện tình thâm lương thật sự đằng sau ca khúc này.

Một cô gái trẻ chưa chồng mà có thai, bị gia đình đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc đến sống trong một căn nhà tranh giữa rừng. Mùa đông tuyết rơi nhiều, căn nhà cũ nát khó che chắn con gió rét, cô gái vừa chịu đói vừa chịu lạnh, hy vọng người yêu sớm ngày trở lại bên cô, thế nhưng, người ấy không bao giờ có thể xuất hiện trước mặt cô được nữa.

Lâm Mộc nhắm mắt lại.

Giai điệu nhẹ nhàng vang vọng khắp căn phòng. Giọng hát trong trẻo, ca từ đẹp đẽ đầy thương cảm, thuật lại nỗi nhớ của cô gái bị đuổi khỏi nhà dành cho chàng trai cô yêu.

Khi tuyết rơi xuống, thời gian không còn dừng lại nữa.

Khi quả cầu tuyết lao về phía em, em chìm sâu trong tuyết trắng.

Nhà không kiên cố, quanh em lạnh lẽo, then cài đã đứt gãy, nhà nhỏ khó chịu được rét lạnh.

Người yêu đầu ơi, xin hãy thương tiếc cho em.

Em bất hạnh là thế, xin hãy ôm em vào lòng.

Khi Tiêu Hoài đem vật dụng tắm gội và quần áo mới đến gõ cửa Lâm Mộc, nghe thấy bài hát “Khi Tuyết Rơi” này.

Anh nghĩ cô còn thức, bèn gõ nhẹ lên cửa, đợi một lúc lâu không thấy cô trả lời, đoán là cô đã ngủ rồi.

Anh suy nghĩ một lúc, đẩy mở cửa bước vào, thấy mái tóc đen tuyền uốn xoắn rũ xuống từ sô pha như một tấm rèm che, tay phải cô gác sau đầu, tay trái buông xuống theo tay vịn sô pha, vết sẹo trên cổ tay cứ thế lộ ra không chút che giấu.

Hình như cô ngủ không an ổn lắm, chân mày nhíu lại, hệt như lúc trên máy bay.

Tiêu Hoài đặt vật dụng tắm gội và quần áo sang một bên, tạm dừng bài hát điện thoại cô đang phát, khi đưa tay định tắt chum đèn pha lê thì chân đạp phải thứ gì đó.

Là một quyển sổ tay dày.

Tiêu Hoài khom xuống nhặt quyển sổ đang mở lên, vô tình nhìn thấy một câu được viết trong đó.

“Mắt đã quen với bóng tối, mở mắt ra, vẫn chỉ thấy màn đêm.”

Tiêu Hoài đóng quyển sổ lại, vẫn để nó nằm nguyên trên sàn.

Anh tắt đèn pha lê, sẵn sóc để lại một ngọn đèn tường thật dịu, như vậy khi cô thức dậy sẽ không thấy mình bị bóng tối bao vây.

Anh đứng thẳng dậy đi về phía cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, khi ra đến bên ngoài chợt nghe tiếng trò mình.

Anh liền dừng động tác lại, quay lại nhìn cô.

Cô giống như giật mình tỉnh giấc, nhưng cũng giống như chưa tỉnh hẳn, mắt nhắm nghiền mò mẫm tìm điện thoại, mở màn hình.

Ánh sáng âm thầm của điện thoại hắt lên mặt cô, gương mặt mơ màng ngái ngủ.

Khi ánh sáng vụt tắt, giai điệu bài hát “Khi Tuyết Rơi” lại vang lên, từ đầu đến cuối cô không hề nhận ra sự tồn tại của anh, một lần nữa chìm vào giấc ngủ trong giọng hát cô đơn u buồn kia.

Tiêu Hoài đứng trước cửa, im lặng rất lâu.

Sau khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Lâm Mộc, anh mới mở cửa, nhẹ nhàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Dầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Quá Khứ Của Cô 2

Bốn giờ sáng, Lâm Mộc thức dậy.

Cô phát hiện có vài bộ quần áo còn chưa xé nhãn đặt trên sô pha, đoán chừng Tiêu Hoài đã từng đến, thế là cô đi tắm rửa thay quần áo.

Quả thật đói bụng, cô ra khỏi phòng dành cho khách, nhẹ nhàng đi dọc qua hành lang, đến phòng bếp.

Phòng bếp khổng lồ kiểu Đức thật giống phòng thí nghiệm hóa học, các vật dụng lớn nhỏ như dao, chảo, chén bát... được xếp ngăn nắp chỉnh tề. Tiếc là nơi này cái gì cũng có, chỉ không có thức ăn đã được chế biến.

Nghĩ cũng đúng, Tiêu Hoài thường ở lại bên ngoài, ông quản gia cận thần tỉ mỉ, trong nhà sẽ không tích trữ quá nhiều thức ăn.

Cuối cùng cô tìm thấy cả phê hạt trong tủ bếp, đem pha một ấm cà phê.

Chất lỏng đen đặc quánh nóng hổi, hương thơm tỏa ra ngào ngạt, thêm một chút sữa tươi, một chút mật ong, lại rắc thêm ít muối, một ly cà phê trông có vẻ đơn giản nhưng đậm đà hương vị Đức đã hoàn thành.

Cô bung ly cà phê ra phòng khách, ngồi lên ghế, mở ti vi, chọn bừa một kênh tiếng Trung quốc tế.

Chuyên mục tin tức đang phát một đoạn phỏng vấn, đối tượng là cổ đông lớn của tập đoàn Đông Thịnh.

Vị cổ đông lớn này đã hoàn thành sớm kế hoạch thu mua cổ phiếu, chuyện này đồng nghĩa với việc trong cuộc họp hội đồng quản trị thường niên năm tới, anh ta chắc chắn sẽ nhậm chức chủ tịch, trở thành chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi nhất của tập đoàn Đông Thịnh từ trước đến nay.

Lâm Mộc hiểu rất rõ tập đoàn Đông Thịnh. Đây là một doanh nghiệp liên doanh Trung Đức, sản xuất dược phẩm, thương mại và nghiên cứu khoa học cùng lúc, rất có danh tiếng trong ngành.

Năm đó khi tốt nghiệp, có rất nhiều người đều nghĩ cô sẽ vào Đông Thịnh, nhưng cô vẫn kiên trì làm một bác sỹ.

Lâm Mộc không xem hết đoạn phỏng vấn, chuyển sang kênh điện ảnh.

Cô đang ở trên lãnh thổ nước Đức, xem phim “Đế Quốc Suy Đổ”, bộ phim thuật lại mười hai ngày cuối cùng trong đời Hitler, cảm giác chân thật vô cùng.

Phim chiếu đến cảnh các tướng lĩnh cấp cao nhắc nhở Hitler rằng quân đội đã hoàn toàn tan rã, Hitler đã gằm lên trước khi suy sụp.

Lâm Mộc giảm nhỏ âm thanh, đặt điều khiển xuống, liếc thấy một người đang bước xuống từ cầu thang gỗ hình xoắn ốc.

Cô đứng lên: “Anh Tiêu, chào...”

Chữ “buổi sáng” bị cô nuốt ngược về, bây giờ mới qua năm giờ sáng, chắc là Tiêu Hoài bị cô đánh thức rồi.

Tiêu Hoài ngủ sớm, dậy sớm, đang ở phòng sách trên tầng năm làm việc thì nghe tiếng động bên dưới nên xuống xem thử, kết quả ngửi thấy hương cà phê nồng đậm.

Anh đến gần, đánh giá Lâm Mộc.

Sau khi ngủ một giấc sắc mặt cô trông tươi tỉnh hơn nhiều, khoác trên người bộ quần áo cotton mặc trong nhà mà anh chọn, chất vải mềm mại, nhìn qua cô có vẻ nhỏ nhắn.

Lâm Mộc cũng quan sát Tiêu Hoài.

Bình thường anh luôn mặc vest, khó tránh tạo cảm giác áp bức cho người khác, bây giờ mặc bộ quần áo nhàn hạ màu trắng, trông thoải mái hơn nhiều.

Tiêu Hoài thấy ly cà phê trên tay Lâm Mộc, chợt nhớ đêm qua cô không dùng bữa tối: “Cô có đói không? Bữa sáng thường đến bảy giờ mới chuẩn bị xong, cô có yêu cầu gì về mặt khẩu vị không? Chẳng hạn như cô muốn ăn món kiểu Trung?”

Lâm Mộc biết người Đức rất chú trọng ba bữa ăn trong ngày, bữa sáng là phong phú nhất, cô không muốn gây thêm phiền toái cho anh, bèn từ chối: “Trong thành phố có một nhà hàng truyền thống kiểu Đức, nghe nói bữa sáng ở đó rất tuyệt, tôi định đi ăn thử.”

Tiêu Hoài cũng không miễn cưỡng, dặn dò cô: “Trong bếp chắc có thức ăn, nếu cô không đợi được đến bữa sáng, có thể tự nhiên.”

Lâm Mộc nghĩ thầm trong chốc anh chưa từng đặt chân vào phòng bếp qua, ngoài miệng đáp lại: “Được.”

Tiêu Hoài lên lầu, Lâm Mộc ngồi trở lại ghế tiếp tục xem phim.

Xem hết phim, trời cũng đã sáng.

Lâm Mộc trở về phòng tắm gội, thay chiếc áo khoác vải tuyết màu xám, đội thêm chiếc nón rộng vành màu xanh nước biển.

Cô ngắm nghía mình trong gương, không thể không thừa nhận ánh mắt của Tiêu Hoài không tệ. Quần áo phóng khoáng, làm nổi lên chút ít nét Châu Âu của cô, hồng nhiệt huyết dâng lên nên trang điểm đậm, trông tràn đầy năng lượng.

Lâm Mộc ra khỏi phòng, khi ngang qua phòng khách lại gặp Tiêu Hoài.

Giờ mới sáu giờ bốn mươi lăm, cô thấy anh đã mặc vest nghiêm chỉnh, cất lời chào hỏi trước: “Anh Tiêu, có việc phải ra ngoài sao?”

Tiêu Hoài gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người cô một lúc, đưa một phong thư qua, bên trong là tiền Euro với nhiều mệnh giá khác nhau: “Tôi đang định tìm cô, ra ngoài du lịch cần có tiền mặt.”

Giọng điệu của anh không thể nào bình thường hơn, trong lòng Lâm Mộc lại cảm thấy ngờ ngợ.

Nếu không nhận, tiền mặt trong túi xác định thật sự không nhiều; nếu nhận, ngoài ba cô ra đây là lần đầu tiên cô chìa tay nhận tiền của đàn ông...

Cô nhận phong thư, trịnh trọng nói: “Anh Tiêu, bao giờ lấy lại hành lí tôi sẽ trả tiền lại cho anh.” Nói xong vẫn cảm thấy mình nợ anh một nhân tình, hỏi tiếp: “Hôm nay anh có về ăn tối không?”

Tiêu Hoài không hiểu dụng ý của cô: “Cô có kế hoạch gì à?”

“Không có, chỉ hỏi vậy thôi.” Lâm Mộc định nói buổi tối sẽ xuống bếp, mời anh ăn một bữa thịnh soạn, nhưng phản ứng của anh cho thấy tối nay sẽ không về.

Quả nhiên anh đáp: “Tôi được mời tham gia buổi tiệc tối, không thể về dùng bữa được, cô...”

“Không sao, anh cứ làm việc, không cần lo cho tôi.”

“Cô định đến nhà hàng nào? Tôi đưa cô đi.”

“Tôi tự ngồi tàu điện ngầm được rồi, dù sao cũng không xa lắm.” Lâm Mộc thật sự không muốn làm phiền đến anh.

“Lần đầu cô đến Munich, có thể xem xét thuê một hướng dẫn viên xem sao.”

“Không cần, tôi từng đến đây rồi, không sợ lạc đâu.”

Tiêu Hoài dừng một lúc: “Cô đã từng đến đây?”

“Đúng vậy, nhưng ở không lâu, chỉ có hai ngày.”

Tiêu Hoài muốn hỏi kỹ hơn, Lâm Mộc đã vẫy tay chào tạm biệt, anh dặn cô: “Cô nhớ địa chỉ nơi này chứ?”

Lâm Mộc lắc lắc điện thoại trong tay: “Tôi có định vị rồi, anh yên tâm.”

Khi cô nói ba chữ cuối âm điệu cao hơn, Tiêu Hoài có thể cảm nhận được tâm trạng gấp gáp muốn ra khỏi cửa của cô nên không hỏi nhiều nữa.

Hai người cùng bước ra khỏi nhà, cô chọn đi bộ, anh đi về bãi đậu xe.

Cô ra đến cổng lớn thì chiếc xe màu bạc của anh mới xuất phát, chiếc xe đi theo phía sau cô ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu rọi giữa mùa đông, anh hạ tấm mát che nắng xuống, nhìn lướt qua thấy cô đang thả bước thật chậm dưới tán cây sồi ven đường, bỗng nhiên dừng lại, khom xuống nhặt một chiếc lá sồi đẹp để.

Cô hiếm khi thả lỏng, nở một nụ cười thật tươi.

Anh dời mắt đi, đạp chân ga, tăng tốc lướt qua cô.

Lâm Mộc đến phía nam thành phố Munich.

Cô đi bộ trên con đường đá sỏi gồ ghề, xuyên qua những con ngõ nhỏ hẹp dài, đếm những bức tượng điêu khắc đầy tính nghệ thuật dọc theo đường đi, thấy một quán bia đậm chất Đức, trước cửa dựng một tấm bảng hiệu – “Goethe Say Khướt Tại Đây.”

Cô lấy sổ tay từ trong túi xách ra, lật đến trang được gấp lại một góc để đánh dấu.

“Ngày 15 tháng 12 năm 2005, lần đầu tiên anh bước vào quán bia này.”

“Chủ quán là một người vô cùng sùng bái nhà thơ Goethe, cho dù là tên quán hay tên món ăn đều có liên quan đến Goethe. Anh không hề có hứng thú với Goethe, thế mà sau khi trò chuyện đã kết thành bạn bè với chủ quán, đâu biết dần dà thành quen, năm này qua năm khác đều sẽ đến nơi này uống rượu vào cùng một ngày, cũng xem như ăn mừng sinh nhật em.”

“Hôm nay là ngày 15 tháng 12 năm 2013. Trước khi anh về nước, đến quán bia này uống một lần cuối, trong lòng thật sự thấy không nỡ.”

“Để kỷ niệm tám năm đã qua, anh đã để lại một thứ tại nơi này, hy vọng sẽ có một ngày đích thân em đến lấy nó về.”

Lâm Mộc ngẩng đầu lên khỏi trang giấy, không cần đọc tiếp, cô có thể đọc thuộc lòng không sót một chữ nội dung trong quyển nhật ký này.

Thời gian hai năm trôi qua trong một thoáng, hiện là ngày 15 tháng 12 năm 2015, lại đến sinh nhật của cô.

Lúc này đây cô có chút hồi hộp, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, hít thở thật sâu để bình ổn lại, tháo mũ rộng vành xuống, đẩy cửa bước vào quán.

Bên trong chẳng có bao nhiêu khách, rất yên tĩnh. Cô dạo quanh một vòng rồi đến quầy thu ngân.

Một người đàn ông tóc nâu mắt xanh nhạt đứng lên chào cô, hỏi cô muốn ăn món gì.

Lâm Mộc nghĩ ngợi: “Tôi muốn một phần ‘Nỗi Buồn Của Thiếu Niên’, thêm một ly rượu đỏ, loại rượu đỏ mà Napoleon và Goethe dùng trong bữa sáng.”

Tên gọi kỳ lạ của món ăn cũng là ám hiệu đặc biệt, trong sổ có nhắc đến.

Người đàn ông Đức có chút ngạc nhiên, sau đó bật cười: “Xin hỏi cô là bà Quý sao? Anh Quý vẫn khỏe chứ? Hai người đến Munich hưởng tuần trăng mật à?”

Trước một loạt câu hỏi đầy nhiệt tình, Lâm Mộc mấp máy môi, nói không nên lời.

Đôi mi dày của cô khẽ chớp vài cái, cúi thấp đầu, một lúc sau ngẩng gương mặt trang điểm kỹ càng lên, đôi mắt lấp lánh sáng ngời dường như có chút hơi nước đọng lại, trên môi vẫn nở nụ cười đầm ấm.

“Tôi không phải bà Quý.”

“Anh Quý có để lại một thứ cho tôi, vì nó mà tôi đến Munich.”

Thời cấp ba, Lâm Mộc và “anh Quý” giấu phụ huynh lén lút yêu nhau.

Đời người có được bao nhiêu cái mười năm? Cô cùng anh học chung với nhau mười năm, yêu nhau cũng ngập ngừng mười năm.

Trong đó có tám năm yêu xa, anh ở Munich, cô ở Thượng Hải, cùng nhau trải qua biết bao vui buồn.

Lâm Mộc không đoán được bạn trai để lại gì cho mình.

Cô từng nhận không ít quà tặng từ anh, có đất tiền, cũng có đất tình ý... Nhưng chưa từng có món quà nào khiến cô chật vật và lúng túng như bây giờ.

Chủ quán để Lâm Mộc ngồi tại bàn VIP mà “anh Quý” từng ngồi, lấy một chiếc máy tính xách tay khá cũ và một đĩa CD đưa cho cô.

Lâm Mộc mở máy tính, bật đĩa CD.

Đầu đọc đĩa phát ra âm thanh “rè rè”, tựa như tiếng thở dài trầm thấp của thời gian.

Bạn trai của cô, không, là bạn trai tuổi mười tám của cô, hiện rõ lên trên màn hình.

Anh trẻ tuổi non nớt, cắt mái đầu húi cua, mặc chiếc áo len trắng đen trông rất ngẫu, lộ ra lúm đồng tiền với nụ cười tươi tắn.

“Mộc Mộc yêu dấu, em khỏe không? Có nhớ anh không?” Bạn trai mười tám tuổi nhìn vào máy quay vẩy tay, giống như đang chào hỏi Lâm Mộc trong thế giới hiện thực vậy.

Lâm Mộc sững sờ.

“Giờ là 13 giờ 14 phút ngày 15 tháng 12 năm 2005,” Bạn trai nhìn đồng hồ, đọc giờ giấc ra, “Mộc Mộc, sinh nhật vui vẻ!”

Lâm Mộc tỉnh táo lại, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Tuy hôm qua anh đã nói ‘sinh nhật vui vẻ’ với em qua điện thoại rồi, nhưng anh biết, hôm nay chắc chắn em sẽ lên lút bật khóc.”

Anh buồn bã thở dài rồi lại nở nụ cười ngay sau đó: “Mộc Mộc đừng khóc, cố học cho thật giỏi, anh ở Munich đợi em lấy được giấy nhập học của trường Đại học y Munich.”

Đại học y Munich...

Năm 2005, bạn trai được người nhà đưa đến Munich để học ngôn ngữ. Cô ở trong nước học năm cuối cấp 3, quyết định phải lấy được giấy nhập học của Đại học Munich.

Không ngờ bà ngoại kịch liệt phản đối: “Đi du học nước nào cũng được, chỉ nước Đức là không!”

Cô không phục, tiếp tục chuẩn bị cho kỳ thi ngoại ngữ, sau đó bà ngoại qua đời, cô bị ảnh hưởng nên thành tích thi không tốt lắm, bị trường Đại học Munich từ chối.

Lúc này người bạn trai mười tám tuổi trên màn hình đang cười tí mắt đưa sát mặt đến, nhắm mắt chu môi lên nói: “Mộc Mộc, vì sự trùng phùng của chúng ta trong tương lai, hôn một cái đã nào.”

Hình ảnh dừng lại.

Bạn trai mười tám tuổi ấy dừng lại trước dòng chảy của thời gian, mãi mãi dừng lại tại thời khắc hôn cô.

Lâm Mộc nghĩ đây chính là “món quà” của cô, đang định tắt máy, màn hình lại tự động nhảy sang đoạn phim khác, bạn trai mười chín tuổi xuất hiện trên màn hình.

Anh đã quen với cuộc sống của du học sinh, ánh mắt trở nên kiên định và chừng chặc hơn, dù chỉ mặc một chiếc len và sơ mi trắng cũng không làm lu mờ vẻ đẹp trai của anh.

Anh ho khẽ, giọng nói nhịp nhàng: “Bây giờ là 13 giờ 14 phút ngày 15 tháng 12 năm 2006. Mộc Mộc, em khỏe không? Có nhớ anh không?”

Một lúc lâu sau anh không nói gì nữa.

Lâm Mộc ngăn người, đã nhớ ra vì sao anh không nói tiếp. Một ngày trước đó cô và anh cãi nhau, cãi rất hung hăng.

Bạn trai nhún vai, bắt đầu đi thờ dài: “Mộc Mộc, em phải tin anh... trình tiết của anh vẫn còn, anh vẫn là xử nam.”

Lâm Mộc mím môi, bật cười.

Bạn trai đảo mắt nhìn quanh, dè dặt giọng nói: “Mẹ anh thật sự đáng ghét lắm, không chỉ không cho anh về nước gặp em, còn không ngừng giới thiệu bạn gái cho anh. Cô gái kia cũng đáng ghét, giả vờ say rượu, lừa anh đưa cô ta về nhà... Anh thề, thật sự không xảy ra chuyện gì với cô ta. Cô ta coi quần áo của mình, anh không liếc lấy một cái, lập tức quay đầu bỏ về.”

Anh rầu rĩ: “Em không biết đâu, anh đã cãi nhau với mẹ.”

“Trong điện thoại anh đã nói rất rõ ràng, mẹ không có quyền phá hoại tình cảm của anh, càng không thể vì gia thế mà dễ dàng chê bỏ em. Hoặc là mẹ chấp nhận đưa con dâu xuất sắc đủ mọi mặt này, hoặc là mất đi đứa con trai tâm ý tương thông với mẹ.”

“Em đoán xem mẹ anh trả lời thế nào?”

“Bà ấy ở đầu dây bên kia cười nhạo anh, ‘Oắt con, ba ngày mẹ mà không chuyển tiền vào thẻ ngân hàng anh, anh lập tức khóc lóc mà nói trên đời chỉ có mẹ là tốt cho xem.’”

“Mẹ anh đối xử với anh tàn nhẫn thế này, không khó để tưởng tượng những lời bà nói với em khó nghe đến nhường nào.”

Bạn trai nói đến đây lại im lặng.

Sau đó anh lại cười, vẫy tay với ống kính: “Mộc Mộc, ba anh rất thích em, em đừng buồn, nghĩ thoáng một chút, tự tin một chút, được không?”

Mắt Lâm Mộc ngân ngấn nước.

Cô không khóc, cô không buồn, mắt nhìn thẳng vào màn hình không chớp lấy một cái, nhìn bạn trai từ mười chín tuổi dần trưởng thành hai mươi tuổi, hai mươi một tuổi, hai mươi hai tuổi...

Cuối cùng, là bạn trai hai mươi sáu tuổi.

Thời gian tám năm thấm thoát qua, đáng vẻ non nớt của chàng trai giảm dần, trở thành một người đàn ông dịu dàng phóng khoáng.

Anh mặc bộ vest màu tối cắt may vừa vặn, khoe miệng hàm chứa nụ cười, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, giọng nói ấm áp khiến người nghe say đắm.

“Bây giờ là 13 giờ 14 phút ngày 15 tháng 12 năm 2013.”

“Mộc Mộc yêu dấu, em vẫn tốt chứ? Có nhớ anh không?”

Lâm Mộc lắc đầu, bắt gặp nhỏ giọng đáp lại: “Không tốt, em sống không tốt chút nào. Anh thì sao?”

“Gần đây anh bận ngập đầu, suýt nữa không thể đến đây được.” Bạn trai cũng ăn ý mà tiếp lời, “Mộc Mộc, tuy em một mực không chịu thừa nhận, nhưng anh cũng biết những năm gần đây em không vui về gì.”

“Đầu tiên là sự phản đối của bà ngoại em, sau đó là sự ngăn cản của mẹ anh, sau khi anh tốt nghiệp lại không về nước, nghe theo lời ba mà ở lại Munich, đi làm cũng hai năm rồi.”

“Mấy lần em không nhận điện thoại của anh, thật ra là muốn chia tay với anh đúng không?”

Tâm tình phức tạp đè nặng trong lòng, mắt Lâm Mộc đã đỏ ửng, nghẹn ngào: “Không có, em không có.”

Bạn trai hỏi: “Mộc Mộc, chúng ta xa nhau bao lâu rồi nhỉ?”

Lâm Mộc trả lời: “Mười năm.”

“Tám năm, chúng ta xa nhau tròn tám năm rồi.” Anh than thở, “Có nhớ anh từng giới thiệu một bộ phim tình cảm cho em xem không? Trong đó có một câu thoại làm anh nhớ rất kỹ...”

“Nếu không có em bên cạnh, anh sẽ ra sao? Giống như đôi mắt đã quen với bóng tối, mở mắt ra, vẫn chỉ thấy màn đêm.” Lâm Mộc thì thào tiếp lời.

Bạn trai trên màn hình im lặng rất lâu: “Lâm Mộc.”

Lâm Mộc trong hiện thực nín thở, đáp lại anh: “Em ở đây.”

“Mắt anh nhìn vào bóng đêm lâu rồi, muốn tìm lại ánh sáng, mà em chính là ánh sáng của anh.”

“Mỗi năm anh đều thu một đoạn video, chưa từng nghĩ sẽ cho em xem, chỉ để cho mình làm kỷ niệm. Nhưng rồi không biết từ lúc nào, anh ngày càng hy vọng em có thể xem chúng, không phải để làm cho em cảm động, chỉ là hy vọng sau khi chúng ta trải qua bao gian nan khó khăn để ở bên nhau, có thể cùng nhau nhìn lại quá khứ, có thể nói rằng đôi bên đều không phải sự lựa chọn khiến cho đối phương phải hối hận.”

Anh dừng lại một lúc, dịu dàng hỏi: “Lâm Mộc, gả cho anh được không? Anh sẽ dùng thời gian cả đời này để yêu em”

“Thời gian cả đời, là bao lâu vậy?” Lâm Mộc nghẹn ngào, nước mắt lưng tròng. Năm đó khi anh cầu hôn cô chưa từng hỏi câu này, bây giờ chợt hỏi.

Anh không trả lời.

Hình ảnh trên màn hình đã dừng lại, tất cả video đã kết thúc.

Chủ quán đi đến, nhẹ nhàng vỗ lên vai Lâm Mộc, lo lắng hỏi: “Có phải anh Quý xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi không?”

Lâm Mộc không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Cô đội chiếc mũ rộng vành lên, kéo xuống che khuất nửa khuôn mặt, một tay ôm chiếc máy tính, một tay chống lên cạnh bàn đứng dậy, bước chân quá gấp nên bị va phải cạnh bàn.

Chủ quán nhanh tay lẹ mắt đỡ cô.

Cô nói tiếng “Cảm ơn” rồi cúi đầu bước về phía cửa, khi sắp ra khỏi quán, chợt nói: “Anh Quý quả thật đã gặp tai nạn.”

Vẫn còn nửa câu sau, cô không cách nào nói cho chủ quán biết được. Tai nạn ấy, là do cô gây ra.

Cô bước đi không quay đầu lại, ra khỏi quán, đi qua tượng điêu khắc nghệ thuật, qua con đường đá sỏi gồ ghề, cứ đi thẳng về phía trước, không có đích đến.

Chuyện xưa cứ thế ulla về.

Nhật ký anh viết.

Bài dân ca anh giới thiệu.

Bài thơ anh đọc khi cầu hôn cô, đó là một bài thơ tình khá lãng mạn: “Người Yêu Kề Bên” của Goethe.

Giờ đây cô đã đến, đến Munich, uống loại rượu anh từng uống, bước trên con đường anh từng đi, ngắm nhìn phong cảnh anh từng ngắm, nhưng anh lại không ở bên cạnh cô.

Khi bước qua con ngõ nhỏ hẹp, một đôi tình nhân du học sinh Trung Quốc đi lướt qua cô.

Chàng trai nắm tay cô gái, ánh mắt cô gái dừng lại trên đôi môi cô bên dưới vành nón, đột nhiên nghiêng đầu nói với chàng trai: “Là mẫu son mới nhất của Chanel.”

“Em thích à?”

“Vâng!”

“Anh để dành tiền mua cho em.”

Lâm Mộc nghe thấy câu trả lời của chàng trai, bỗng dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Chỉ một cái liếc mắt đã bị cuốn vào nụ cười tươi tắn của họ, không thể dời mắt đi.

Cô không biết mình đã nhìn họ bao lâu, có lẽ rất lâu, cũng có lẽ chỉ một thoáng. Sau đó, cô lặng lẽ xoay người tiếp tục đi về phía trước, đưa tay trái lên, nhẹ nhàng kéo mũi thấp xuống.

Nước mắt ấm nóng không chút tiếng động mà trào ra, rơi trên vết sẹo trên cổ tay trái.

...

“Nếu không có em bên cạnh, anh sẽ ra sao?”

“Giống như đôi mắt đã quen với bóng tối, mở mắt ra, vẫn chỉ thấy màn đêm.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tạm Chia Xa

Một mình Lâm Mộc lang thang rất lâu, đến khi trời chập tối mới quay trở lại nhà Tiêu Hoài.

Tiêu Hoài không ở nhà, ông quản gia đang tía hoa cô, cô nhàn hạ ngồi trước ti vi, trong lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc, muốn tìm Quan Di để tâm sự, chợt nhớ lúc này ở Thượng Hải đang là ba giờ sáng.

Lâm Mộc vui đầu vào giữa hai cánh tay, sau một hồi suy nghĩ liền đứng dậy đi vào phòng bếp, tìm thấy bia không còn cất trong tủ lạnh.

Vừa mở một lon bia, tiếng chuông báo của điện thoại vang lên, bao lì xì của Wechat được Quan Di gửi sang không ngừng nhảy khắp màn hình, hết cái này đến cái khác, cái nào cũng ghi cùng một câu chúc: “Cung hỷ phát tài! Đại cát đại lợi!”

Lâm Mộc giật mình: “Bị hack hả?”

Quan Di gửi tin nhắn thoại đến: “Mình đang định đi ngủ thì nhớ ra hôm nay là sinh nhật cậu, quên mua quà rồi, dùng bao lì xì thay vậy, đừng chê nha.”

Lâm Mộc thở phào, cảm thấy ấm áp trong lòng: “Cậu chu đáo thật.”

“Năm nào mình cũng chu đáo thế mà. Tam Mộc, cậu ở Munich chơi có vui không? Có tự mua quà sinh nhật cho mình không?”

Tam Mộc là biệt danh thời học sinh của cô, bây giờ rất ít người nhắc đến. Hôm nay cô có tâm sự, nghe thấy cách gọi này thì nhũn mỳ, hộp một ngụm bia: “Không có mua quà. Mình đang uống bia, cũng định tự ăn mừng đây.”

“Uống một mình? Hay là có anh nào uống cùng? Theo hiểu biết bao nhiêu năm qua của mình, chắc chắn cậu đang uống bia một mình rồi. Thời khắc quan trọng như thế sao có thể uống một mình chứ? Có cần mình tìm một chàng trai dịu dàng đến bầu bạn với cậu không?”

Lâm Mộc không trả lời.

Một lúc sau, Quan Di nhắn: “Bạn yêu, vào bảng tin mới xem thử đi, có niềm vui bất ngờ đó. Mình đi ngủ trước, ngày mai sẽ xem trả lời của cậu sau.”

Lâm Mộc cảm thấy nghi ngờ, mở bảng tin lên, thấy Quan Di vừa đăng trạng thái mới có đính kèm tên cô: “Hôm nay sinh nhật cô bạn thân Lâm Mộc, một mình ở Munich uống bia. Có ai đến an ủi cô ấy không? Trông xinh lắm, số điện thoại như trong hình.”

Âm báo tin nhắn bắt đầu kêu không ngừng, Lâm Mộc nhận được rất nhiều tin nhắn từ số điện thoại lạ. Đại đa số là lời chúc phúc thiện ý, một số là lời mập mờ, còn lại là những câu ngả ngôn như “bao nhiêu tiền một đêm.”

Lâm Mộc không còn lời nào để nói, tức tốc xóa bỏ tin nhắn chương mất kia.

Một tin nhắn Wechat bỗng nhảy ra trên màn hình.

Hsiao: “Sinh nhật?”

Lâm Mộc nhìn ID Hsiao này, sau đó mới nhớ ra Tiêu Hoài đã thêm bạn với cô, sau đó nữa mới thấy Tiêu Hoài cũng nằm trong danh sách bạn bè của Quan Di.

Cô vừa uống bia vừa nghĩ xem nên trả lời thế nào, điện thoại lại rung lên.

Hsiao: “Đang uống bia một mình?”

Lâm Mộc sút thì sặc, vội vàng trả lời: “Không có.” Cảm thấy hình như không có sức thuyết phục, liền thêm một câu, “Quan Di trên tôi đấy, đừng tin những gì cậu ấy nói.”

Tin nhắn vừa gửi đi, Lâm Mộc nhìn lon bĩa trên tay mình, lẳng lặng bỏ xuống.

Tiêu Hoài trả lời rất nhanh: “Tôi tặng cô một món quà sinh nhật nhé?”

Lâm Mộc chưa kịp nói cảm ơn đã nhìn thấy “món quà” mà anh tặng, một tấm hình từ thời dân quốc đã ngả màu.

Cô gái trong hình nhìn qua chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, mặc chiếc sườn xám cách điệu, sườn xám không ôm sát cơ thể nhưng lại như ẩn như hiện để lộ chiếc eo thon. Cô gái chấp hai tay, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế kiểu Âu, ánh mắt sáng ngời, xinh đẹp duyên dáng.

Lâm Mộc kinh ngạc, tay run run, gửi lại một hàng dấu chấm than.

Tiêu Hoài trả lời bằng một dấu hỏi.

Hai tay Lâm Mộc nắm chặt điện thoại, ngón tay múa may gõ chữ, trong câu chữ thể hiện rõ tâm trạng kích động của cô: “Bất ngờ quá, lần đầu tiên nhìn thấy bà ngoại thời thiếu nữ, đẹp thật, đẹp động lòng người, tôi nhìn còn thấy thích nữa là.”

Thật ra không chỉ có Lâm Mộc chưa thấy qua hình bà ngoại thời trẻ, cả mẹ cô cũng chưa từng thấy. Tất cả những hồi ức quý giá của bà ngoại đều đã hóa thành tro theo ngọn lửa chiến tranh từ lâu.

Tiêu Hoài cảm nhận được tâm trạng kích động của cô, hỏi: “Tôi có đọc qua những gì ông nội viết, đây là hình bà Tô năm mười sáu tuổi. Cô thích không?”

“Thích, cực kỳ thích.” Đây là món quà đặc biệt nhất, có giá trị kỷ niệm nhất mà Lâm Mộc nhận được từ trước đến nay, không tránh được hứng chí bùng bùng, tinh thần hăng hái, “Còn hình khác nữa không?”

“Có, nhưng không phải hình một mình bà Tô, là hình chụp chung của bà ấy và ông nội.”

Còn có cơ hội được nhìn thấy Tiêu Thừa Hàn nữa. Lâm Mộc liền hỏi: “Hình nằm ở chỗ nào?”

“Ở phòng sách, trong két bảo hiểm.”

Lại còn được cất giữ cẩn thận như thế. Lâm Mộc có chút kinh ngạc, lúc này tin nhắn Wechat lại hiện lên trên màn hình: “Đợi tôi về?!”

“Hử?”

“Đợi tôi về cùng nhau xem hình.”

Lâm Mộc đưa ra câu trả lời ngay lập tức: “Được.”

“Nhưng bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, có lẽ còn khoảng một tiếng nữa.”

“Không sao, tôi đợi anh.”

Tiêu Hoài có vẻ như đang gõ chữ, sau đó lại ngưng. Khi Lâm Mộc nghĩ anh không còn gì để nói nữa thì một hàng biểu tượng lại nhảy ra: [Một mới] [Nghĩ ngợi] [Cà phê]

Lâm Mộc ngẫm nghĩ, cũng trả lời lại bằng biểu tượng: [OK]

Cô bỏ điện thoại xuống, tập trung tinh thần xem tiết mục trên ti vi, được hơn nửa tiếng lại vào phòng bếp.

Pha cà phê, đổ sữa, làm từng việc theo tuần tự, sau đó nghe thấy tiếng xe đang đến gần, rồi tiếng cổng lớn từ từ mở ra.

Lâm Mộc biết quản gia sẽ ra đón, cô không ngần đầu, tiếp tục chăm chú tạo hình một đóa uất kim hương trên bề mặt ly cà phê, đúng lúc chuẩn bị đưa ly cà phê latte thơm nồng hương sữa lên, vừa xoay người đã thấy Tiêu Hoài xuất hiện trước mắt, đứng ngay cạnh cô.

Người mình đang chờ đợi bỗng nhiên trở về.

Anh đã cởi chiếc áo vest màu xanh ra, vắt trên tay, im lặng nhìn cô. Chiếc đèn trần trong phòng bếp chiếu ra ánh sáng màu cam nhạt, ánh sáng và bóng tối giao nhau trên đường nét khuôn mặt anh, làm cho gương mặt anh tuấn ưa nhìn kia trở nên ôn hòa và sinh động hơn hẳn.

Lâm Mộc không biết anh đã nhìn cô bao lâu, bèn chủ động bắt chuyện: “Bữa tiệc kết thúc rồi à?” Anh về sớm hơn mười mấy phút.

Tiêu Hoài khẽ “ừ” một tiếng, không nhắc đến chuyện công việc: “Vừa về đến nhà đã ngửi thấy hương thơm của cà phê.”

Giọng anh hơi khàn, dường như là do nói chuyện quá lâu gây ra. Lâm Mộc định rót cho anh một ly nước, anh lại tự mình cầm lấy ly cà phê uống, khi lại

cát lòi, giọng nói đã trong hơn, câu chữ nghe rõ ràng hơn không ít: “Tôi phát hiện, cà phê mà cô pha uống rất ngon.”

Lâm Mộc cười gượng.

“Sáng nay cô hỏi tôi có về ăn tối hay không, là định cùng tôi ăn mừng sinh nhật sao?” Tiêu Hoài hỏi, nhìn qua đồng hồ đeo tay, “Chưa đến mười hai giờ, tôi vẫn còn cơ hội cùng cô mừng sinh nhật.”

Lâm Mộc nhớ ra ý định trước lúc ra cửa của mình.

Cô có tìm hiểu về văn hóa nước Đức, biết được người Đức rất xem trọng ngày sinh nhật, vào ngày này họ chắc chắn sẽ ăn mừng thật đàng hoàng, cô vội từ chối: “Không sao, tôi...”

Anh bỗng nhiên ôm cô, siết chặt, câu chúc mang theo ý cười vang lên bên tai: “Sinh nhật vui vẻ, Lâm Mộc.”

Cả quá trình không đến vài giây, tim Lâm Mộc chợt nảy lên.

Cô biết người nước ngoài khi muốn thể hiện sự thân thiết thường sẽ ôm đối phương, nhưng khi cô bị Tiêu Hoài ôm vào lòng, chưa có chuẩn bị đã chạm phải đôi mắt đen sâu lắng của anh, ngửi thấy hương cà phê tỏa ra từ đôi môi đang hé của anh, luồng nhiệt vừa nóng bỏng vừa ấm áp ấy lướt nhẹ qua tim cô, gọi lên một cảm xúc rất lạ, đầu óc cô chợt trống rỗng.

Cảm xúc khi lồng ngực của người đàn ông và người phụ nữ chạm vào nhau, quá rõ ràng.

“Hermann thân mến, có vị khách quen của anh đến thăm, quý cô Michiko Hiru.” Ông quản gia đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng bếp.

Tiêu Hoài đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, thở dài: “Lâm Mộc, cô đợi một chút nhé, chắc là chuyện công việc.”

Tiêu Hoài ra khỏi bếp đi lên lầu, Lâm Mộc bình tĩnh lại, đi qua phòng khách chuẩn bị về phòng mình, đúng lúc gặp Michiko đang từ cửa chính bước vào.

Lâm Mộc từng gặp Michiko hai lần, ấn tượng đối với cô ấy là “giản dị và tài giỏi”, nhưng hôm nay Michiko ăn diện rất khác, bộ lễ phục chiết eo màu đỏ tươi khéo léo tôn lên dáng người thon thả, bộ ngực trắng đầy đặn, thật sự rất hấp dẫn.

Lâm Mộc nhìn mấy lần mới thu tầm mắt lại.

Cô đoán Michiko cũng tham gia bữa tiệc, cũng đoán được trên đường về nhà nghỉ ngơi thì nhận được nhiệm vụ liên quan đến công việc, trợ lý cấp cao ăn mặc gọi cảm thế này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Michiko có ấn tượng rất sâu sắc về Lâm Mộc, nhưng là ấn tượng không tốt, thấy Lâm Mộc xuất hiện tại dinh thự của Tiêu Hoài trong bộ quần áo mặc ở nhà, liền dừng bước, dùng tiếng Trung lơ lớ hỏi: “Cô đang ở đây?”

Trong nhất thời Lâm Mộc không thể giải thích rõ đầu đuôi ngọn ngành nên đành nói ngắn gọn: “Tôi gặp chút khó khăn.”

Michiko cong khóe môi, cười như không cười: “Tôi cũng đoán là vậy.”

Lâm Mộc từng nghe qua vô số những lời châm chọc ngầm, nhưng nghe được giọng điệu mỉa mai của Michiko, lại có chút khó chịu trong lòng, ngoài mặt vờ như không hiểu, lên tiếng nhắc nhở: “Anh Tiêu đang đợi cô trong phòng sách.”

“Tôi biết.” Thái độ của Michiko rất lạnh lùng, cất bước lên lầu.

Theo Lâm Mộc thấy, hành vi cử chỉ của Michiko dường như rất quen thuộc với ngôi nhà này, có lẽ quan hệ với Tiêu Hoài không chỉ đơn giản là cấp trên và cấp dưới, nhưng hai người này lại không có cử chỉ thân mật nào, nhìn qua không giống tình nhân.

Đúng lúc này quản gia bưng một ấm hồng trà từ phòng bếp ra, Lâm Mộc không nhận được lòng hiếu kỳ, bèn hỏi khéo: “Anh Tiêu và trợ lý của anh ấy thường làm việc đến tận khuya như thế này sao?”

Quản gia nhìn Lâm Mộc bằng ánh mắt kì lạ: “Hermann và cô Michiko thường làm việc mười bốn tiếng mỗi ngày.”

Lâm Mộc đang định hỏi tiếp, quản gia như đã đoán trước được: “Thưa cô Lâm, tôi biết cô muốn hỏi gì.”

“Cô Michiko là vị khách nữ duy nhất có thể đi thẳng vào phòng sách trên lầu năm và được phép ngủ lại phòng ngủ dành cho khách quý trên đó.”

“Tất cả những cô gái độc thân ái mộ Hermann đều xem Michiko là đối thủ cạnh tranh.” Lúc này giọng điệu của quản gia không còn vẻ nghiêm nghị nữa, ngược lại đầy vẻ thương tiếc, “Cô Michiko và Hermann đã quen biết nhau tròn sáu năm, tình nghĩa không nhẹ chút nào. Cô Lâm, tốt nhất cô đừng xem Michiko là đối thủ, vì chắc chắn cô không thắng được cô ấy đâu.”

Bình thường nếu Lâm Mộc nghe được lời này sẽ không để tâm.

Nhưng hôm nay khác, tâm trạng vốn đã không tốt, vừa nghe lời châm chọc của Michiko, giờ lại bị quản gia bóng gió “khuyên đầu hàng”, cô liền đáp: “Thưa ông Manstein, anh Tiêu là một quý ông lịch lãm hào phóng. Một gian phòng ngủ cho khách, có lẽ anh ấy vốn chưa từng nghĩ sẽ dùng tầng lầu cao

thấp để phân định quan hệ xa gần.”

Khi nói những lời này, cô bắt chước giọng điệu của quản gia, mỗi một từ đều nhấn âm rất mạnh, vừa dứt lời thì nghe tiếng giày cao gót...

Một tiếng “lắc cốc”, vô cùng rõ ràng, đánh thẳng vào lòng.

Lâm Mộc mím môi.

Thôi xong, bị Michiko nghe thấy rồi.

Hai tiếng đồng hồ sau, tiếng khởi động xe vang lên ngoài sân, Michiko đã đi rồi.

Lâm Mộc thấy đã khuya, đoán chừng Tiêu Hoài cần phải nghỉ ngơi, cô quyết định ngày mai mới tìm anh.

Vừa nằm xuống, tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Mộc đứng dậy mở cửa, thấy Tiêu Hoài đang đứng trước cửa, có chút ngạc nhiên.

Nửa đêm nửa hôm, Tiêu Hoài mặc vest, chiếc áo khoác bằng lông cừu cao cấp không có lấy một nếp nhăn, có vẻ như có việc cần ra ngoài.

Tiêu Hoài giải thích: “Có việc đột xuất, tôi phải bay đến Berlin ngay. Có thể sẽ ở lại Berlin ba ngày hoặc lâu hơn, lịch trình vẫn chưa xác định, tôi không thể nói cho cô biết ngày về chính xác được.” Anh nói đây về áy náy, “Quản gia cũng có việc, ngày mười sáu sẽ bắt đầu nghỉ phép, lúc đó chỉ còn lại mình cô trong nhà.”

Lâm Mộc nhìn anh, lập tức hiểu ra: “Tôi thu dọn ngay đây.”

Cô xoay người nhanh chóng thu dọn vật dụng cá nhân nhét vào túi xách, loáng một cái đã dọn xong, cuối cùng lấy điện thoại đặt dưới gối ra, lên mạng tìm khách sạn lân cận.

Tiêu Hoài muốn nói lại thôi, bước đến gần, bàn tay to rộng nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay cô, ngón tay thon dài che khuất màn hình, một loạt động tác lưu loát, nhưng lại không hề mạnh bạo.

Lâm Mộc ngước mắt lên.

“Cô hiểu lầm rồi.” Giọng nói của anh trầm thấp, rất bình tĩnh và thông dong, “Tôi hy vọng cô sẽ ở lại đây cho đến khi tôi trở về.”

“Nhưng chủ nhà đi vắng, tôi là khách ở lại lâu không được tiện lắm.”

“Tôi đã nói, cô là bạn, không phải khách.”

“Không, chúng ta quen biết chưa bao lâu, như thế này thì thân thiết quá.” Lâm Mộc có sao nói vậy, “Huống hồ anh đi xa, quản gia lại nghỉ phép, một mình tôi...”

“Chính vì chỉ có một mình cô, tôi rất lo cho an toàn của cô. Nếu cô kiên trì muốn rời đi, tôi sẽ giúp cô đặt một khách sạn đáng tin cậy.”

Lâm Mộc im lặng. Tiền mặt trong túi vốn không đủ để thuê khách sạn, trừ phi dùng đến số tiền mà Tiêu Hoài cho cô, nhưng làm vậy cũng đâu khác gì ở nhà Tiêu Hoài.

Cô gật đầu: “Anh Tiêu, tôi nghe theo anh, không đi nữa.”

Dứt lời, cô liếc nhìn qua tay trái của Tiêu Hoài.

Từ nãy đến giờ tay anh vẫn đặt trên tay cô, hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền sang da cô, không hẳn là mập mờ, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy thân mật quá mức.

Tiêu Hoài để ý thấy vẻ mặt của Lâm Mộc có chút thay đổi.

Anh không rút tay về ngay mà cầm lấy điện thoại trong tay cô, cả quá trình rất tự nhiên: “Tôi đề lại cách liên lạc, nếu có chuyện đột xuất, cô có thể gọi ngay cho tôi.”

Lâm Mộc nhìn anh mở điện thoại, nhập vào vài con số, một dãy số điện thoại đã bị cô cho vào danh sách đen với lý do “lừa đảo” tự động hiện lên trên màn hình.

Động tác trên tay anh khựng lại, ngước mắt liếc nhìn cô.

Lâm Mộc đón nhận ánh mắt của anh, vẻ mặt vô tội.

Hai người nhìn nhau, vài giây sau, cô mới có phản ứng, lúc này Tiêu Hoài lên tiếng: “Tôi từng thử liên lạc với cô, nhưng mãi không được, không ngờ cô

đã cho tôi vào danh sách đen, với lí do...”

Anh nhìn ghi chú trên màn hình điện thoại, khoe môi khẽ cong lên, dịu dàng nói: “Cô làm đúng lắm, con gái cần có ý thức tự bảo vệ mình.”

Lâm Mộc ngượng chết được, vội xóa bỏ danh sách đen, lưu số điện thoại của anh vào “nhóm bạn bè”.

Cô cười cười để làm dịu bầu không khí, nói lảng sang chuyện khác: “Khuya thế này rồi vẫn còn chuyến bay từ Munich đến Berlin à?”

“Tôi có một chiếc máy bay tư nhân gửi ở hãng hàng không.”

Quả nhiên là nhân vật lớn, có cả máy bay tư nhân. Lâm Mộc không giỏi nói chuyện, không biết tiếp lời anh thế nào.

Tiêu Hoài hỏi: “Cô thích nghe nhạc? Phòng khách trên lầu năm có rất nhiều đĩa nhạc cổ điển, cô có thể tùy ý lấy.”

Phòng khách lầu năm... Lâm Mộc dứt khoát nói: “Không cần phiền thế, tôi nghe bằng điện thoại cũng vậy thôi.”

Tiêu Hoài im lặng một lúc rồi nói: “Lâm Mộc, cô có một đặc điểm, lúc nào cũng từ chối bạn bè, kể cả người bạn thân nhất là Quan Di.”

Nói xong anh lại bổ sung: “Tất nhiên, điều này cho thấy cô là người tự lập, có chủ kiến.”

Lâm Mộc biết câu nhận xét cuối cùng của Tiêu Hoài không hoàn toàn là lời khen. Có lẽ do hôm nay có quá nhiều cảm xúc, có gì đó âm ỉ trong lòng, cô cố gắng dùng ngữ điệu bình tĩnh để nói: “Anh Tiêu, tôi là một người bình thường. Người bình thường lại càng phải học cách tự lập tự chủ, nếu không, một ngày nào đó mất đi chỗ dựa sẽ rất khó sống tiếp giữa những tháng ngày không một ai quan tâm hỏi han, không một ai giúp đỡ ủng hộ.”

Thấy Tiêu Hoài sửng sốt, Lâm Mộc nói tiếp: “Ý của tôi là không phải ai ai cũng bao dung được như anh. Đổi vị trí để suy nghĩ, tôi có thể không làm phiền đến người khác thì sẽ cố gắng không phiền đến họ.”

“Hermann thân mến, xe đã đến, anh có thể khởi hành.” Giọng nói của quản gia từ ngoài truyền vào.

Lâm Mộc lịch sự nói: “Anh Tiêu, để tôi tiễn anh.”

Ngoài trời đang rét lạnh, Tiêu Hoài không đồng ý để Lâm Mộc ra tiễn, nhưng cô vẫn kiên trì ra đến cửa, tận mắt thấy anh lên xe.

Gió lạnh buốt, lại có tuyết rơi li ti, mặt cô gần như đã đông cứng, miễn cưỡng nở nụ cười, vẫy tay tạm biệt Tiêu Hoài.

Xe đi xa dần, cô ịch trở vào trong nhà, một tin nhắn Wechat hiện lên trên màn hình điện thoại.

Hsiao: “Tôi để lại mật mã kết bảo hiểm cho cô nhé.”

Ngón tay của Lâm Mộc đã lạnh cóng, đành trả lời bằng tin nhắn thoại: “Không vội, tôi đợi anh trở về.” Giọng nói cô run rẩy, hẳn là rét lắm. Tiêu Hoài ngồi trên xe cũng chuyển sang dùng tin nhắn thoại: “Xin lỗi, để cô phải đợi lâu.”

Lâm Mộc cảm thấy lời này có chút quen tai. Hai năm trước, bạn trai từ Đức trở về, khi anh ôm cô vào lòng, cũng từng nói câu này.

Ngay lúc đó, cô cảm thấy rất vui.

Bây giờ mới biết, chỉ là niềm vui ngắn ngủi.

Tâm trạng của cô trở nên âm ảm, rồi nhanh chóng bình thường lại, đưa điện thoại đến gần bên môi, ấn phím ghi âm tin nhắn thoại.

Đêm đông của Munich, tuyết vẫn đang rơi không ngừng, nhiệt độ giảm thấp, những bông hoa tuyết kết lại trên kính cửa sổ phòng ngủ.

Lâm Mộc nhìn cảnh tuyết rơi một lúc lâu, tắt đèn đi ngủ.

Chiếc xe ngược chiều gió lao về phía trước, tuyết phủ khắp mặt đường, trên cửa sổ xe cũng có một lớp sương mỏng.

Tiêu Hoài kết thúc cuộc gọi với trợ lí mới thấy tin nhắn thoại mới nhất mà Lâm Mộc gửi đến.

Anh phát tin nhắn lên.

Giọng nói của Lâm Mộc vang lên trong không gian yên tĩnh, tiếng nói mềm nhẹ mang theo chút ý bóng đùa hiểm thấy. Anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cô vừa nói vừa mỉm cười, khoe môi cong cong...

“Anh Tiêu, anh chỉ để tôi đợi vài ngày chứ đâu phải đợi suốt vài năm, không cần nói xin lỗi. Cứ yên tâm làm việc đi.”

Về mặt Tiêu Hoài vô cùng bình tĩnh, vẫn giữ vẻ thản nhiên, chỉ có ngón tay khẽ động.

Cuối cùng, một chữ cũng không đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tạm Chia Xa 2

Sáng sớm Lâm Mộc thức dậy ra khỏi phòng không thấy quản gia đâu, chỉ thấy giấy thông báo nghỉ phép của ông.

Cô chợt nhớ ra hôm nay là ngày mười sáu. Nhìn ngó xung quanh, bên ngoài tuyết bay đầy trời, ngọn lửa nhảy múa trong lò sưởi ở phòng khách phát ra tiếng kêu lách tách, ngọn lửa bập bùng mang theo nhiệt độ truyền ra khắp căn phòng, ấm áp, yên tĩnh, cô cũng không cảm thấy cô đơn, ngược lại cảm thấy không khí thật ấm cúng.

Cô lên kế hoạch du lịch kế tiếp.

Việc quan trọng nhất đã làm xong, cô lại không mấy hứng thú với các thắng cảnh của Munich, mở nhật ký của bạn trai ra, liếc bừa một cái, thấy một đoạn độc thoại thế này.

“Mộc Mộc, Munich tuyết rơi trắng rồi. Trời rét căm căm, muốn cùng em ăn lẩu ghê.”

Lâm Mộc yên lặng ngồi đó một lúc rồi nhanh chóng sửa soạn, gọi xe taxi đến siêu thị gần nhất, mua, mua, và mua.

Mấy tiếng sau, “bạn bè” trên Wechat của Lâm Mộc nhìn thấy một tấm hình.

Ngày đông tuyết rơi đầy, giữa vườn hoa tuyết trắng của dinh thự, Lâm Mộc mặc chiếc áo khoác màu be, quần chiếc khăn choàng kiểu cổ màu đỏ, ngồi bên cạnh nồi lẩu dê nóng hổi, nụ cười rạng rỡ, trông rất vui vẻ.

Hình không ghi kèm chú thích.

Một hòn đá tạo ra vô vàn ngọn sóng lăn tăn, hình vừa đăng lên đã nhận được đủ các loại ngưỡng mộ, đố kị từ “nhóm bạn bè”, Quan Di cũng bình luận bên dưới: Chỉ mình mình đề ý đến việc ai là người chụp ảnh cho cậu đây à? Có phải chàng trai dịu dàng xuất hiện tối qua không?

Lâm Mộc đồng loạt không trả lời.

Mấy ngày tiếp theo, một mình cô đi lại, nghỉ ngơi, ăn uống, du lịch, dùng thời gian hiện tại để hoàn thành tất cả những nguyện vọng mà ngày trước “anh Quý” và cô không thể nào làm được.

Cô đứng trước nhà thờ Đức Bà nghe các nghệ nhân đường phố diễn tấu “Khúc Ca Hạnh Phúc”, đến quảng trường lâu đời nhất của Munich gọi một phần ăn hai người không lò gồm bia và bít tết, lên vào trụ sở chính của ngân hàng Bayerische Landesbank chụp hình tự sướng.

Thậm chí cô còn mặt dày đi vào khu đèn đỏ, nhìn ngắm những dáng người yêu kiều trong đêm đỏ rực như đóa hồng, thưởng ít tiền cho cô vũ công thoát y.

Mỗi lần hoàn thành một nguyện vọng, cô sẽ đăng một tấm ảnh lên.

Bình luận của bạn bè trên Wechat lúc đầu là “nhìn có vẻ ngon quá” “trông có vẻ vui lắm” dần trở thành “Bọn này đều muốn biết ai là người chụp ảnh cho cậu? Bạn trai mới hả?”

Cô vẫn không trả lời như cũ.

Lúc này đây, chỉ còn một việc chưa hoàn thành: Đến Meissen, mua gốm sứ lừng danh ở đó.

Ngày cô chuẩn bị đến Meissen, tuyết đã phủ trắng toàn thành phố Munich.

Lâm Mộc che dù đi đến ga xe lửa, đang đi trên phố, thấy màn hình tinh thể lỏng ở quảng trường trung tâm phát một bản tin mới: Ngân hàng Đầu tư Deutsche có thể sẽ bán đi hai mươi phần trăm cổ phần của Ngân hàng Phát triển Thượng Hải.

Thẻ tin dụng của Lâm Mộc là của Ngân hàng Phát triển Thượng Hải, cô hơi ngạc nhiên, quên không để ý băng tuyết dưới chân, trượt chân ngã nhào về phía trước, đầu gối va xuống mặt đường. Cô đứng dậy, phát hiện từ đầu gối trở xuống đều tê rần, chỗ đầu gối cũng đau không chịu nổi.

Chắc là bị bầm rồi, nói không chừng còn tổn thương đến dây chằng.

Meissen xem như xong, Lâm Mộc chỉ đành quay trở về.

Cô khó nhọc lê bước về đến dinh thự, ngồi xuống sofa để xử lý vết thương, đau đến rít lên một tiếng.

Đầu gối hơi khó xử lý, thật không tiện cời chiếc váy bó và đôi vớ da chật khít ra được, cô gắng gượng đi vào phòng bếp, vén váy lên cao, lấy kéo cắt vớ da ra, rồi tự mình kiểm tra vết thương.

Vết thương ngoài da ở đầu gối không quá nghiêm trọng, xung quanh hơi rát, có lẽ nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Lâm Mộc bò kéo xuống, ra khỏi phòng bếp và phòng khách, đi về phòng mình.

Chưa được mấy bước liền nghe tiếng bước chân từ cầu thang xoắn ốc đi xuống, cảm thấy nghi hoặc, ngược nhìn lên, ánh mắt đi từ tay vịn điều khiển bằng gỗ đến bậc cầu thang, hướng lên một chút, một bậc, hai bậc, ba bậc... cuối cùng đến một đôi chân thon dài được bọc trong ống quần tây, nhìn qua rất sắc sảo.

Lâm Mộc từng người mất mấy giây, tim bỗng nảy mạnh!

Chuyện gì thế này!

Chuyện gì thế này!

Vì sao Tiêu Hoài lại ở nhà? Anh đã nói sẽ ở lại Berlin lâu hơn mà, sao chưa đầy ba ngày anh đã trở về rồi?

Lâm Mộc cúi đầu nhìn lại chính mình, thật sự muốn thổ huyết mà.

Đi chân trần đã đành, chiếc váy bó vốn chỉ vén lên đến nửa đùi, trong lúc đi lại bị trượt lên trên, có thể nói cô mặc cũng như không mặc...

Không, có mặc chiếc quần lót ren màu trắng!

Vành tai Lâm Mộc đỏ ửng lên trong chớp mắt, hai tay cố kéo làn váy xuống che đùi.

Đuôi mắt liếc nhìn lên bậc cầu thang thứ ba, nơi đó đã không một bóng người, cô vội trốn vào phòng, “rầm...” một tiếng, cửa đã đóng chặt.

Cô không ngừng tự an ủi mình rằng Tiêu Hoài chắc không thấy gì đâu.

Thay quần áo xong trở ra, cô thấy Tiêu Hoài đang ngồi trên sofa nghe điện thoại.

Cô cách anh khá xa, nghe thấy anh nói “lãi suất chênh lệch có dấu hiệu thu hẹp rõ rệt” “lựa chọn ngược hướng”, những thuật ngữ tài chính lạ lùng khiến người ta chẳng hiểu ra làm sao, nhưng anh đã kết thúc cuộc gọi rất đúng lúc, quay nhìn sang.

Ánh mắt anh sâu lắng, dù chỉ lướt mắt nhìn qua cũng khiến người khác cảm thấy mình đang bị nhìn rất kỹ càng.

Tim Lâm Mộc khẽ nảy lên, cong khóe môi cười gượng gạo: “Anh Tiêu, anh về sớm hơn dự định nhỉ?”

Tiêu Hoài không trả lời, để ý thấy trên cổ tay trái của cô lại đeo sợi lắc thủy tinh tím.

Ánh mắt anh từ từ di chuyển, rơi xuống chiếc quần dài bằng vải cotton của cô.

Lúc này anh nghe thấy tiếng động nên đi từ tầng năm xuống, vô tình thấy cô đang đi qua phòng khách, váy chỉ vừa phủ qua mông, đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra ngoài, nhìn qua đã thấy hết.

Tiêu Hoài đã ngăn người trong một chốc, thu ánh mắt lại, thản nhiên nói: “Tôi vừa về.”

Câu nói nghe rất bình thường, Lâm Mộc quyết định vờ như chưa xảy ra chuyện gì, hắng giọng nói: “Vất vả rồi.”

Tiêu Hoài muốn hỏi mấy ngày qua cô như thế nào, lời đến bên miệng rồi lại nhớ trạng thái Wechat của cô, bèn sửa lại: “Đừng đứng đó, qua đây ngồi đi.”

Lâm Mộc vừa nhích đã thấy đau rát.

Tiêu Hoài hỏi: “Đầu gối bị thương?”

“Hôm nay ra ngoài bất cẩn trượt ngã, không đáng ngại.”

“Tôi gọi bác sỹ riêng đến xem thử.”

“Không cần đâu, tôi không sao.”

Tiêu Hoài dừng cuộc gọi, chân mày nhíu chặt.

Lâm Mộc biết người Đức rất xem trọng lễ nghi, rất ít người “nhíu mày” với khách khứa của mình, biết mình có thể đã mạo phạm đến anh rồi... nhưng, cô

có nói gì sai sao?

Anh đột nhiên lên tiếng: “Lâm Mộc, cô nên xem trọng sức khỏe của mình, đừng lúc nào cũng mở miệng liền nói không.”

Cô vội giải thích: “Anh Tiêu, bản thân tôi chính là bác sỹ. Tôi ngã không nặng, chỉ là vết thương nhẹ thôi. Bình thường bác sỹ trong nước cũng chỉ đề nghị quan sát vài ngày trước, tất nhiên cũng có bác sỹ sẽ kê một số thuốc giảm đau thoa ngoài da, giúp bệnh nhân giảm đau tiêu sưng.”

Cô nói rất nhiều, nghe qua cũng có chút đạo lý, Tiêu Hoài trả lời: “Trong nhà không có thuốc giảm đau.”

Một lúc lâu sau anh không nói gì, khi cất tiếng lại trở nên mềm mỏng hơn nhiều: “Tôi đi cùng cô đến hiệu thuốc.”

Lâm Mộc định từ chối, nhưng nhận ra nếu lại nói thêm một chữ “không” nữa thì rất có khả năng sẽ chọc giận anh.

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Cảm ơn.”

Vì tuyết rơi lớn nên các hiệu thuốc trong thành phố đều đóng cửa sớm.

Tiêu Hoài gọi điện cho bác sỹ riêng, sau đó lái xe một đoạn rất xa, đến một bệnh viện Đức. Bệnh viện này có bác sỹ trung y được trường Đại học Trung Y Dược Nam Kinh cử đến hợp tác.

Khám cho cô là một bác sỹ trung y nam trẻ tuổi, là bác sỹ chủ nhiệm, nghe Lâm Mộc nói vài câu đã đoán ra được cô là người cùng nghề, chủ đề nói chuyện dần mở rộng ra, khi biết cô đang làm việc tại một bệnh viện tư nhân ở Thượng Hải, anh ta có vẻ khá bất ngờ: “Nghe nói bậc cửa bệnh viện của cô rất cao, muốn ứng tuyển vào phải trăm người chọn một.”

Tiêu Hoài liếc thấy Lâm Mộc lắc đầu: “Trăm người chọn một? Một người làm hết công việc của mấy người, anh biết đấy.”

Bác sỹ trung y hiểu ý bật cười, khi kê đơn thuốc, ngoài một bình thuốc giảm đau ra còn thêm vài bài thuốc trung y, nhắc nhở Lâm Mộc phải uống thuốc đúng giờ, tan máu bầm.

Lâm Mộc đứng dậy nói cảm ơn, bác sỹ trung y đột nhiên đề nghị trao đổi cách liên lạc. Lâm Mộc nghĩ mình có thể sẽ sang Việt Nam viện trợ y tế, cần trao đổi thêm với anh ta về kinh nghiệm làm việc, thế là vui vẻ đồng ý.

Sau khi đọc số điện thoại của mình, cô ngẩng đầu lên chạm phải ánh mắt của Tiêu Hoài. Đôi mắt đen như mực kia ẩn chứa chút không vui, cô nghĩ vì mình để anh đợi quá lâu, vội nói: “Tôi đi lấy thuốc.”

Thuốc trung y được đóng thành từng gói lớn, hay tay cô xách đầy ắp, chấp chững đi được vài bước thì Tiêu Hoài kéo cánh tay cô lại.

“Xe đậu khá xa, để tôi bế cô qua đó.”

Lâm Mộc cảm thấy mình nghe nhầm rồi, một giây sau anh đã bế cô lên.

Cô kinh ngạc há hốc miệng, anh từ tốn nói: “Bây giờ cô đi lại không tiện, chịu khó một chút.”

Lâm Mộc đứng là không tiện, trước đó lên xuống xe hay xếp hàng lấy thuốc vẫn cố tự mình bước đi, kết quả một bước đi bình thường giờ phải đi thành hai bước.

Bây giờ cô bị Tiêu Hoài bế đi, đoạn đường vài trăm mét nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, nhưng mỗi bước anh đi đều thở ra một lần, hơi thở ấm nóng dường như dán chặt bên tai cô rồi lan ra, làn da mỏng bên cổ như bị gãi, có chút ngứa ngáy... Cô mất tự nhiên mà nghiêng mặt đi, rồi lại nghiêng mặt đi, cố giữ khoảng cách an toàn với anh.

May mà cô được bế đến ghế phụ lái rất nhanh.

Vừa đặt mông ngồi xuống, cô lập tức ngồi ngay ngắn, ôm chặt gói thuốc vào lòng, ánh mắt bất giác đuổi theo Tiêu Hoài, nhìn anh đóng cửa xe, đi trong gió tuyết trở về ghế lái.

Cô biết, Tiêu Hoài là một “nhân vật lớn” dù xuất hiện trong hoàn cảnh nào cũng có thể lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Chẳng hạn như lúc này đây, áo khoác lông cừu với hàng nút làm tôn lên dáng người cao ráo của anh, đường cắt may tinh tế làm nổi bật sự bình tĩnh và khiêm tốn của anh. Từ ghế phụ lái đến ghế lái chỉ có vài bước chân, hàng người đang ra vào bệnh viện đều phải liếc mắt nhìn anh.

Tiếp xúc với anh một thời gian, cô dần hiểu được anh có lẽ chính là “chàng trai dịu dàng” mà Quan Di vẫn hay nói.

“Nhân vật lớn” “chàng trai dịu dàng” đối với cô càng lịch sự hòa nhã, sự rung động trong lòng cô càng rõ rệt, cô lại càng muốn cách anh thật xa... Không phải cố ý nhắm vào anh, mà cô chịu ảnh hưởng sâu sắc từ “anh Quý”, luôn giữ khoảng cách với người khác giới.

Tiêu Hoài lên xe, nổ máy rời khỏi bệnh viện.

Xe đến ngã tư đường thì gặp đèn đỏ. Tay trái anh nắm vô lăng, tay phải đặt trên tay vịn bên cạnh, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Lát nữa ăn gì đây?”

Lâm Mộc mới nhận ra từ hiệu thuốc đến bệnh viện đã mất rất nhiều thời gian, giờ ăn trưa đã qua lâu rồi.

Cô vội đặt gói thuốc trung y xuống, mở bản đồ trên điện thoại ra, giờ màn hình về phía anh: “Anh Tiêu, tôi mời anh ăn trưa nhé? Gần đây có một nhà hàng món Trung do người Hoa mở, món Hồ Nam, anh có hứng thú không?”

Tiêu Hoài liếc qua vị trí địa lí, không nói tiếng nào, quay đầu xe.

Xe đi được một đoạn, Lâm Mộc lại hỏi: “Anh Tiêu, anh...”

“Gọi tên của tôi là được, không cần phải câu nệ.”

Lâm Mộc hơi khựng lại, trực tiếp bỏ qua xưng hô: “Nhà hàng này có ứng dụng chọn món qua di động, anh muốn ăn gì? Đầu cá om ớt? Vịt Cay Vô Địch? Đậu sốt tiêu đen?”

Tiêu Hoài trầm ngâm suy nghĩ. Nghe qua những món này hầu hết đều là món cay.

Lâm Mộc không nhận được câu trả lời liền hiểu ra chút gì đó, lập tức cúi đầu nhìn điện thoại, xem vài giây, lầm bầm nói: “Trên mạng có người bình luận nói nhà hàng này đã thay đầu bếp, mùi vị không ngon như ngày xưa nữa...”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh đồng ý về nhà ăn không? Trong nhà có nguyên liệu, tôi xuống bếp, làm vài món ăn gia đình không thành vấn đề.”

Lúc này lại gặp đèn đỏ, Tiêu Hoài đạp phanh xe, nghiêng mặt qua nhìn cô.

Hôm nay cô không trang điểm, gương mặt điềm đạm trắng trẻo, đôi mắt linh động như nước.

Anh biết có khi cô nói một đằng nghĩ một nẻo, cũng biết tâm tư cô rất nhạy cảm, nhưng ngay lúc này, anh nhận ra một điều: nói một đằng nghĩ một nẻo và tâm tư nhạy cảm cũng là ưu điểm của cô.

Khi đèn chuyển xanh, Tiêu Hoài lại quay đầu xe, đưa Lâm Mộc cùng nhau về nhà.

Bình luận Arthur Vũ ♥ □ Đăng lúc 26-5-2017 11:07 AM Rate Số người tham gia 1 Sức gió +5 Thu lại *Lý do* tranthithuy lam + 5 Ủng hộ 1 cái! Xem tất cả

Trả lời Báo cáo

xiaofang 43# Tác giả | Đăng lúc 26-5-2017 04:44:38 | Chi xem của tác giả #Hậu trường nơi bạn không nhìn thấy#

Trai ngân hàng: “Mấy ngày nay chơi có vui không?”

Gái cấp cứu: “Vui lắm.”

“Ảnh chụp không tệ. Bạn chụp cho hả?”

“Không, lệnh chụp tự động bằng giọng nói.”

Trai ngân hàng ngân ngời: “Lệnh chụp tự động bằng giọng nói?”

“Anh chưa dùng qua hả?” Gái cấp cứu lấy điện thoại ra đặt trên đầu xe, “Thế này này, lấy nét trước, rồi nói ‘12345’...”

Một tiếng tách vang lên, ảnh đã chụp xong.

Trai ngân hàng cong khóe môi: “Chụp thêm một tấm nữa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thế Giới Hai Người

Về đến dinh thự, Tiêu Hoài đi thẳng lên tầng năm, Lâm Mộc thoa thuốc xong thì vào bếp.

Cô ở bên này chuẩn bị vài món đơn giản, anh bận rộn xử lí công việc, tắm rửa, thay bộ đồ mặc trong nhà thoải mái.

Khi xuống lầu Tiêu Hoài nghe thấy tiếng xào rau xì xào, vừa vào phòng bếp liền thấy trên mặt bàn đá cẩm thạch có một đĩa đầu cá hấp hành thơm phức

nóng hổi, nhìn qua bên cạnh, còn có một xúng bánh bao canh súp nhỏ, một bát mì trộn tỏa ra mùi thơm của mì sợi, hành lá và nước sốt.

Anh bắt giác nhớ lại một đoạn trong nhật ký của ông nội.

Đó là những năm ba mươi của thế kỷ hai mươi, ông nội bước xuống từ chiếc xe ô tô kiểu cũ, đi qua con ngõ nhỏ Thượng Hải cũ khi hoàng hôn vừa buông, dừng lại bên một gian hàng bán mì, đưa cho người bán một đồng bạc, nhìn người kia múc từng muỗng mỡ hành tươi đều lên sợi mì.

Không cần thêm bất cứ gì lên, mì đã tỏa hương thơm phức, tròn bóng và ngon miệng.

Bụng Tiêu Hoài đói cồn cào từ lâu, mùi thơm của bát mì mỡ hành quanh quẩn bên chóp mũi càng làm anh thèm ăn hơn.

Lâm Mộc quay lưng lại với anh, đồ phần bò sốt tiêu đen vừa xào xong lên đĩa, vừa quay người thì thấy bát mì mỡ hành đã trống không. Cạnh chiếc bát không còn có một đôi đũa dính dầu, chứng minh cho sự tồn tại ngắn ngủi của bát mì.

Cô bước đến cửa phòng bếp, thấy Tiêu Hoài đang ngồi trên sofa xem tin tức tài chính.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh liếc mắt qua, bình tĩnh nói: “Mì là do tôi ăn.”

Lâm Mộc hơi buồn cười nhưng nhin xuống: “Để anh phải đợi lâu, bây giờ có thể dọn cơm được rồi đấy.” Cô hỏi tiếp, “Tôi có thể vừa ăn vừa xem phim không?”

Tiêu Hoài chuyển ti vi sang kênh điện ảnh, rồi giúp dọn các món ăn lên bàn trà.

Ngoài kia tuyết vẫn rơi dày, lò sưởi trong nhà đang cháy bập bùng, ấm áp như ngày xuân. Hai người ngồi trên tấm thảm lông xù xì, cách nhau rất gần.

Cô đưa cho anh một đôi đũa: “Thật ngại quá, tôi thường xuyên ăn cơm một mình nên tạo thành thói quen vừa ăn vừa xem ti vi.”

Tiêu Hoài nhìn cô, hiểu câu nói này theo nghĩa “những ngày gần đây cô thường xuyên ăn cơm một mình”, nên trả lời: “Công việc của tôi đã giải quyết xong rồi, sau này có lẽ sẽ rảnh rỗi hơn nhiều.”

Lâm Mộc không hiểu vì sao đột nhiên anh lại nhắc đến công việc, nhưng cũng không định hỏi kỹ, chỉ hỏi: “Anh có quen dùng đũa không?”

“Quen.” Tiêu Hoài đưa đũa gấp bánh bao canh súp.

Thật ra số lần anh dùng đũa chẳng được bao nhiêu, lại thuận tay trái, có lẽ do vận khí không tốt, cũng có thể do lực gấp không đúng, liên tiếp hai cái bánh bao canh súp đều bị anh làm rách, nước canh tràn cả ra ngoài.

Tinh hoa của bánh bao canh súp chính là nước canh, Lâm Mộc tiếc nuối nói: “Anh nhìn tôi này.”

Cô dùng đũa nhẹ nhàng gấp cái bánh bao lên, đặt nó lên trên đĩa của mình, từ tốn cắn một lỗ nhỏ trên lớp da mỏng, rồi từng chút từng chút hút sạch nước canh ở bên trong.

Tiêu Hoài chợt nhớ đèn lần đầu tiên gấp cô, động tác lên xe của cô cũng nhẹ nhàng từ tốn như thế.

Lâm Mộc ăn xong cái bánh bao, ngẩng đầu lên thấy Tiêu Hoài vẫn đang nhìn mình đắm đắm, liền rút tờ khăn giấy lau miệng, nói: “Anh thử lại xem?”

Anh cầm đũa lên, học theo cô, thuận lợi đưa bánh bao nhỏ vào trong chén mình.

Lâm Mộc khen ngợi: “Thông minh quá, vừa chỉ đã biết rồi.”

Khoe môi anh cong lên, rõ ràng rất hưởng thụ lời khen này của cô.

Ti vi đang phát quảng cáo: Một người cha thường xuyên không đợi được cô con gái ông về nhà đoàn tụ với ông, lễ Giáng Sinh thấy nhà hàng xóm tề tụ đông đủ, ông cô đơn một mình đành tung tin “cáo phó giả” để con gái có thể trở về.

Tiêu Hoài hỏi: “Một mình cô ra nước ngoài du lịch, ba mẹ ở nhà có nhớ cô không?”

Động tác trên tay Lâm Mộc khựng lại, không trả lời mà hỏi ngược lại anh: “Công việc của anh bận rộn vậy, lại sống một mình, ba mẹ anh có nhớ anh không?”

“Đến Giáng Sinh tôi sẽ cùng họ sang Áo.”

“Ừm.” Cô cúi đầu tiếp tục ăn, một lúc sau thì thầm nói một câu, “Cả nhà tề tụ, tốt thật.”

Sau đó, hai người đều không lên tiếng nữa, mỗi người đều mãi theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, trên ti vi đang phát bộ phim điện ảnh Đức “Cuộc Sống Của Những Người Khác”.

Bộ phim lấy bối cảnh Đông Đức sau Thế chiến thứ hai, kể lại hành động đặt máy nghe trộm quy mô lớn đối với dân thường của Cục An ninh Đông Đức.

Câu chuyện kịch tính và đầy cảm xúc, tâm trạng của Lâm Mộc cũng dần bị bộ phim dẫn dắt.

Tiêu Hoài thong thả ăn xong, thấy Lâm Mộc chỉ mới ăn được một nửa. Mắt cô dán chặt vào màn hình, môi mím chặt, ánh mắt đầy vẻ căng thẳng, xem rất nhập tâm.

Anh không nhìn được tiết lộ: “Yên tâm, nam phụ không chết đâu.”

Lâm Mộc đang hồi hộp, nghe câu này liền mất hứng ngay, suýt nữa đã ném cho anh một ánh mắt bất mãn, nhìn, im lặng không lên tiếng.

Phim chiếu được một nửa thì đến chuyên mục dự báo thời tiết, Lâm Mộc tranh thủ thời gian thu dọn chén đĩa.

Chưa rửa xong chén thì phim đã chiếu tiếp, đến đoạn nam chính là quan chức của Cục Anh Ninh Đông Đức, muốn giải quyết nhu cầu nên đã gọi một cô gái bán hoa đến.

Đạo diễn đã dùng góc quay cận cảnh để xử lý tình tiết này, kích thước hình ảnh cũng khá lớn: Nam chính nói lòng quần dài ngồi trên ghế sofa, cô gái bán hoa cởi sạch quần áo chỉ sót lại chiếc quần lót ren mỏng, hai chân trần tách ra hai bên, ngồi trên người nam chính...

Cuối cùng Lâm Mộc cũng rửa xong chén, cất bước cả nhấc đi đến.

“Lâm Mộc...” Tiêu Hoài xoay mặt qua gọi cô, giọng nói có chút khô khốc, “Giúp tôi pha một ấm hồng trà.”

Đổi mặt với lời nhờ vả đột xuất, Lâm Mộc nghi hoặc nhìn anh vài cái, “Ừ” một tiếng, lê hai chân bị thương trở lại phòng bếp.

Nam chính trong phim đang ôm người nữ kia nhúc nhích vài cái, phát ra hơi thở nặng nề, Tiêu Hoài lập tức giảm nhỏ âm lượng xuống, đồng thời lớn tiếng nói: “Lâm Mộc, cho thêm chút đường vào trà nhé.”

Khi Lâm Mộc ngồi trở lại trên thảm, phim đã chiếu đến đoạn không hiểu ra làm sao: Một cô gái lạ đang rời khỏi nhà nam chính.

Cô chớp chớp mắt nhìn Tiêu Hoài, ánh mắt đầy vẻ thắc mắc.

Tiêu Hoài bình tĩnh giải thích: “Người qua đường, không ảnh hưởng gì đến nội dung bộ phim.”

Cô nửa tin nửa ngờ nhưng không gắng hỏi.

Phim tiếp tục chiếu, đối chọi giữa các nhân vật ngày càng gay gắt...

Nam phụ bí mật công bố với giới truyền thông bên ngoài số liệu người chết hàng năm do đàn áp chính trị của Đông Đức gây ra.

Cục trưởng Cục An ninh bắt vợ của nam phụ đi, tiến hành giam giữ và thẩm vấn cô ta.

Người vợ trong lúc sợ hãi và yếu đuối đã bán đứng nam phụ, sau đó ngơ ngẩn chạy trên đường lớn, rồi bị một chiếc xe tải đâm trúng, máu thịt be bét...

Cảnh tai nạn xe này quá máu me, Tiêu Hoài lo lắng đưa mắt nhìn sang Lâm Mộc.

Anh lập tức sững sờ.

Lâm Mộc nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt không chút máu, môi mím thành một đường thẳng, giống như đang cố kìm nén tâm trạng nào đó.

Tiêu Hoài gọi cô: “Lâm Mộc, đừng sợ.”

Cô hình như nghe thấy lại như không nghe thấy, gạt đầu qua loa, trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Tiêu Hoài đưa tay chạm vào cô, vừa chạm đến cánh tay đã thấy làn da dưới lòng bàn tay mình đang nổi lên rất nhiều hạt li ti.

Cô đang rung mình sao?

Tiêu Hoài do dự một chút, bàn tay vòng qua vai, đặt lên lưng cô, vỗ nhẹ.

Tai nạn xe của hai năm trước đang hiện lên trong đầu Lâm Mộc.

Cô lái chiếc xe màu đỏ chạy trên đường cao tốc, một chiếc xe hàng chạy với tốc độ cao đột nhiên lao ra từ giao lộ. Trong thời khắc vô cùng nguy hiểm ấy cô không hoảng loạn bẻ tay lái mà tiếp tục đi thẳng, cuối cùng chiếc xe bị hất ra, đụng thẳng vào dải phân cách. Đuôi xe bị đụng nát, đầu xe cũng gần như không còn nguyên vẹn.

Ký ức đau thương gọi lên nỗi sợ và cảm giác tội lỗi trong cô, tứ chi cô tê rần, hoa mắt ù tai, suýt nữa thì không nghe thấy Tiêu Hoài đang nói gì.

Thấy ánh mắt cô mang theo nỗi sợ hãi và bất an, Tiêu Hoài vội nói: “Đừng nghĩ nữa, từ từ thả lỏng nào.”

Lâm Mộc chặt vật gậy đầu, cố ép mình đừng nhớ đến cảnh tượng máu me trong xe kia nữa, nhưng rồi quá khứ mà cô không dám nhớ lại ấy lại khiến lòng cô đau khổ tột cùng, cô khó chịu đến hít thở không thông.

Tiêu Hoài thấy vậy, đưa tay tìm chiếc nút đầu tiên trên cổ áo cô.

Hai ngón tay thon dài nắm lấy nút áo, gạt nhẹ một cái, cổ áo đã được nới lỏng, chiếc cổ thon lộ ra ngoài. Đúng lúc này, hàng mi dài của cô khẽ động, đôi mắt ngấn nước mở ra.

Yết hầu anh khẽ động, đang định giải thích làm vậy là để giúp cô bớt khó thở mà thôi thì đôi môi đang mím chặt của cô thì thảo nói gì đó, hai hàng chân mày nhú chặt vào nhau.

Anh hiểu ngay, nới rộng cổ áo ra thêm một chút, giảm bớt bó buộc trên cổ cô. Cô lập tức ngẩng đầu lên, hít thở liên tục.

Hai phút sau, Lâm Mộc dần bình thường trở lại.

“Tôi hơi nhát gan, quý rầy anh rồi, ngại quá.” Cô khàn giọng nói, khẽ liếm đôi môi khô khốc.

Nhát gan, sao có thể làm bác sĩ được? Tiêu Hoài không vạch trần cô, phối hợp nói: “Cảnh cuối cùng máu me quá, tôi nên tiết lộ kết cục của nữ chính từ sớm mới phải.”

Lâm Mộc ậm ừ đáp lại.

Mấy phút đồng hồ sau đó, cô và anh đều không lên tiếng.

Cuối cùng Lâm Mộc đã phá vỡ sự im lặng, có ý chuyển sang đề tài khác: “Quản gia nói mỗi ngày anh làm việc mười bốn tiếng đồng hồ, anh bận rộn như thế, lấy đâu ra thời gian xem phim vậy?”

Tiêu Hoài trả lời: “Một ngày làm việc mười bốn tiếng, ngoài bảy tiếng ngủ ra thì tôi vẫn còn ba tiếng cho riêng mình.”

Nếu là ngày cuối tuần bình thường, Lâm Mộc sẽ ăn sáng, trang điểm, ra đón xe taxi, chưa kịp gặp Quan Di trước cửa rạp chiếu phim thì ba tiếng đã trôi qua mất rồi.

Cô hơi ngạc nhiên: “Ba tiếng? Anh có thể làm được những gì?”

“Ba tiếng có thể làm được rất nhiều việc.”

Với Tiêu Hoài mà nói, thời gian chính là tiền bạc, vì vậy nghệ thuật quản lý thời gian rất quan trọng. Chẳng hạn như ba tiếng của ngày hôm nay, là tổng số thời gian anh đã cùng cô đến bệnh viện khám, ăn cơm, xem phim.

Tất nhiên, vẫn còn mười lăm phút nữa mới tròn ba tiếng đồng hồ.

Tiêu Hoài đề nghị: “Lâm Mộc, chúng ta lên phòng sách xem hình nhé?”

Toàn bộ tầng năm là không gian cá nhân của Tiêu Hoài, ngoài hai gian phòng ngủ nhỏ ra thì chỉ có một phòng sách cực kỳ rộng lớn, đây là khu vực xử lý công việc của anh tại nhà.

Tủ sách tuyệt đẹp, nhìn thoáng qua thấy toàn các đầu sách liên quan đến ngân hàng, tài chính, tiền tệ.

Ngoài ra còn có rất nhiều sách chuyên ngành thiên văn vật lý bằng tiếng Đức, Lâm Mộc vừa nhìn tên sách vừa nghe Tiêu Hoài nói: “Mấy quyển sách này đều là đồ mà anh cả sưu tầm, anh ấy chuyển nhà suốt nên tôi bảo quản thay anh ấy.”

Lâm Mộc từng lên mạng tra bối cảnh gia đình của Tiêu Hoài, biết anh có hai người anh trai. Anh cả Tiêu Giang là giáo sư Khoa Vật lý tại trường Đại học Cambridge, anh hai Tiêu Nghi là nghệ sỹ dương cầm của nhóm nhạc Vienna Philharmonic.

Giang, Nghi, Hoài, hai chữ này bắt nguồn từ năm con sông lớn “Giang Hoài Nghi Thuật Tứ”, ý muốn ghi nhớ ông cố Tiêu Chính Phủ được sinh ra tại vùng Giang Hoài.

Lâm Mộc chấp hai tay phía sau, không nhanh không chậm đi qua từng hàng giá sách, hơi giống khi cô còn nhỏ đội nắng đi xuyên qua những con hẻm thẳng tắp trong Thạch Khố Môn của Thượng Hải cũ, đi tới đi lui, đi xuôi đi ngược, cuối cùng mới vào đến khu vực trung tâm của phòng sách.

Rồi sau đó, cô đứng người.

Bàn làm việc trong nhà người khác thường có hình chữ nhật, bàn làm việc của Tiêu Hoài lại có hình bầu dục, trên đó còn đặt mười tám cái màn hình tinh thể lỏng, nghiêng lên một góc hai trăm bảy mươi độ.

Tiêu Hoài giải thích: “Mỗi một màn hình tương ứng với chỉ số cổ phiếu của một khu vực, từ cái ngoài cùng bên trái lần lượt là DAX của Đức, FTSE của Anh, CAC của Pháp, NIKKEI của Nhật, chỉ số Hồng Kông (HongKong)...”

Lâm Mộc nghe đến lưng búng cả tai.

Ánh mắt đảo quanh, cô chú ý đến chiếc đàn dương cầm Steinway ở bên cạnh: “Anh biết đánh đàn dương cầm?”

Tiêu Hoài gật đầu: “Khi công việc mệt mỏi tôi thường đàn vài khúc đơn giản để thư giãn.” Thấy cô vẫn ngơ ngẩn đứng đó, dường như đang có điều suy nghĩ, anh hỏi: “Sao vậy?”

“Khi nhà đầu tư ngân hàng mệt mỏi đánh đàn dương cầm để thư giãn, vậy khi nghệ sĩ dương cầm mệt mỏi thì làm gì để thư giãn?”

Một câu hỏi vu vơ thế nhưng Tiêu Hoài trả lời rất tỉ mỉ: “Người khác thì tôi không rõ, anh hai thì để luyện tập não trái não phải, thích giải đề vật lý.”

“Vậy là khi nghệ sĩ dương cầm mệt mỏi sẽ giải đề vật lý, khi giáo sư vật lý mệt mỏi thì sao?”

Anh nghe được ý đùa trong lời nói của cô, nhướn mày nói: “Mua cổ phiếu.”

Lâm Mộc cong khóe môi, im lặng nở nụ cười.

Thấy tâm trạng cô đã hồi phục, Tiêu Hoài hỏi lại: “Cô là bác sỹ, khi thấy mệt mỏi thì sẽ làm gì để thư giãn?”

Lâm Mộc suy nghĩ: “Nấu ăn có được tính không? Những cái khác tôi không biết, khi tâm trạng không tốt thường sẽ làm đầy bàn những món ngon, thường cho dạ dày thân yêu của mình.” Cảm thấy hình như chưa được rõ ý, cô liền bổ sung: “Khi tâm trạng tốt cũng sẽ vào bếp nấu ăn.”

“Tính.” Tiêu Hoài dịu dàng nói, “Món cô nấu ngon vô cùng, không hề thua kém quán gia.”

“Thật sao? Nếu anh không chê, mấy ngày sắp tới cứ để tôi phụ trách ba bữa trong ngày đi.”

Tiêu Hoài cũng không từ chối: “Vất vả cho cô rồi.”

Lâm Mộc thành thật nói: “Anh khách sáo quá, tôi ở nhà của anh, nấu vài món cũng là chuyện nên làm mà.”

Trong lúc trò chuyện, anh mở két bảo hiểm trong tủ sách, lấy ra một chiếc hộp vuông bằng đồng mạ vàng trông rất lâu đời.

Lâm Mộc thò đầu qua, liếc thấy vài tấm ảnh thời dân quốc được đóng khung cẩn thận. Ngoài tám bà ngoại chụp một mình, những tấm còn lại đều là ảnh chụp chung của bà ngoại và Tiêu Thừa Hàn.

Bà ngoại thời thiếu nữ mặc chiếc sườn xám bằng lụa in hoa, đôi mắt lấp lánh ý cười, lộ ra vẻ dịu dàng và e ấp tựa đóa hoa sen. Tiêu Thừa Hàn mặc bộ đồ kiểu Tây với hai hàng nút trước ngực, dáng người cao ráo, khí chất mạnh mẽ.

Lâm Mộc nhìn đi nhìn lại, trong lòng chợt dâng lên chút thương cảm.

Bà ngoại và Tiêu Thừa Hàn là trời sinh một đôi, thế nhưng vì chiến tranh mà đôi người đôi ngả.

Nghĩ đến việc bà ngoại cả đời không cưới gả, Tiêu Thừa Hàn thì ra đi khi tuổi vẫn còn trẻ, Lâm Mộc cảm thấy tiếc nuối vô cùng, nhỏ giọng nói: “Có thể cho phép tôi chụp một tấm ảnh không?”

Tiêu Hoài đồng ý.

Cô dùng di động chụp xong, ánh mắt dừng lại trên màn hình rất lâu giống như nhìn sao cũng thấy không đủ.

Đột nhiên cô phát hiện gì đó liền ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo quanh trên mặt Tiêu Hoài: “Anh và ông nội anh rất giống nhau, càng nhìn càng thấy giống, đây chính là di truyền cách đời điển hình đây.”

Thảo nào anh cố chấp với căn nhà kiểu Tây như thế, vừa nghe cô không đồng ý bán thì lập tức bỏ hết công việc trên tay để đến chỗ môi giới, thì ra anh là một người có hiếu, lại trọng tình cảm.

Lâm Mộc không nói tiếng nào, nhưng lại không biết tâm tư của mình đều đã viết hết lên trên mặt. Cô híp mắt, đôi mi dày lay động như đôi cánh, đáy mắt mang theo ý cười, khác hoàn toàn với dáng vẻ im lặng trầm ngâm, nặng nề tâm sự khi nãy.

Cô của lúc này, không còn vẻ xa cách như người lạ nữa, tinh thần thoải mái không câu nệ, dường như đã buông bỏ sự cảnh giác.

Cô không hề biết khi cô tươi cười có đôi nét giống bà Tô thời thiếu nữ, khóe mắt cong cong, vẻ mặt tràn đầy tình cảm.

Tiếc là cô rất ít khi cười.

Tiêu Hoài lặng lẽ quan sát cô, một cảm xúc gì đó âm thầm dâng lên trong lòng, khi mở miệng nói chuyện, giọng điệu trở nên trịnh trọng hơn nhiều: “Lâm Mộc, cô có hứng thú đọc thử nhật ký của ông nội không?”

Nhật ký của Tiêu Thừa Hàn là một quyển sổ giấy khâu bằng chỉ, tính đến hiện tại đã có bảy tám mươi năm lịch sử, được bảo quản một cách rất chuyên nghiệp, tuy cũ nhưng không rách nát.

Lâm Mộc mở từng trang, đọc thật kỹ.

Giọng văn của Tiêu Thừa Hàn bình thản nhẹ nhàng, ghi lại tất cả những chuyện ông nghe thấy được và cảm nhận từ sau khi đến Đức, chẳng hạn như ông không thể hiểu vì sao người Đức lại điên cuồng sùng bái Hitler, cũng không hiểu vì sao một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp có thể ở trước mặt đám đông nói “Nếu có thể sinh một đứa con cho Hitler, đó sẽ là vinh hạnh to lớn của tôi.”

Lâm Mộc cũng không thể hiểu được, nhưng cô chú ý đến cuối mỗi trang nhật ký đều có vài dòng chữ được viết bằng bút chì, chi tiết tường tận, là chú thích của Tiêu Hoài.

[Hermann] Sau thế chiến thứ nhất, việc người Do Thái đầu cơ vào tài chính dẫn đến đồng tiền Đức mất giá mạnh, kinh tế nước Đức rơi vào tình trạng suy thoái. Hitler sau khi trở thành thủ tướng đế quốc, trong thời gian ba năm đã đưa nước Đức trở thành một cường quốc kinh tế.

[Hermann] Chương trình mở rộng của Hitler đã cho các ngân hàng ở phố Wall thấy được cơ hội kinh doanh. Các nhà ngân hàng đã hỗ trợ tài chính cho Hitler, đảm bảo cho trái phiếu chính phủ Đức trong thời gian chiến tranh, từ đó thu về khối tài sản khổng lồ.

Lâm Mộc trầm kinh ngạc, thì ra hoàn cảnh lịch sử của thế chiến thứ hai còn có thể phân tích theo góc độ tài chính học.

Cô ngừng đầu lên khỏi trang giấy, thấy Tiêu Hoài đang mở đèn bàn. Anh cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, quay mặt nhìn sang.

Ánh mắt chạm nhau trong hai giây, Lâm Mộc ngập ngừng hỏi: “Tôi có thể ở lại trong này không? Có quá rầy anh làm việc không?” Suy nghĩ của cô khá đơn giản, nhật ký của Tiêu Thừa Hàn thuộc về phòng sách, không thể mang ra ngoài.

Tiêu Hoài nghĩ đến cuộc họp trực tuyến sắp tới đến từ nhiều nơi khác nhau, bèn nói: “Khi tôi làm việc khá ồn ào, có thể sẽ ảnh hưởng đến cô.”

“Không sao, tôi làm việc ở bệnh viện, không sợ ồn ào.”

Tiêu Hoài không nói gì nữa, tùy theo ý cô.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, anh giải quyết công việc, cô chọn một góc cách anh không xa không gần ngồi xuống, duỗi thẳng hai chân, tựa lưng lên giá sách, một tay chống cằm, cẩn thận đọc thật kỹ từng hàng chữ thanh lịch được viết bằng bút lông, thưởng thức những cảm xúc chảy theo mạch thời gian.

Cô quá yên tĩnh, cô không hề biết có mấy lần Tiêu Hoài bất giác dời mắt khỏi màn hình, liếc nhìn qua cô.

Trong lúc họp, Tiêu Hoài và một đồng nghiệp người Anh trò chuyện hăng say, anh lại bất giác nhìn qua Lâm Mộc, ánh mắt của anh đi từ đôi chân thon dài, xuyên qua những lọn tóc trước ngực, dừng lại trên quyển sổ trên tay cô.

Anh đã đọc quyển nhật ký ấy vô số lần, chỉ cần nhìn độ dày của trang giấy, anh đã đoán được cô đã đọc đến năm 1938.

Năm đó, ông nội chịu không được áp lực từ bà cố, đã cưới vợ sinh con.

Từ đó về sau, mỗi trang nhật ký của ông đều mang theo nỗi đau và sự áy náy vô tận.

Tiêu Hoài im lặng thu ánh mắt về, tiếp tục nói chuyện với đồng nghiệp.

Lâm Mộc ngồi trong góc, chưa một lần đổi tư thế, xem rất chăm chú.

Qua từng đoạn văn, từng trang nhật ký, hình tượng của Tiêu Thừa Hàn ngày càng trở nên rõ ràng hơn. Mỗi lần lật trang giấy phát ra tiếng động khe khẽ, lòng cô cũng theo đó mà buông một tiếng thở dài, thở dài cho tháng năm đã qua của Tiêu Thừa Hàn...

Khi ông làm việc ở ngân hàng Thụy Sĩ, ngày nhớ đêm mong đến người vợ chưa cưới của mình.

Ông hận mẹ mình đã nhân lúc ông uống say mà nhét một người phụ nữ cho ông, cũng hận chính mình đã làm cho người phụ nữ ấy mang thai. Ông không thể không kết hôn với bà, gọi bà là vợ.

Vợ sinh được một đứa bé đáng yêu. Ông vừa vui mừng vừa khổ sở, vì một nhà ba người cứ thế vui vẻ chung sống, ông sợ mình sẽ nhanh chóng quên đi người vợ chưa cưới ở quê nhà.

Ông bắt đầu đi suốt đêm không về, tránh mặt vợ mình, nửa tháng sau về đến nhà mới biết đứa trẻ đã lìa đời vì bệnh viêm phổi.

Lâm Mộc đọc đến đây, thấy Tiêu Thừa Hàn liên tục nhắc đến “cảm giác tội lỗi”, cũng viết rõ ông chỉ có thể nhờ vào Barbituric acid và chất cồn mới có thể đi vào giấc ngủ.

Barbituric acid, thuốc ngủ đời đầu trong lịch sử phát triển dược phẩm.

Lâm Mộc đoán Tiêu Thừa Hàn đã mắc bệnh trầm cảm.

May mà chỉ số an thần trong loại thuốc này tương đối thấp, nếu không thuốc an thần kết hợp với chất cồn sẽ làm cho tim ngừng đập. Lâm Mộc lại nghĩ, phải chăng đây chính là nguồn gốc nguyên nhân Tiêu Thừa Hàn chết vì bệnh tim?

Nếu, Tiêu Thừa Hàn không yêu thương người vợ chưa cưới ở trong nước sâu đậm đến thế.

Nếu, Tiêu Thừa Hàn không trốn tránh sự quan tâm của vợ mình, không xa lánh đứa con.

Có lẽ ông đã có thể sống lâu hơn, hoặc có lẽ đã đợi được lệnh cho phép nhập cảnh của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Lâm Mộc thở dài.

.....

Không hay không biết, trời đã dần sáng.

Tiêu Hoài làm việc suốt một đêm.

Lâm Mộc đọc rất nhập tâm, cũng quên cả nghỉ ngơi.

Bình minh đã ló dạng, ánh tắt ngọn đèn bàn, cô cũng đọc xong trang nhật ký cuối cùng, ngẩng đầu lên khỏi trang giấy ngả vàng.

Anh và cô lặng lẽ nhìn nhau một lúc.

Lâm Mộc lên tiếng trước, giọng có chút khàn khàn: “Tiêu Hoài, tôi có thể gặp ông nội anh một lần không? Tôi muốn viếng ông.”

Đây là một đề nghị giống hệt như suy nghĩ của Tiêu Hoài.

Khi còn sống ông nội vẫn luôn muốn về nước để đoàn tụ với bà Tô, nhưng chuyện không được như mong muốn. Nếu có thể để ông nội gặp Lâm Mộc một lần, đối với tất cả, bao gồm bà Tô, đều là một sự an ủi.

Anh gật đầu, giọng nói trầm thấp: “Lâm Mộc, cảm ơn cô.”

Tiêu Thừa Hàn được hỏa táng tại Thụy Sĩ, cuối năm 70 cha của Tiêu Hoài đã dời tro cốt đến nghĩa trang tư nhân ở vùng ngoại ô Munich, dựng một bia mộ.

Người đàn ông đáng vẻ anh tuấn trong tấm ảnh cũ, người đàn ông mang bệnh trầm cảm trong quyển sổ gáy khâu, đang ở tại đây.

Cha của Tiêu Hoài chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Đức, trên bia mộ màu đen chỉ khắc tên Tiêu Thừa Hàn, năm sinh và năm mất, không có hình hoặc tên bạn đời.

Nhưng dòng chữ khắc trên mộ lại vô cùng bắt mắt.

“Bên dưới ngôi mộ này là cha tôi. Khi còn sống ông không làm nên việc gì lớn, chỉ giúp ngân hàng tìm được không ít khách hàng. Ông sẽ ở trên Thiên Đàng nghỉ ngơi thật tốt, sau đó sẽ tiếp tục mở tài khoản cho những người trên đó.”

Đây chính là sự khôi hài đen, dùng lời nói đùa để tự an ủi mình, tránh khỏi nỗi đau mất đi người thân.

Khi Lâm Mộc đến mang theo vô vàn cảm xúc, nhìn thấy hàng chữ khắc trên bia mộ cũng phải mỉm cười.

Cô khom người xuống làm lễ, đặt một bó hoa tươi lên trước mộ Tiêu Thừa Hàn, đứng cạnh bia mộ, u sầu, buồn bã, đôi mắt dần phủ một tầng hơi nước.

Hai tiếng sau, Lâm Mộc và Tiêu Hoài sánh vai nhau rời khỏi nghĩa trang.

Cha Tiêu Hoài không để ngôi mộ phải dầm mưa dài nắng, ngược lại trồng rất nhiều hoa cỏ xung quanh, làm cho nó trông giống một công viên thanh tịnh.

Không khí xung quanh rất an tĩnh, gió đồng thổi qua, chỉ có tiếng lá cây xào xạc vang lên.

Lâm Mộc khẽ buông tiếng thở dài.

Tiêu Hoài phá vỡ sự im lặng: “Có vấn đề gì khiến cô phiền lòng sao?”

“Không hẳn là phiền lòng.” Cô lắc đầu, “Tôi đang nghĩ, nếu ông nội anh lấy được lệnh cho phép nhập cảnh, gặp được bà ngoại tôi, họ sẽ như thế nào? Yêu nhau dễ, gần nhau khó, họ có thể sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn...”

“Cô muốn nói, họ sẽ chia tay?”

Lâm Mộc nói không nên lời.

Tiêu Hoài bình thản nói: “Tôi nghĩ họ sẽ cùng nhau đối mặt với rất nhiều khó khăn, từ đầu đến cuối đều sẽ sát cánh bên nhau.”

Lâm Mộc ngẫm nghĩ một lúc, nghiêng mặt sang liếc nhìn anh: “Có một việc tôi muốn có được sự đồng ý của anh.”

Bước chân anh dừng lại.

“Bà ngoại cả đời không cười gả, trên bia mộ không khắc tên bạn đời. Ông nội của anh đã ly hôn rồi, cũng xem như độc thân. Tôi muốn sau khi về nước sẽ in ảnh chụp chung của hai người họ trong điện thoại ra, dán lên bia mộ của bà ngoại.”

“Tôi không có ý kiến. Nhưng, có thể khắc thêm một câu trên bia mộ không?”

“Câu gì?”

“Liebe besteht nicht darin, dass man einander anschaut, sondern dass man gemeinsam in dieselbe Richtung blickt.”

Đó là một câu ngạn ngữ Đức: Tình yêu không phải hai người nhìn nhau, mà là hai người cùng nhìn về một hướng.

Lâm Mộc kinh ngạc nhìn Tiêu Hoài.

Lúc này một cơn gió đông nổi lên, sắc mặt anh ôn hòa, ánh mắt tựa như một đầm nước sâu, bình tĩnh mà trầm lắng. Đôi mi dày của cô chớp động vài cái, khóe môi cong lên: “Được, tôi nghe anh.”

Anh cùng cô tiếp tục sánh vai bước đi.

Đầu gối của cô vẫn chưa khỏi hẳn, bước đi có chút chậm chạp, anh thả chậm nhịp bước để đi cùng cô.

“Lâm Mộc, khi thấy cô rơi nước mắt vì ông nội, tôi cảm thấy hình như mình đã từng gặp cô ở đâu đó.”

“Vậy sao? Không thể nào.”

“Lỡ như có thể?”

Cô nói đùa: “Hừm... chẳng lẽ là ở trong mơ?”

Không phải trong mơ, anh rất chắc chắn, khung cảnh đó quen thuộc là thế, nhưng lại nhớ không ra lúc nào ở đâu, nhất định đã từng gặp qua, nhưng hai bên đều không để ý, cứ thế mà lướt qua nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tội Phạm Giết Người

Tiêu Hoài và Lâm Mộc rời khỏi nghĩa trang, lái xe về dinh thự.

Hai người cả đêm không chợp mắt, lúc này đều đã mệt mỏi, khi xe còn chưa dừng hẳn, Michiko đã gọi đến bàn chuyện công việc.

Tiêu Hoài nhìn Lâm Mộc với vẻ áy náy. Lâm Mộc hiểu ý, xuống xe trước.

Đi vào trong, cô tình cờ phát hiện loại hoa hồng “Hắc Phu Nhân” thơm nhất đẹp nhất trong vườn đã bị hái đi không ít. Đẩy cửa lớn ra, trong nhà giống như vừa trải qua một vụ cướp vậy, đâu đâu cũng có mảnh thủy tinh vỡ, vết rượu vang, cánh hoa hồng, số phác thảo bản vẽ bằng than chì...

Còn có quần áo của nam và nữ rơi tán loạn trước bậc cửa, hành lang, phòng ăn, sô pha... và tất cả những nơi trong phạm vi tầm mắt cô.

... Hai người kia là ai?!

Một cô gái trẻ tóc vàng mắt xanh đang nằm bò trên sô pha, bờ mông cong vênh lên, ánh mắt quyến rũ, mặc cho người thanh niên phía sau đòi hỏi. Chàng trai có gương mặt như con lai, lúc này có vẻ rất hưng phấn, lật cô gái sang tư thế nằm ngửa như lật một con rối.

Đầu Lâm Mộc vang lên một tiếng “bùm”, giật mình lui về phía sau, lưng chạm vào tấm bình phong trong phòng khách.

Chuyện tốt bị cắt ngang, chàng trai kia quay mặt qua nhìn, đôi mắt đen láy lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Tiêu Hoài đã kết thúc cuộc gọi, vừa đẩy cửa vào đã thấy trên sàn nhà rải đầy cánh hoa hồng.

Sắc mặt anh khẽ thay đổi, bước nhanh vào trong nhà, nhìn thấy một màn không dám để vào mắt.

Đứa em họ hơn nửa năm không gặp giờ đang toàn thân trần truồng, đè lên người một cô gái, không những không biết xấu hổ, còn ngây ngốc mà nhìn chăm chăm vào Lâm Mộc.

Tiêu Hoài nhú chặt chân mày, không nói tiếng nào, lấy điện thoại ra chuẩn bị báo cảnh sát.

Chàng trai nhảy dựng lên như lửa cháy đến mông: “NO!”

Cậu ta vừa hành động, toàn thân trần truồng, cái có thể nhìn, không thể nhìn đều hiện hết ra trước mắt người khác.

Khoa trương hơn nữa là: anh – ta – khóa – thân – chạy – đến!

Lâm Mộc kinh ngạc hít sâu vào một hơi.

Tiêu Hoài nắm cổ tay kéo cô qua, Lâm Mộc không kịp đứng vững, bất giác lao thẳng vào lòng anh.

Cầm anh tựa lên trán cô, mặt cô dán chặt lên cổ áo anh, hai người bất ngờ dựa vào nhau như thế, ánh mắt giao nhau, mi mắt chớp động. Lúc này cô chỉ cần hơi ngửa đầu lên một chút, cánh môi mềm mại sẽ chạm vào yết hầu đang nhô ra của anh ngay.

Về mặt Lâm Mộc cứng ngắc.

Một bóng người mang theo tiếng gió lướt qua bên cạnh Lâm Mộc, tay chân luống cuống nhặt quần áo đang rơi vãi khắp mọi góc ngách lên.

Một cơ thể trắng phau phau nhảy loạn khắp nơi, phi lễ chó nhìn, Lâm Mộc vô thức nhắm chặt mắt lại.

Vừa nhắm mắt, tim cô lại thót lên.

Bây giờ cô đang ngoan ngoãn dựa vào lòng Tiêu Hoài, như vậy đã ngại lắm rồi, lại còn nhắm mắt, hình như đang rất hưởng thụ cái ôm của anh...

Tiêu Hoài nhận thấy về mặt Lâm Mộc rất căng thẳng, làn da trắng trên mặt, cổ và tai đều nổi lên một tầng ửng đỏ, chẳng bao lâu cô đã biến mình thành một con tôm bị luộc chín.

Anh vốn định buông cô ra, ánh mắt lại không nhìn được mà dừng lại trên đôi môi bị cô cắn chặt vì thẹn thùng trong vài giây.

Cảm nhận được ánh mắt hơi lâu của anh, cô mất tự nhiên nhấc mi mắt lên, hé ra một đường ti hí, tầm mắt từ từ chuyển lên trên, đầu tiên cô nhìn thấy chiếc cằm đường nét rõ ràng, đôi môi hơi cong, sau đó là một đôi mắt sáng lấp lánh.

Anh không mở lời, cũng không buông cô ra, chỉ im lặng nhìn cô.

Ánh mắt chạm nhau chỉ một giây, mặt Lâm Mộc đã đỏ như gấc. Ánh mắt Tiêu Hoài nhìn cô sâu lắng và chăm chú, còn mang theo chút ý nghiền ngẫm, chắc đã hiểu lắm cô rồi...

Tiêu Hoài nhẹ nhàng buông Lâm Mộc ra, gọi điện thoại báo cảnh sát.

“Anh họ, có gì từ từ thương lượng mà.” Chàng trai trẻ vừa mặc quần vừa nói, đưa mắt ra hiệu cho cô gái kia đi trước.

Cậu ta đang tay ôm chặt Tiêu Hoài như một con bạch tuộc, sống chết ngăn cản cuộc gọi, cười lấy lòng nói: “Anh à, anh lúc nào cũng nghiêm túc thế, sau này cùng nhau vui vẻ chơi đùa có được không?”

Tiêu Hoài chán ghét nhú mày: “Muốn chơi? Tự đến đồn cảnh sát mà chơi.”

Cậu em họ đã quen kiêu căng người này của anh: “Dinh thự của anh quanh năm suốt tháng không có ai ra vào, thi thoảng em ghé qua xem thử, đỡ phải lãng phí.”

“Nhà tù Munich cũng quanh năm suốt tháng để trống, cậu vào đó mà xem thử, cũng đỡ lãng phí lắm đấy.”

“No, no, em là người nổi tiếng, làm vậy sẽ lên trang nhất cho xem, sẽ làm mất mặt gia tộc ta.”

“Tôi và cậu không cùng gia tộc.”

Cậu em họ: “...”

Tiêu Hoài vẫn muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, cậu em họ quay đầu nhìn Lâm Mộc bằng ánh mắt bị tổn thương, làm cô nhớ đến những con mèo con chó hoang không nơi để về phải chịu đói chịu rét giữa ngày đông, khi chúng muốn được vuốt ve, muốn được cho ăn, đôi mắt nhỏ đen láy lấp lánh nước

cũng không đáng thương được như cậu ta.

Lâm Mộc bị cậu em họ nhìn đến tê cả da đầu, đang do dự xem có nên nói gì đó để hóa giải bầu không khí này không thì Tiêu Hoài lên tiếng: “Lâm Mộc, xin hãy tránh mặt vài phút, tôi cần bàn luận thêm với Simon Lee.”

Lâm Mộc nói “Được” rồi xoay người định đi. Cậu em họ không đồng ý, đột nhiên bắt lấy cổ tay trái của cô: “Cái gì là Simon Lee, rõ ràng em có tên tiếng Trung đang hoàng mà, gọi là Lý Thế Dân.”

Lâm Mộc không nhịn được mà bật cười trước câu nói này.

Cậu em họ thấy Lâm Mộc có vẻ xinh đẹp, cất lời chào hỏi: “Xin chào, Mị Nương.”

Tiêu Hoài mở miệng, giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ: “Buông tay cậu ra khỏi cổ tay của cô ấy.”

Simon vẫn không buông: “Anh họ, Mị Nương là bạn gái anh hả?”

“Không phải.” Lâm Mộc giành trả lời trước Tiêu Hoài.

Simon hài lòng huyết sáo, đánh giá Lâm Mộc từ trên xuống dưới.

Lâm Mộc cảm thấy ánh mắt của cậu ta khi nhìn không giống như những người khác. Ánh mắt có thần của cậu ta dường như xuyên qua lớp da để nhìn vào kết cấu cơ, vị trí nội tạng, tỉ lệ khung xương... của cô vậy. Ngoài bác sỹ ra còn ai có thể dùng góc độ giải phẫu cơ thể học để nhìn người sống như cách nhìn tiêu bản đây?

"Phân khúc theo tỉ lệ hoàng kim và các điểm đối xứng mà nói, ngực cô không lớn không nhỏ, eo thon, chân dài, mông cong, cảnh tượng khi không mặc quần áo chắc chắn rất đẹp." Simon hít một hơi, "Mị Nương, làm người mẫu khóa thân cho tôi đi, tôi có thể dùng nét vẽ để lột tả đường cong đẹp nhất của cô."

Cậu ta là họa sỹ?

Tiêu Hoài không muốn nghe Simon khua môi múa mép, bắt lấy cánh tay Lâm Mộc định kéo cô trở lại. Simon vừa thấy Tiêu Hoài muốn giành người mẫu mình vừa nhìn trúng đi, lập tức nắm chặt cổ tay cô: “Anh họ, anh định làm gì?”

Trong lúc lờ lợ, không biết người nào đã kéo đứt sợi lặc thủy tinh tím trên cổ tay trái của cô lần nữa, hạt thủy tinh rơi khắp sàn.

Lâm Mộc giật mình, bàn tay thon dài của Tiêu Hoài đúng lúc che đi vết sẹo trên cổ tay trái của cô, cất giọng vô cùng bình tĩnh: “Simon, cậu làm đứt lặc tay của cô ấy rồi, hãy bồi thường tổn thất cho cô ấy.”

Simon buông Lâm Mộc ra, cúi đầu nhận lỗi: “Được, xin lỗi.”

Lâm Mộc đang định lên tiếng, Tiêu Hoài đã siết chặt cổ tay cô, kéo cô đi thẳng lên cầu thang xoắn ốc.

Simon hỏi với theo: “Đừng đi mà, phải bồi thường thế nào? Bồi thường bao nhiêu?”

Tiêu Hoài không để ý đến cậu ta, khi đi đến giữa lầu bốn và lầu năm, anh dừng lại.

Lâm Mộc cũng đứng lại, đoán chừng có thể Tiêu Hoài có chút chuyện muốn nói với cô.

Thậm chí cô có thể đoán được chuyện mà anh muốn nói, nhưng cô không muốn nghe, cũng không muốn đối mặt, bất giác xoay xoay cổ tay đang nằm trong lòng bàn tay anh.

Tiêu Hoài buông tay ra.

Khi lòng bàn tay ấm áp vừa rời khỏi vết sẹo sần sùi, Lâm Mộc lập tức nhét tay trái vào túi áo.

Tiêu Hoài nói: “Đề cô chê cười rồi. Simon là bà con xa của tôi, con lai Trung Đức, tuy có chút tài hoa nghệ thuật, nhưng cũng thường hay làm càn.” Anh dừng một chút, “Mong cô bỏ quá cho.”

Lâm Mộc lắc đầu: “Không sao.”

“Cô có ngại đêm nay ngủ lại phòng khách ở lầu năm không?”

Lâm Mộc vẫn lắc đầu: “Không cần đổi phòng đâu, tôi ngủ dưới lầu một là được.”

“Simon đang ở đây, nếu cô vẫn ngủ dưới đó, đoán chừng đến nửa đêm cả người lẫn giường đều bị cậu ta chiếm mất.” Tiêu Hoài nói rất thẳng thừng, giọng điệu cũng có chút hơi cao, “Cô về phòng nghỉ ngơi trước đi. Tôi xuống nói chuyện với Simon một chút, đây không phải lần đầu tiên cậu ta đưa người mẫu đến chỗ tôi làm bận rồi.”

Lâm Mộc hơi ngạc nhiên, nhưng vì phép lịch sự nên không đưa ra nhận xét gì, chỉ nói: “Nói xong anh cũng nghỉ ngơi sớm.”

Tiêu Hoài xoay người đi xuống.

Lâm Mộc đi đến giữa lầu bốn, tâm trạng vẫn có chút không yên, tình cảnh sọi lác thủy tinh bị đứt lứt qua trong đầu.

Cô lẳng lặng ló đầu ra, cúi người liếc nhìn xuống bên dưới, liếc thấy bóng lưng thon dài của Tiêu Hoài, một câu hỏi chợt hiện lên trong đầu.

Có phải anh đã phát hiện ra bí mật của cô từ lâu rồi không?

Cách bày trí phòng ngủ dành cho khách ở lầu năm và lầu một không khác nhau mấy, ngoài một tấm đệm trải thẳng xuống sàn như một chiếc tatami.

Nếu đã đến rồi thì cứ an yên. Lâm Mộc quả thật đã buồn ngủ, vừa nằm xuống gối đã chìm vào giấc ngủ, đến chập tối mới thức dậy.

Cô ra khỏi phòng đi xuống lầu một, cảnh hỗn loạn đã được dọn dẹp, dinh thự đã sạch sẽ ngăn nắp trở lại.

Không thấy Simon, chắc cậu ta đã đi từ lâu rồi.

Lâm Mộc nghĩ xem bữa tối nên ăn gì. Tối hôm qua ăn món Trung, hay là hôm nay làm một bữa món Tây, đùi thịt nướng Bavaria?

Cô rửa sạch giò heo, thả vào nồi nước dùng để luộc, sau đó chuẩn bị khoai tây viên, do tập trung tinh thần vào việc nấu nướng nên không phát hiện có người đã lên vào phòng bếp.

Người này không lên tiếng, chỉ im lặng quan sát Lâm Mộc, sau đó mở tập vẽ ra, viết chì than trong tay lướt trên mặt giấy, nhanh chóng bắt lấy thần thái của cô.

Lâm Mộc đặt giò heo đã được luộc chín lên khay nướng, bên dưới lót một lớp hành tây, rắc thêm tiêu đen, rau thì là, rồi bỏ vào lò nướng.

Giò heo từ từ chuyển sang màu vàng, lớp da khô lại, hương thơm ngào ngạt.

Hương thơm mê người, nét bút của người họa sỹ dừng lại.

Lâm Mộc lấy giò heo hơi cháy đen, thơm phưng phức ra khỏi lò, rưới bia và nước tương lên, lúc này một bóng người từ bên cạnh vụt qua, chia ra một chiếc nĩa sáng bóng.

Giò heo có lớp da dày, chiếc nĩa không giữ vững được. Giò heo nặng nề như một quả bom nhỏ rơi tự do, bay thẳng xuống đất, mỡ bắn tung tóe.

Lâm Mộc: “...”

Simon ra về áy náy, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Lâm Mộc buồn bực liếc cậu ta, dùng ánh mắt nói “sao cậu còn ở đây”.

“Anh họ bắt tôi dọn dẹp căn phòng, còn phải nói lời xin lỗi và bồi thường cho cô nữa.” Về mặt Simon rất chân thành, “Cưng à, xin hãy nhận lời làm người mẫu khóa thân cho tôi, để tôi vẽ cô xem như quà tạ lỗi.”

Quà tạ lỗi kiểu gì vậy...

“Cô hãy xem tác phẩm của tôi trước rồi mới quyết định được không?” Simon thấy Lâm Mộc im lặng không lên tiếng bèn đưa mấy bức phát họa khi này cậu vừa vẽ cho cô xem.

Những nét vẽ mảnh và chuẩn xác vạch trên trang giấy trắng, biến mặt phẳng trở thành không gian lập thể. Simon dùng nét vẽ đậm nhạt khắc họa lại từng thần thái khác nhau của cô. Cho dù là mỉm cười xuất phát từ nội tâm, hay im lặng suy tư, hoặc một thoáng giật mình, đều hiện lên sống động trên mặt giấy.

Những bức tranh giống như tấm gương soi, Lâm Mộc bỗng nhận ra sự nhạy cảm của mình đã để lộ ra ngoài, không hề được che giấu tốt như cô vẫn nghĩ.

“Tác phẩm của cậu rất có tính nghệ thuật, nhưng tôi thật sự không có hứng thú làm người mẫu khóa thân.” Cô trả lời.

“Tôi trả thù lao hậu hĩnh cho cô. Suy nghĩ thêm nha?”

Lâm Mộc lắc đầu.

Simon đóng tập tranh lại, nghiêm túc nói: “Tôi thích những tâm tình mà cô đang cất giấu trong cơ thể, tôi muốn thông qua hình thức nghệ thuật tao nhã để biểu đạt chúng. Có lẽ cô nghĩ tôi nói nhiều như vậy chỉ vì muốn lừa cô lên giường? No, xưa nay tôi không lừa gạt phụ nữ.”

Để chứng minh mình trong sạch, cậu ta nói tiếp: “Bên cạnh tôi và anh họ lúc nào cũng không thiếu phụ nữ, nếu muốn làm tình, lúc nào cũng được. Tình

dục với chúng tôi mà nói chỉ đơn giản như ăn uống ngủ nghỉ thôi. Nghệ thuật thì khác, nó có thể sưởi ấm tâm hồn. Tôi muốn nhìn thấy dáng vẻ của cô khi không mặc quần áo, cũng hy vọng có thể dùng nét vẽ của mình để người xem thấy được sự mâu thuẫn tận sâu trong nội tâm cô.”

Lâm Mộc kinh ngạc trước những lời cậu ta nói, lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên, trong giọng có chút bức người hiếm thấy: “Simon.”

Simon ngưng ngừng quay đầu lại. Anh họ đến rồi.

Tiêu Hoài nghe dưới lầu một có tiếng động, lại nghĩ thấy mùi thơm ngào ngạt của giò heo, đoán chừng Lâm Mộc đã chuẩn bị xong bữa tối, nhưng khi vào đến phòng bếp lại thấy giò heo đang nằm trên sàn nhà, Simon đang bám lấy Lâm Mộc.

Ánh mắt lạnh lùng của anh quét qua cậu em họ, khi lên tiếng không dùng tiếng Trung nữa, mà dùng tiếng Đức giọng Bavaria.

Simon ngẩn người, cũng đáp lại anh bằng tiếng Đức ấy.

Lâm Mộc nghe không hiểu họ đang nói gì, giọng Simon ngày càng do dự, sau đó đáng thương nói “Xin lỗi” với cô, không chút tình nguyện ra khỏi phòng bếp.

Không gian rộng lớn chỉ còn lại Tiêu Hoài và Lâm Mộc, hai người đều không lên tiếng ngay, bầu không khí có chút lúng túng.

Một lúc sau, Tiêu Hoài nói: “Simon nói chuyện rất thẳng tính, đừng để tâm.”

Lâm Mộc không chắc vì sao anh đuổi Simon đi, chân chửi chửi rồi gật đầu: “Tôi hiểu, anh cũng đừng để tâm.” Anh rất ưu tú, lại được con gái mến mộ, đời sống riêng tư phong phú chút cũng là chuyện bình thường.

Nghe cô trả lời như vậy, Tiêu Hoài có chút bất ngờ.

Cô khom người xuống, dùng giẻ lau sạch dầu mỡ trên sàn.

Thu dọn tàn cuộc xong, cô quay lưng về phía anh rửa tay, giọng nói ôn hòa: “Tôi là cung Nhân Mã, chuyên gia về các chòm sao từng nói người như tôi rất điên cuồng, là người dễ bị phân liệt nhân cách... Đổi một góc độ khác để suy nghĩ, Simon nói không sai.”

Tiêu Hoài càng thêm bất ngờ hơn.

Tắt vòi nước, cô nói tiếp: “Tôi phải làm lại bữa tối, có món gì anh đặc biệt muốn ăn không?”

“Có.”

“Món gì?”

“Canh Mạnh Bà.”

Lâm Mộc kinh ngạc quay đầu lại.

Tiêu Hoài nói: “Vừa nghĩ đến Simon yêu cầu được ở lại đây mười ngày nửa tháng là tôi liền thấy đau đầu không thôi. Trong văn hóa truyền thống Trung Quốc không phải có một món người ta ăn rồi sẽ quên hết phiền não sao?”

Lâm Mộc ngẩn ra vài giây, khóe môi khẽ cong lên: “Đó gọi là cô quên sầu, không phải canh Mạnh Bà. Tiêu Hoài, tiếng Trung của anh do ai dạy thế?”

Cô nói dứt lời liền phì cười, ánh mắt lấp lánh, giống như ánh trăng trong đêm tối, sáng ngời có chút chói mắt.

Tiêu Hoài hơi ngẩn ngơ, ánh mắt đi từ đôi mắt lấp lánh kia đến đôi môi căng mọng, dừng lại một lúc rồi dời đi nơi khác.

“Trong này có cần tôi giúp không?” Anh nhẹ giọng nói.

“Không cần, anh cứ làm việc tiếp đi.” Cô xua tay, đẩy anh đi.

Lâm Mộc không biết nấu canh Mạnh Bà, nhưng đã nấu một nồi canh bồ đũa lửa, rồi làm thêm vài món kiểu Tây đơn giản.

Simon ngồi trên bàn ăn nói không ngừng, câu nào cũng xoay quanh các tác phẩm tranh sơn dầu của cậu ta, khi nói đến chỗ kích động mặt mày rất hớn hờ.

Lâm Mộc không hiểu về tranh sơn dầu, chỉ im lặng lắng nghe.

Sắp kết thúc bữa ăn, Simon buông dao nĩa xuống, than thở: “Hôm nay em với người phụ trách triển lãm tranh kết thúc chẳng vui về gì.”

Tiêu Hoài cũng buông dao nĩa xuống, chăm chú lắng nghe.

Giọng điệu của Simon trở nên nóng nảy: “Mai là ngày triển lãm cuối cùng rồi. Em yêu cầu đặt bức “Cây sồi trong gió tuyết” ở vị trí bắt mắt nhất, người

phụ trách lại bác bỏ ý kiến của em, nói bây giờ người mua không có hứng thú với tranh tả thực, thích tranh sơn dầu màu sắc rực rỡ, nét vẽ tươi vui hơn, còn khuyên em nhanh chóng thay đổi phong cách nữa. Cái tên khốn hám lợi đó, lúc tranh của em bán chạy thì vui vẻ nịnh nọt bộ đỡ em, năm nay bán kém hơn một chút thì lập tức giờ thói ngậm đầy một miệng shit.”

Tiêu Hoài nhìn qua Lâm Mộc đang mãi uống canh, lên tiếng nhắc nhở: “Trên bàn ăn cậu chú ý cách dùng từ chút.”

Simon buồn bực im miệng, sau đó liền nghiêng đầu nhìn Lâm Mộc, cười cười hỏi: “Cùng à, ngày mai cô có hứng thú đến tham quan triển lãm tranh không? Tranh sơn dầu của tôi có giá trung bình không dưới mười tám nghìn Euro đâu, bản thân tôi năm ngoái cũng được đánh giá là họa sỹ trẻ tuổi có thực lực và có giá trị nhất nước Đức đấy. Buổi triển lãm ngày mai chắc chắn đáng để cô tham dự.”

Cậu ta nói rất huênh hoang, Lâm Mộc không hiểu nghệ thuật, nhưng cũng hiểu mức giá cao và danh hiệu lợi hại kia chứng tỏ địa vị của cậu ta trong giới vẽ tranh sơn dầu không hề thấp, gật đầu nhận lời.

Simon đầy vẻ tự tin: “Cô xem xong triển lãm, rất có khả năng sẽ thay đổi suy nghĩ, đồng ý làm người mẫu cho tôi.”

“Anh cũng đi xem” Tiêu Hoài nhẹ nhàng tiếp lời.

Simon kinh ngạc ra mặt, đứng bật dậy khỏi ghế, cảm động ôm chặt Tiêu Hoài: “Anh họ, anh làm việc mười mấy tiếng mỗi ngày mà còn có thời gian rảnh đi xem triển lãm tranh? Chẳng lẽ lương tâm của anh trở dạ, chịu công nhận kỹ thuật vẽ tranh cao siêu của em rồi?”

“Không, anh chỉ công nhận màn trình diễn dỏ tẹt của cậu.”

Lâm Mộc suýt thì phun hết nước canh ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tội Phạm Giết Người 2

Triển lãm tranh sơn dầu cá nhân của Simon được tổ chức tại bảo tàng thành phố. Hôm trước khai mạc có rất nhiều chính trị gia, doanh nhân và các nhân vật quan trọng trong giới nghệ thuật đến tham dự, tối nay là ngày bế mạc, cảnh tượng không những không yên ắng mà còn vì sự xuất hiện của Tiêu Hoài mà trở nên long trọng hơn.

Tiêu Hoài là nhà đầu tư có gia thế nổi trội, quỹ tiền tệ anh quản lý lại thường xuyên thu được lợi nhuận trên thị trường tiền tệ, các tình anh của ngành tài chính không hèn mà cùng đến tham quan buổi triển lãm, nắm bắt cơ hội hiếm có này để tiếp cận Tiêu Hoài, tìm cách kết giao.

Lâm Mộc cũng ăn mặc khá nghiêm túc: váy dài xếp li màu bạc, xắc tay nhỏ, mái tóc dài được búi lên, đội một chiếc mũ len truyền thống của Bavaria màu đỏ với quả cầu tròn trên đỉnh, rất ra dáng người ngoại quốc.

Điểm duy nhất không phù hợp là vết sẹo trên cổ tay trái.

“Cùng à, đã chuẩn bị xong chưa?” Simon gõ cửa phòng ngủ dành cho khách, “Anh họ nói trong điện thoại là xe sắp đến rồi.”

“Xong ngay đây.” Lâm Mộc vội trả lời, tiếp tục vật lộn với vòng đeo tay trên tay trái.

Vì tránh sự cố, cô cố ý mua một sợi lắc tay mới. Chiếc này tuyệt đối sẽ không bị đứt, vô cùng chắc chắn, vô cùng chặt... nhưng cũng vì nó quá chặt... dù là đeo và hay tháo ra đều phải vặn chót thật chặt, kết quả cô không cần thân vặn quá chặt, muốn nói lỏng ra một chút cũng trở nên khó khăn.

Khi cô bước ra khỏi phòng, Simon đang nói chuyện điện thoại với người phụ trách triển lãm về danh sách khách mời, nghe tiếng mở cửa, cậu liếc mắt nhìn, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, giờ ngón cái lên.

Lâm Mộc khẽ gật đầu, hai tay nhắc váy lên, bước trên đôi giày cao gót nhanh chân đi xuống.

Simon đứng lúc kết thúc cuộc gọi, ở phía sau trêu chọc: “Đừng vội, xe của anh họ đâu phải đến giờ sẽ bị biến lại nguyên hình thành trái bí ngô đâu.”

Lâm Mộc không hề thả chậm bước chân. Tối qua Tiêu Hoài ở trong phòng sách làm việc rất khuya, hôm nay lại ra ngoài từ rất sớm. Anh cố rút ra chút thời gian giữa bận bịu công việc, sao cô có thể để anh đợi lâu cho được?

Ra khỏi dinh thự, một chiếc xe kiểu phục cổ góc cạnh rõ ràng, đường nét cứng rắn đã đợi ở đó một lúc lâu. Chiếc xe này là Tiêu Hoài cố ý chọn, thân xe rất cao, trông rất trang trọng mạnh mẽ, lại có phong cách rất riêng, rất hợp với thân phận nhà nghệ thuật của Simon.

Simon tinh thần hăng hái, huyết một tiếng sáo.

Tiêu Hoài bước xuống xe.

Anh mặc bộ vest kẻ sọc tối màu, thắt cà vạt, tay áo sơ mi lộ ra đúng một inch một cách nghiêm ngặt, phối hợp với chiếc măng sét chạm đá quý, từng chi tiết nhỏ đều tản ra nét điềm tĩnh nhưng không mất đi vẻ sang trọng.

Anh thấy Lâm Mộc liền tiến lên hai bước.

Cô vừa định chào hỏi thì Simon ra về thân bí nói: “Anh họ, anh biết mình có bao nhiêu người hâm mộ không?”

Tiêu Hoài nhìn Lâm Mộc, khoe môi hơi cong lên, Simon tiếp tục nói: “Con gái người phụ trách vừa nghe anh sẽ đến liền kích động tở ý nhất định phải dâng nụ hôn đầu cho anh. Oh my god, độ tuổi của người hâm mộ anh lại lập kỷ lục mới rồi, phá được kỷ lục tuổi mười bốn.”

Anh im lặng một giây, bình tĩnh nói: “Lâm Mộc, lên xe trước đi.”

Tay phải Lâm Mộc nhấc nhẹ váy lên, tay còn lại định đỡ lên cửa xe, Tiêu Hoài liền lịch sự đưa tay ra.

Cô hơi khựng lại, sau đó đưa tay cho anh.

Lòng bàn tay của hai người áp vào nhau, Tiêu Hoài để ý thấy gì đó: “Lắc tay của cô có phải chặt quá không? Da đỏ cả lên rồi.”

Lâm Mộc vội thu tay lại: “Không có.”

Ba người ngồi lên, xe nhanh chóng khởi động. Nửa tiếng sau xe đã đến bãi đậu xe của bảo tàng thành phố, theo lối VIP vào chỗ đậu xe dành riêng cho Tiêu Hoài. Nhân viên phụ trách đã đợi ở đó khá lâu, đưa Simon vào khu vực triển lãm.

Còn một tiếng nữa là đến thời gian bế mạc, Lâm Mộc đi theo Tiêu Hoài vào trung tâm triển lãm tranh. Bên trong tụ tập rất nhiều khách quý quần là áo lụa.

Người trong giới tài chính thấy Tiêu Hoài liền lũ lượt đến bắt chuyện. Lâm Mộc đi theo bên cạnh, nghe được nội dung trò chuyện của họ, có người tưởng cô là Michiko, bèn dùng tiếng Nhật để bắt chuyện, hỏi cô nghĩ thế nào về tình hình suy giảm của thị trường chứng khoán Nhật trong thời gian gần đây.

Cô đang định giải thích thì Tiêu Hoài đã giới thiệu với mọi người: “Vị này là cô Lâm Mộc, là bạn tốt của tôi, không ngại đường xa đến Munich để du lịch.”

Ánh mắt mọi người nhìn Lâm Mộc khác hẳn, chủ đề trò chuyện không còn xoay quanh vấn đề tài chính kinh tế nữa, bắt đầu tùy ý nói với cô đủ chuyện trên trời dưới đất.

Lúc này vài người ăn mặc rất bảnh bao đến chào hỏi, chủ đề nói chuyện lại trở nên rất uyên thâm. Lúc bắt đầu Lâm Mộc còn có thể đáp lại vài câu, lát sau tiếng Đức, tiếng Nhật, tiếng Anh, tiếng Pháp... đủ thứ tiếng cứ luân phiên nhau vang lên, cô gần như không thể tiếp lời được, cuối cùng Tiêu Hoài mượn cớ kéo cô rời khỏi, đến một sảnh triển lãm nhỏ.

Cô thấy xung quanh không có bao nhiêu người, thấp giọng nói: “Có thể cho tôi rời khỏi anh, đi ngắm tranh một mình không? Những gì các anh nói cao siêu quá, khi thì hội đồng điều tiết chứng khoán Trung Quốc khởi động lại IPO, khi thì ảnh hưởng của số liệu phi nông nghiệp Mỹ đến kế hoạch nói lồng tiền tệ, trình độ nghe của tôi không đủ dùng, IQ cũng bị đè bẹp rồi, đứng bên cạnh các anh cảm thấy áp lực rất lớn.”

Tiêu Hoài cười nói: “Không đâu, cô rất thông minh. Tổng giám đốc chi nhánh ngân hàng Mizuho tại Đức nói tiếng Đức lơ lớ thế kia, cô không những nghe hiểu, còn nói chuyện rất vui vẻ với ông ấy nữa.”

Lâm Mộc ngại ngùng nói: “Tôi chỉ đoán bừa thôi, mấy câu cuối cùng nghe không hiểu gì cả, cứ ‘Ja Ja’ mà lấp liếm cho qua thôi.”

“Thảo nào ông ấy hỏi có phải cô và tôi đang hẹn hò không, cô cũng trả lời ‘Ja’ (vâng).”

Lâm Mộc giật nảy mình: “Thật sao?”

“Thật.”

Lâm Mộc há hốc miệng, toàn thân cứng ngắc.

Ý cười bên môi Tiêu Hoài càng rộng hơn, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt trầm lắng như mặt nước, giọng nói cũng nhẹ nhàng thoải mái: “Vì công việc nên tôi thường phải xã giao, tiếp xúc với phái nữ cũng khá nhiều, thường bị hiểu lầm đang qua lại với ai đó, thật ra họ chỉ là đối tác trong công việc. Lâm Mộc, mong cô đừng để tâm đến những gì người khác nói.”

Thì ra mình nằm không cũng trúng đạn... Sắc mặt Lâm Mộc bình thường trở lại: “Không có, tôi không để ý đâu.”

Anh đổi chủ đề: “Khi cô nói chuyện với tổng giám đốc đó, hình như cũng nghe hiểu tiếng Nhật?”

“Vâng. Trong tiếng Nhật có rất nhiều từ vựng y học bắt nguồn từ tiếng Đức, nên năm đó tôi học tiếng Đức cũng sẵn học luôn tiếng Nhật.”

“Thảo nào lần đầu chúng ta gặp nhau, Michiko vừa lên tiếng thì sắc mặt cô liền trở nên mất tự nhiên, thì ra cô nghe hiểu những gì cô ấy nói.”

Nhắc đến Michiko, Lâm Mộc không nhịn được hỏi: “Hôm nay cô ấy không đến sao?”

“Đến rồi, đang ở phía sau cách cô không xa, cô ấy đang nói chuyện với giám đốc điều hành ngân hàng Bru Cục Đức.”

Lâm Mộc quay nhìn lại. Michiko vừa khéo vừa kết thúc cuộc trò chuyện, nghiêng mặt nhìn qua.

Bây giờ không phải thời gian làm việc, Michiko mặc bộ Kimono tuyệt đẹp, trang điểm tinh tế, khiến người ta vừa nhìn đã thấy bất mắt.

Nhớ đến những lời lần trước mình nói sau lưng người ta, Lâm Mộc có chút ngại ngùng, bèn mỉm cười.

Hình như để đáp lại cô, Michiko nhắc tà áo lên, chậm chậm bước tới.

“Hermann, tôi đến trễ, để anh phải đợi lâu rồi.” Michiko cúi người với Tiêu Hoài, giọng nói nhỏ nhẹ.

Cô hoàn toàn bỏ lơ Lâm Mộc, chỉ chăm chăm thuật lại cuộc trò chuyện khi nãy: “Giám đốc điều hành của ngân hàng Bru Cục hài hước hơn tôi nghĩ nhiều, còn chủ động gợi ý hợp tác với chúng ta.”

Tiêu Hoài trả lời: “Chuyện công việc sau này hãy nói, tôi muốn giới thiệu Lâm Mộc với cô.”

Michiko đánh giá Lâm Mộc một lượt, vẻ mặt có chút không vui.

“Trường bối của Lâm Mộc và tôi là chỗ quen biết, cô ấy là bác sỹ giỏi của khoa cấp cứu, bệnh viện tư nhân mà cô ấy đang công tác đứng đầu trong ngành.” Nói đến đây, Tiêu Hoài ngừng một chút, “Nhưng trông cô ấy không giống bác sỹ cho lắm.”

“Vậy giống cái gì?” Lâm Mộc tò mò.

Tiêu Hoài chỉ cười không nói, tiếp tục giới thiệu: “Michiko từng là giám đốc cấp cao của phòng thu mua và sáp nhập ngân hàng Chase Nhật Bản, sau đó từ bỏ chức vụ giám đốc của một công ty sắp lên sàn, đảm nhận vị trí trợ lý riêng của tôi, cũng là trợ thủ không thể thiếu của tôi.”

Lâm Mộc đang định khen ngợi vài câu, Michiko đã đổi sang chủ đề khác: “Hermann, sau khi triển lãm kết thúc chúng ta đi uống một ly, bàn xem nên sắp xếp công việc sắp tới thế nào chứ? Bên trụ sở chính hỏi thúc mãi, yêu cầu chúng ta phải đưa ra bản dự thảo thu mua trước lễ Giáng Sinh.”

Tiêu Hoài không trả lời ngay lập tức.

Michiko lạnh lùng nói với Lâm Mộc: “Nếu bác sỹ Lâm có thời gian cũng có thể đi cùng.”

Lâm Mộc biết điều từ chối: “Mấy ngày nữa tôi phải về nước rồi, muốn dạo quanh bên ngoài một chút, xem cảnh đêm ở thành phố Munich. Nghe nói món ngêu ở nhà hàng kia rất ngon, tôi định đến đó ăn thử.”

Tiêu Hoài nhìn bộ váy dài mỏng manh trên người cô, muốn nói lại thôi.

Lúc này lại có vài người trong giới tài chính đến bắt chuyện, Lâm Mộc lịch sự lui lại, Michiko xoay người tiếp đón, nơ Taiko-musubi thắt phía sau Kimono đẩy Lâm Mộc một cái, tách cô ra khỏi Tiêu Hoài.

Sau đó lại thêm vài cô gái người Đức thân hình quyến rũ đi tới, từng người, từng người một vây xung quanh Tiêu Hoài. Có thêm phái nữ tham gia, chủ đề trò chuyện của cánh đàn ông không còn bó hẹp trong tài chính tiền tệ nữa, trở nên thú vị hơn nhiều, những lời hài hước không ngừng chọc cho các cô gái kia bật cười.

Lâm Mộc nhìn đồng hồ, còn hơn nửa tiếng nữa là buổi triển lãm sẽ kết thúc.

Cô im lặng rời đi, tự mình đi ngắm cách bức tranh sơn dầu. Ngắm càng nhiều, càng thấy Simon có phong cách tả thực, tâm tình được tả trong tranh cũng mang sức truyền tải rất mạnh.

Chẳng hạn như bức tranh “Cô gái khỏa thân hút thuốc” ở trước mặt. Đôi mắt cô gái nhắm lại, khuôn mặt trẻ trung ngập trong làn khói mơ hồ, có chút đắc ý, buông thả, trầm luân, mờ ảo, rất nhiều tâm trạng phức tạp mà chân thật.

Lâm Mộc bất giác nhớ lại những bức phát thảo mà Simon vẽ cho cô, nếu cô gái đang hút thuốc kia là mình, trên mặt sẽ mang theo thần thái thế nào?

Cô lắc đầu mỉm cười, đi sang gian triển lãm khác, thấy tác phẩm “Cây sồi trong gió tuyết” mà Simon từng nhắc.

Trong tranh là một cây sồi cao to mập mạp. Trên cây chất đầy lớp tuyết trắng thật dày, thân cây không chịu được sức nặng, đã gãy tách thành một hình chữ V.

Cây sồi là cây đại diện của nước Đức, tượng trưng cho tinh thần bất khuất và vinh quang. Cây sồi trong tranh đâu đâu cũng nhấn mạnh cảm giác bất lực và gọi đến cái chết, nhất là thân cây gãy thành một đường nhọn hoắt, lộ ra vẻ tàn nhẫn lạnh lùng.

Cho dù ai nhìn thấy bức tranh như thế này đều sẽ cảm thấy khó chịu.

“Cung à, tôi tìm cô rất lâu đó.” Tiếng của Simon đột nhiên vang lên sau lưng, mang theo ý cười, “Cô thích bức tranh này?”

Lâm Mộc không tỏ thái độ ngay, sự chú ý của cô vẫn còn tập trung trên bức tranh. Dù là cây đã bị gãy thành hai nhánh, những vẫn cố gắng vươn cành ra dưới ánh mặt trời ngày đông. Việc này tượng trưng cho sinh mệnh chưa lụi tàn.

“Người phụ trách nói bức tranh này là tác phẩm tệ nhất từ trước đến nay của tôi, cố ý khắc họa cái chết, không có chút sức hút nghệ thuật nào.” Simon nở nụ cười, giọng nói buồn bã, “Tôi nghĩ cô sẽ thích nó, không ngờ cả cô cũng không thích.”

Thấy cậu ta thất vọng như thế, Lâm Mộc bèn lên tiếng: “Đừng buồn, tôi thích nó lắm.”

Simon híp mắt: “Thích thì mua nó đi, chỉ hai chục nghìn Euro thôi.”

Lâm Mộc: “...”

“Như vậy đi, cô tặng tôi một cái ôm chân thành, bức tranh này không lấy một đồng, ok?”

Không đợi Lâm Mộc trả lời, Simon đã cười hi hi dang rộng tay, ra vẻ muốn ôm. Cô lui về phía sau để tránh theo bản năng, nhưng lại đụng trúng một cô gái trẻ đáng người cao gầy.

Lâm Mộc vội nói xin lỗi, vừa ngẩng đầu nhìn rõ dáng vẻ đối phương liền sững người.

Cô gái kiêu căng nhìn Lâm Mộc, lập tức ngây người.

“Sao cô lại ở đây? Cô đến Đức làm gì?” Cô gái đột nhiên lên tiếng, thái độ rất hống hách.

Simon kéo Lâm Mộc đến bên cạnh mình: “Người đẹp, xin không chế giọng nói của mình, đừng làm ồn.”

Cô gái thấy anh cao lớn đẹp trai, cười lạnh: “Anh là bạn trai mới của Lâm Mộc?”

Simon nhướn mày: “Ừm.”

“Tôi tốt bụng nhắc nhở anh, loại đàn bà như Lâm Mộc ngủ vài lần còn được, muốn cưới cô ta thì thôi đi. Cô ta là tội phạm giết người, lúc nào cũng có thể làm ra chuyện giết người đoạt của đấy.”

Simon sững sờ, Lâm Mộc lúc này không tiếp tục im lặng nữa: “Cô Quý, xin cô hãy dừng việc phi báng người khác lại.”

Cô gái phản bác: “Những gì tôi nói chẳng lẽ không phải sự thật?”

Lâm Mộc không muốn tranh cãi, quay người bỏ đi.

Simon đuổi theo: “Cung à, có cần báo cảnh sát không?”

“Không cần.” Cô mím chặt môi, nói nhanh hơn bình thường rất nhiều, “Ngại quá, có thể để tôi ở một mình một lát không?”

Simon dừng chân, nhìn theo bóng lưng Lâm Mộc.

Giọng nói của cô gấp gáp bất thường, đi cũng rất nhanh, không hề quay đầu nhìn cậu lấy một lần, dường như rất vội vàng muốn rời khỏi nơi này.

Simon không tiện ngăn cản, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tiêu Hoài.

“Anh họ thân mến, anh hãy trông chừng Lâm Mộc. Đợi em phát biểu bế mạc xong chúng ta cùng về dinh thự.”

Khi Tiêu Hoài nhận được tin nhắn của Simon, anh đang đi tìm Lâm Mộc. Gần như cùng lúc đó anh nhận được tin nhắn Wechat của cô: “Tôi đã chào Simon rồi, đi trước đây.”

Chỉ vài chữ ngắn ngủn, giọng điệu lạnh lùng đến lạ.

Anh đọc lại mấy lần, khẽ thở dài, không trả lời Lâm Mộc, chỉ trả lời Simon: “Cô ấy có kế hoạch riêng rồi, anh không tiện ngăn cản.”

Sau khi buổi triển lãm kết thúc, Tiêu Hoài và Michiko cùng ra khỏi bảo tàng thành phố. Xe chạy chưa được bao lâu thì Simon gọi đến: “Anh họ, em không hiểu ý anh, Lâm Mộc đâu?”

Lúc này Tiêu Hoài nhớ Lâm Mộc chỉ nói đi ngắm cảnh đêm, không nói nơi cụ thể.

“Đợi chút, anh hỏi xem cô ấy đang ở đâu.” Anh ngắt máy, đúng lúc này một tin nhắn Wechat mới nhảy ra.

Lin: “Tôi quên mang theo sạc điện thoại. Nếu có tắt máy, không có gì lạ.”

Tiêu Hoài lập tức gọi qua, điện thoại của Lâm Mộc đã tắt máy, anh đành gọi lại cho Simon.

Simon nhận điện thoại xong liền nói: “Anh họ, có khi nào Lâm Mộc nghỉ quán không?”

Lúc này xe vừa đến trước quán bia mà Michiko chọn, Tiêu Hoài ngồi bất động trên xe: “Có ý gì?”

Simon tóm tắt lại chuyện xảy ra ở trung tâm triển lãm, sau đó hỏi: “Anh họ, anh cảm thấy thế nào?”

Đầu dây bên kia im lặng khác thường.

Một giây sau, giọng nói trầm thấp của Tiêu Hoài vang lên, giọng điệu không cho người khác cãi lại: “Anh đang quay lại đường cũ, cậu hãy tra tất cả những nhà hàng có bán món súp nghêu ra, sắp xếp theo thứ tự từ khoảng cách rồi báo lại cho anh.”

“Hả?” Simon không hiểu sao đột nhiên lại nói đến chuyện ăn uống rồi.

“Anh đi tìm cô ấy.”

Vừa dứt lời, tiếng “tút...” ngắn ngủi vang lên, điện thoại đã bị ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Dầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bí Mật Của Cô

Lâm Mộc đã đi đến một nơi: Nhà hàng Cây Sồi Munich.

Đây là một nhà hàng cao cấp được bao quanh bởi hàng cây sồi trăm tuổi. Quay lại chốn cũ, tâm trạng có chút phức tạp nói không thành lời, khi phục vụ đưa thực đơn đến, cô do dự mãi cũng không chọn được món gì.

Cô gọi một chiếc taxi, cứ loay quanh khắp thành phố không đích đến.

Hon hai tiếng đồng hồ sau, tài xế lên tiếng: “Cô à, tôi là nhân viên bán thời gian, sắp đến giờ tan ca rồi.”

Lúc này tâm trạng cô đã khá hơn không ít, bèn đáp: “Hãy đưa tôi trở lại chỗ khi nãy tôi lên xe.”

“Bây giờ đã chín giờ năm phút, nhà hàng đó mười giờ là ngưng phục vụ rồi.”

“Không sao, tôi muốn vào đó ngồi một lát.”

Cô quay lại nhà hàng Cây Sồi, lúc xuống xe nhìn thấy chiếc xe kiểu phục cổ rất quen mắt đang đậu ven đường, đảo mắt nhìn quanh, cùng lúc đó có người bước ra từ cửa xoay của nhà hàng, đứng là Tiêu Hoài.

Anh và Michiko đến đây uống rượu sao? Cô đoán mò.

Trong suốt ba tiếng đồng hồ dài đằng đẵng, Tiêu Hoài vẫn không ngừng tìm Lâm Mộc.

Trong thành phố có tổng cộng hơn hai mươi mấy nhà hàng bán món súp nghêu, anh lái xe đến từng nhà hàng một để tìm, tìm đến cuối cùng mới tới đây.

Bên ngoài trời giá rét, dòng người qua lại đều bọc kín mình, duy chỉ có cô mặc mỗi bộ váy dài phong phanh, đứng yên trong gió lạnh, mím môi yên lặng nhìn anh.

Gió thổi rối tung mái tóc cô, đôi mắt cũng phủ một tầng hơi nước, làm cho cô trông có vẻ yếu ớt, nhưng cô không hề yếu ớt, cô rất điềm tĩnh, thậm chí là quá mức điềm tĩnh.

Tình cảnh này dường như đã từng gặp qua, Tiêu Hoài ngẩn người một lúc.

Anh lấy lại tinh thần, bước về phía cô, khi cô vẫn còn đang ngơ ngác, anh nắm chặt cổ tay nhỏ nhắn của cô, mở cửa xe, nhét cả người vào trong.

Bên trong xe có mở điều hòa, Lâm Mộc giống như vừa bước ra khỏi mùa đông chuyển sang mùa xuân ấm áp.

Tiêu Hoài vừa lên xe liền khóa cửa xe lại.

Anh nghiêng người qua, cổ áo khê lướt qua gò má lạnh băng của cô. Cô né ra, anh dè vai cô xuống, tay còn lại vòng qua lưng, dùng cánh tay ôm lấy cô.

Đây là tư thế có thể truyền hơi ấm từ trên người anh sang cho cô, ân cần nhưng không mập mờ, vì ngực cô và lồng ngực anh cách nhau một khoảng khá xa.

“Trời lạnh thế này, cô đã đi đâu vậy?” Giọng nói đầy từ tính của anh mang lại cảm giác rất an toàn.

Cô không trả lời mà hỏi ngược lại: “Anh và cô Michiko đến đây uống rượu sao? Cô Michiko đâu? Tài xế của anh đâu?”

Vừa dứt lời, điện thoại của anh rung lên, tiếng rung vang lên không dứt.

Anh buông cô ra, rũ mắt nhìn màn hình điện thoại, sau đó từ chối cuộc gọi, rồi trả lời bằng tin nhắn: “Anh tìm thấy cô ấy rồi. Bình an.”

Nhắn tin xong, anh trả lời câu hỏi khi nãy của cô: “Tôi đưa Michiko về khách sạn trước, sau đó tự mình lái xe.”

Lúc nói chuyện anh rất bình tĩnh, Lâm Mộc hoàn toàn không nghe ra điểm nào khác thường trong giọng nói của anh: “Lái xe để làm gì?”

“Xem thử có thể gặp được cô hay không.”

Lâm Mộc sững sờ, lập tức hiểu ra mọi chuyện: “Điện thoại hết pin thật mà, không phải tôi cố ý trốn tránh đâu.”

“Tôi biết.” Tiêu Hoài gạt đầu, “Không còn sớm nữa, tôi đưa cô về.”

Nếu anh đã biết chuyện xảy ra ở triển lãm tranh, cô cũng không muốn che giấu tâm trạng thật sự của mình: “Tôi muốn ở một mình thêm lát nữa.”

“Về đến nhà sẽ không có ai làm phiền cô.”

“Tôi không muốn mang theo buồn bực mà về.”

Tiêu Hoài không kiên trì nữa, một lát sau anh mở khóa xe.

Lâm Mộc xoay người mở cửa xe, gió lạnh tràn vào, Tiêu Hoài kéo cô lại: “Đợi chút.”

Cô quay đầu, thấy anh cởi áo khoác ra, liền ngăn lại: “Không cần áo đâu, lát nữa tôi sẽ bắt taxi về, sẽ không bị lạnh đâu.”

“Một chiếc áo thôi, không cần từ chối.” Anh kiên quyết khoác chiếc áo lên vai cô.

Một câu nói rất đời thường, Lâm Mộc nghe lại rất quen tai. Cô nhìn Tiêu Hoài, bất giác nhớ lại một chuyện, sắc mặt có chút thay đổi.

Lúc này, anh nhẹ giọng nói: “Đi đi.”

Cô chần chừ vài giây, cuối cùng bước xuống xe.

Đẩy cánh cửa xoay, đi vào nhà hàng, Lâm Mộc ngồi vào chỗ lúc nãy đã ngồi, tâm trạng thấp thỏm không yên, vội gọi một chai Rhine Riesling thơm nồng vị nho đen.

Cô không thưởng thức rượu ngon ngay mà chỉ ngồi yên đó, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện đã qua, càng nhớ càng thấy mơ hồ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, cô day day huyết thái dương đau nhức, tự rót cho mình một ly rượu, đang định một ngum uống cạn thì vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa nhìn cô liền ngây người.

Chiếc xe kiểu phục cổ vẫn ở đó. Tiêu Hoài vẫn chưa rời đi.

Lâm Mộc cảm thấy choáng váng, vội vàng ra khỏi nhà hàng, chạy về phía chiếc xe.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của Tiêu Hoài.

Anh không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô, ánh mắt kia rất phức tạp, dường như những gì cô có hết sức che giấu đều đã bị anh nhìn thấu từ lâu.

Tim cô nhảy thót lên, ngơ ngàng nhìn anh, không dám chắc mà lên tiếng: “Tiêu Hoài, người lúc đó, là anh đúng không?”

Cái gọi là lúc đó là chỉ ngày xuân của hai năm về trước, một ngày trong tiết tháng tư.

Ngày đó, mùa xuân của Munich đến muộn, nhiệt độ giảm mạnh, mưa và tuyết giao nhau.

Tiêu Hoài nhận lời mời tham dự tiệc tối của Liên đoàn Kinh Tế Thương Mại Học Quốc Tế. Địa điểm tổ chức tiệc chính là nhà hàng Cây Sồi này.

Bữa tiệc dự kiến kéo dài bốn tiếng đồng hồ, đến giữa chừng anh đã rời đi trước. Ngồi vào không gian ấm cúng trong xe liền nghe tài xế vừa lui xe lại vừa nói: “Cô gái Trung Quốc kia đã đợi hơn hai tiếng, chắc sắp bị đông cứng đến nơi rồi.”

Anh tùy ý liếc qua, thấy một cô gái dáng cao gầy cầm chiếc ô màu đen đứng trước cửa nhà hàng, trong đêm mưa tuyết giá lạnh, cô đang run rẩy không ngừng.

Anh hỏi: “Cô ấy ăn mặc phong phanh thế kia, sao lại không vào trong?”

Tài xế thở dài: “Cô ấy nói bạn trai mình đang dự tiệc ở bên trong, sắp ra rồi. Thời tiết quỷ quái thế này, hoa cỏ còn bị chết cọng, huống hồ một cô gái yếu đuối? Cũng không biết bạn trai cô ấy nghĩ thế nào mà lại nhẫn tâm để cô ấy ở bên ngoài thế này.”

Anh nhẹ nhàng nói: “Hãy đưa áo khoác của tôi cho cô ấy đi.”

“Boss, anh có phong độ quý ông thật.”

Tài xế đi rồi quay lại, xe chạy được vài mét thì anh ta giật mình nói: “Boss, cô gái kia đang đuổi theo xe.”

Xe dừng lại bên lề. Cửa xe từ từ hạ xuống, nhưng chỉ hé ra một khe hở nhỏ, tránh để gió tuyết ùa vào trong xe.

Cô gái đuổi đến, cúi đầu xuống: “Thưa anh, áo của anh.” Khi nói chuyện cô vừa thở hổn hển vừa ho, giọng nói khàn khàn, chắc đã bị cảm lạnh rồi.

Anh đáp: “Một chiếc áo thôi, không cần từ chối.”

“Không, giá của chiếc áo này không thấp chút nào.” Khó khăn lắm cô mới ngừng ho, giọng nói lại càng thêm khàn, “Thưa anh, tôi có thể mượn điện thoại của anh dùng một chút không? Điện thoại của tôi hết pin rồi.”

Anh không lên tiếng, ngược lại người tài xế đưa điện thoại cho cô với vẻ mặt cảm thông.

Anh để ý thấy đôi tay của cô khi lịch sự nhận lấy chiếc điện thoại, cổ tay nhỏ nhắn, không đeo bất kỳ trang sức gì.

Khi cô đưa tay nhận điện thoại, chiếc ô không được giữ nên ngã về phía sau, hơn nửa khuôn mặt lộ ra. Khuôn mặt cô rất xinh đẹp, hình như vừa khóc xong, hai mắt đều đỏ lựng.

Anh thấy cô đưa tay phải lên bên miệng hà hơi cho ấm, co duỗi những ngón tay đã đông cứng của mình vài cái rồi ấn từng số một.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, cô cầm ô lui về sau vài bước.

Cách một lớp cửa sổ anh nghe không rõ, loáng thoáng cảm nhận được toàn thân cô đang run rẩy, nhưng cô không khóc, ngược lại cố gắng bình tĩnh nói: “Không phải, không phải em đòi số điện thoại khác để làm phiền anh... anh nghe em giải thích đã... em không cần tiền, em chỉ muốn gặp anh một lần cuối cùng...”

Anh không biết người đàn ông ở đầu dây bên kia đã nói những gì, gần năm phút đồng hồ sau đó cô đều không nói tiếng nào.

Cô lẻ loi đứng trong đêm mưa tuyết giá lạnh, nắm chặt chiếc ô trong tay, mưa tuyết không ngừng rơi xuống từ chiếc ô ấy, từng giọt đọng lại trên mặt đất, những giọt nước bắn lên làm ướt đôi giày cô.

Cô nắm chặt điện thoại, đứng yên đó lắng nghe, yên tĩnh đến lạ, dường như cả cảm giác về sự tồn tại của cô cũng trở nên rất mong manh.

Cuối cùng, anh nghe cô nói: “Em hiểu rồi... Em chúc phúc cho anh.”

Cuộc gọi thế là kết thúc. Cô đưa điện thoại vào trong xe: “Thưa anh, cảm ơn nhiều.”

Giọng nói cô nghe có vẻ rất căng thẳng, lòng anh bỗng dâng lên một niềm thương xót, khẽ hỏi: “Cô vẫn ổn chứ?”

Cô không trả lời, chỉ nói: “Thưa anh, phiền anh hạ cửa sổ xe xuống thêm chút nữa.”

Anh đồng ý, chỉ thấy cô cẩn thận cởi áo khoác ra, xếp lại ngay ngắn rồi đưa vào trong xe.

Tài xế khởi động xe, dần dần để cô lại phía sau.

Khi xe dừng lại trước một ngã tư đường để đợi đèn chuyển xanh, anh phát hiện mưa đang nhỏ dần, tuyết ngày một lớn, chắc là nhiệt độ đã giảm xuống thấp hơn nữa rồi. Ánh mắt liếc qua chiếc áo khoác, rất sạch sẽ, không dính lấy một giọt nước nào.

Anh chợt nhận ra, nếu có phong độ, nên đưa cô gái ấy đi một đoạn đường, giúp cô tránh chút gió mưa cũng được, chứ không phải dứt khoát rồi đi như thế.

Tiệc là khi đèn đỏ vừa chuyển xanh, một cuộc điện thoại công việc gọi đến, ý nghĩ ấy liền bị anh quên sạch.

Trong đêm mưa tuyết giao nhau như thế, anh tiếp tục lịch trình công việc của mình, còn việc cô gái kia có phải đã bị bạn trai bỏ rơi hay không, có phải một mình không nơi nương tựa đang cần được giúp đỡ hay không, anh không hề để ý đến.

Anh không ngờ giờ này, phút này đây sẽ được gặp lại cô.

Tiêu Hoài ngồi trong chiếc xe ấm cúng, nhìn Lâm Mộc đang đứng giữa đêm giá lạnh.

Ánh mắt anh di chuyển từ cánh tay thon thả của cô xuống dần, dừng lại trên sợi lace tay đang che khuất vết sẹo ở cổ tay trái.

Đó vốn là một đôi tay đẹp không tí vết.

Tiêu Hoài im lặng rất lâu, khi mở miệng lần nữa, giọng nói trầm thấp từ tốn như đang thở dài: “Lâm Mộc, nếu cô có chuyện gì không vui có thể nói cho tôi nghe.”

Lâm Mộc im lặng một lúc khá lâu.

Cuối cùng cô rũ mi mắt, cong khóe môi một cách gượng gạo: “Tôi không có chuyện gì không vui cả.”

Tiêu Hoài nói: “Lâm Mộc, tôi không có ý thăm dò chuyện riêng của cô, nhưng tôi không thể biết rõ cô không vui mà vẫn không nghe không hỏi được.”

Cô cúi thấp đầu không lên tiếng, y hệt như lúc đó, cảm giác tồn tại của cô trở nên rất mong manh.

Tiêu Hoài bước xuống xe, đến gần cô.

Ngón tay anh chạm vào đầu ngón tay lạnh cóng của cô, cô rút lại theo bản năng, nhưng cả năm ngón tay đều bị bao bọc trong lòng bàn tay ấm áp của anh.

“Không về cũng được, tôi đưa cô đi ngắm cảnh đêm.” Anh bình thản nói một câu, sau đó ấn cô ngồi vào xe.

Anh đứng bên cạnh xe, một tay đề lên vai cô, một tay kéo dây an toàn. Ngón tay thon dài lướt qua xương quai xanh mảnh mai của cô, cô khẽ động đậy, anh liền cúi người xuống.

“Nghe lời.” Anh nhẹ giọng nói.

Ngực áo đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, Lâm Mộc có cảm giác mặt mình gần như vùi vào cổ Tiêu Hoài, chỉ đành ngồi yên bất động, nhìn anh cài khóa dây an toàn, đóng cửa xe.

Xe nhanh chóng nổ máy, lao vào những cung đường vòng của thành phố cổ kính.

Giáng Sinh đang cận kề, không khí ở Munich không náo nhiệt cho lắm, không có những ánh đèn neon bắt mắt, các cửa hàng cũng đóng cửa rất sớm, cả thành phố trông rất đơn giản bình dị, không chút hào nhoáng.

Ánh trăng như một màn sương, ánh đèn đường chiếu rọi con đường phía trước, chiếc xe nhẹ nhàng di chuyển về phía trước, đi qua nhà thờ theo kiểu trúc Baroque, qua những khu chung cư bình dân, qua những tòa nhà cao tầng với kiến trúc độc đáo... Những cảnh quan đẹp đẽ nối nhau lướt qua, tâm trạng căng thẳng của Lâm Mộc dần được thả lỏng, từ trong đêm giá lạnh cô tìm lại được cảm giác tĩnh lặng và bình yên.

Tiêu Hoài thấy sắc mặt cô đã thả lỏng đôi chút, nhàn nhạt lên tiếng: “Năm trước cô đến Munich đã ở lại bao lâu?”

Môi cô mấp máy: “... Hai ngày một đêm.”

“Sau đó gặp được bạn trai rồi chứ?”

“Không có.”

“Lần này đến đây, vẫn là để gặp bạn trai sao?”

“Không phải.”

Câu trả lời thật sự quá ngắn gọn. Tiêu Hoài ngừng lại một chút: “Lâm Mộc, tôi hỏi những vấn đề này không phải cố ý làm cô khó xử.”

Lâm Mộc im lặng một lúc, rốt cuộc cũng nói nhiều hơn: “Chuyện xảy ra giữa tôi và bạn trai... giữa tôi và bạn trai cũ có chút phức tạp hơn những gì anh nhìn thấy khi ấy.”

Với Lâm Mộc mà nói, vụ tai nạn của hai năm trước là một bước ngoặt trong cuộc đời cô.

Trước khi tai nạn xảy ra, ba mẹ cô lần lượt là phó viện trưởng và chủ nhiệm khoa nội trú của một bệnh viện tư nhân; mối tình đầu của cô từ Đức trở về,

đã tổ chức một nghi thức cầu hôn vô cùng lãng mạn cho cô; bản thân cô cũng đã học thành tài, thuận lợi vượt qua kỳ thi tuyển của bệnh viện.

Tất cả mọi thứ trong cuộc sống đều có thể nói là hoàn mỹ, bạn bè xung quanh đều rất ngưỡng mộ cô.

Trước hôn lễ, cô đề nghị cả nhà cùng đi du lịch một chuyến, xem như tạm biệt tháng ngày độc thân, ba mẹ đã đồng ý, bạn trai cô cũng đồng ý.

Chuyến du lịch ngắn ngủi nhưng đầy niềm vui, cho đến ngày trở về.

Cô lái xe trên đường cao tốc, cho dù cô đã cố giữ cho xe đi thẳng, những đôi mắt với chiếc xe tải lớn đột nhiên lao ra từ ngã rẽ trước mặt, cô vẫn không tránh kịp.

Sau khi tai nạn xảy ra, ngày nào cô cũng sống trong ân hận, xuất hiện triệu chứng trầm cảm, gần như suy sụp tinh thần... Ba mẹ từ vong tại chỗ, bạn trai nguy kịch hôn mê không tỉnh, đầu xò tội lỗi là cô lại là người thoát khỏi hiểm cảnh đầu tiên.

Thế nhưng đó chỉ là khởi đầu của sự thay đổi.

Bên tai cô vang lên rất nhiều giọng nói, không phải nói cô hại chết cha mẹ thì là chỉ trích cô vì muốn chiếm đoạt tài sản của bạn trai nên cố ý gây ra vụ tai nạn này.

Những người bạn từng gửi rất nhiều lời chúc tốt đẹp cho cô lại dùng những lời lẽ cay nghiệt nhất để phán xét cô, cười nhạo cô.

Cô chống đỡ tất cả vô cùng vất vả, đợi đến khi bạn trai tỉnh lại.

Không ngờ hiện thực lại biến hóa khôn lường...

Lâm Mộc nhìn màn đêm dày đặc bên ngoài cửa sổ xe, lược bỏ những chi tiết cụ thể, cô chỉ nói ra một phần sự thật: “Hai năm trước tôi từng gặp tai nạn giao thông, suýt chút đã hại chết bạn trai cũ của mình. Sau khi anh ấy tỉnh lại thì cảm thấy không còn yêu tôi nữa, đề nghị chia tay với tôi, thế nên đã hủy bỏ hôn lễ.”

Tiêu Hoài sững sờ, dừng xe vào ven đường, chăm chú lắng nghe.

“Tôi đuổi theo đến Munich để níu giữ anh ấy, nhưng anh ấy từ chối gặp tôi.”

“Như anh thấy đấy, quan hệ của tôi và anh ấy cũng kết thúc từ lúc đó.”

Qua giọng nói của Lâm Mộc không nghe ra được cảm xúc gì, chỉ tóm lược lại một câu chuyện xưa vô cùng phức tạp, Tiêu Hoài lại nhận ra được lúc chia tay cô và bạn trai cũ đã cãi nhau rất kịch liệt.

Anh nhìn không được hỏi: “Vụ tai nạn kia có liên quan đến cô?”

“Tuyến đường xe chạy là do tôi định ra, xe cũng là do tôi lái. Tôi và bạn trai từng ký một bản thỏa thuận trước hôn nhân, một trong số những điều khoản ấy rất có lợi cho tôi: Nếu anh ấy xảy ra chuyện bất trắc gì, những tài sản đứng tên của anh ấy sẽ thuộc về tôi.”

Tiêu Hoài nghe cô giải thích xong liền hiểu ra nguyên nhân dẫn đến cuộc cãi vã trong buổi triển lãm.

Đêm mỗi lúc một lạnh, cửa sổ xe cũng bắt đầu đọng sương, anh hạ cửa sổ hai bên xuống tạo một khe nhỏ, thấy lớp sương đã tan đi mới thận trọng nói: “Lâm Mộc, tôi tin tưởng cô tuyệt đối sẽ không làm ra những việc trái với lương tâm.”

Lâm Mộc liếc nhìn anh, hé mở đôi môi đang mím chặt: “Cảm ơn anh đã an ủi.”

“Không phải an ủi. Qua lần mua bán căn nhà kiểu Tây của tôi và cô có thể thấy, cô sẽ không vì tiền mà bỏ qua nguyên tắc. Tôi từng tiếp xúc với rất nhiều kiểu người, trong mắt tôi, cô là một người giữ vững lập trường và tâm tư ngay thẳng.”

Lâm Mộc chợt cảm thấy như có gì đó vây lấy trái tim mình, không phải nỗi đau, mà là sự ảm áp nói không nên lời, những cảm xúc tiêu cực tích tụ trong lòng theo sự lưu thông mạch máu từ từ tan ra.

Cô nhìn anh, sau đó vội dời mắt đi: “Chúng ta quen biết chưa được mấy ngày, anh vốn không hiểu tôi mà.”

“Có đôi lúc để hiểu một người chỉ cần một việc nhỏ nhặt thôi là đủ. Hôm đó cô đuổi theo để trả chiếc áo khoác lại cho tôi, đủ để thấy cô là một người ngay thẳng.”

Nghe anh nói vậy, Lâm Mộc không thể tiếp tục chống đỡ nữa, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Nhưng cô không rơi giọt nước mắt nào, chỉ có giọt nước mắt khê kháng lay động trong mắt cô: “Tôi và bạn trai cũ biết nhau từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, chúng tôi yêu nhau vồn vện mười năm. Đòi người có bao nhiêu cái mười năm chứ?”

Nỗi đau đè nén bao lâu nay bị Tiêu Hoài khơi lên triệt để, cô không thể gạt bỏ mong muốn được giải bày: “Tôi là người như thế nào, được gia đình dạy dỗ ra sao, anh ấy phải rõ hơn ai hết, huống hồ ba mẹ tôi cũng...”

Lâm Mộc nói đến đây thì dừng lại, không nói chuyện của ba mẹ cô ra.

Tiêu Hoài hỏi: “Ba mẹ làm sao?”

Lâm Mộc không muốn dùng chuyện của ba mẹ để được anh thương hại, chỉ nói: “Người nhà của bạn trai cũ cảm thấy gia thế của tôi không tốt, không xứng với anh ấy, sau khi tai nạn xảy ra lại càng chỉ trích tôi nhiều hơn. Nhưng việc đó đều không có gì, chỉ cần anh ấy tin tưởng tôi là đủ rồi. Nhưng anh ấy không có, anh ấy rất thất vọng về tôi, không cách nào tiếp tục tin tưởng tôi được nữa, chuyển một số tiền vào tài khoản của tôi gọi là phí chia tay, bảo tôi đừng bám theo anh ấy.”

“Tôi không cần tiền, nên tôi đuổi theo đến Munich, chỉ mong có thể níu giữ anh ấy, nhưng, nhưng...” Cô che miệng, không nói tiếp nữa.

Cô vĩnh viễn sẽ không quên đêm hôm đó, tâm trạng của bạn trai cô thay đổi liên tục.

Lúc đầu anh không chịu nhận điện thoại của cô, sau đó lại chủ động gọi đến nói đồng ý gặp cô.

Cô cảm ô đứng trong đêm mưa tuyết rét lạnh, đầy ắp hy vọng mà chờ đợi, nhưng từ đầu đến cuối anh không hề xuất hiện. Điện thoại cô đã hết pin, bắt đầu dĩ phải mượn điện thoại của người lạ gọi cho anh.

Cuộc gọi được kết nối, anh như biến thành một người khác, bức bối bảo cô rút đi.

Cô bị mắg đến ngu người, không ngừng nói xin lỗi, không ngừng giải thích. Nhưng cô nói càng nhiều thái độ của anh lại càng phản cảm, đến cuối cùng không chút nề tình mà sỉ nhục cô: “Lâm Mộc, rốt cuộc cô muốn có được gì từ chỗ tôi vậy? Tất cả tài sản đứng tên tôi sao?”

Thật ra sau khi tai nạn xảy ra, cô phải đối mặt với bao nhiêu lời nhục mạ và nhạo báng, chính cô cũng từng hoài nghi chính mình, thậm chí từng nghĩ đến việc kết liễu cuộc sống trong ngày giỗ của ba mẹ... Cô không làm chuyện ngốc nghếch là vì định ninh bạn trai nhất định sẽ tin vào sự trong sạch của cô, chắc chắn sẽ không rời bỏ cô.

Nhưng bạn trai không hề tin tưởng cô, anh ấy không còn yêu cô nữa.

Trong một đêm, niềm tin vững chắc trong lòng hoàn toàn sụp đổ.

Cô đã mất ba mẹ, mất đi gia đình ấm áp, mất đi cuộc tình kéo dài mười năm, thậm chí mất cả lòng tin cơ bản nhất của một người.

Hạnh phúc của cô bỗng nhiên đứt đoạn, nhưng tất cả những hậu quả này đều do chính cô tạo thành, là cô tự chuốc lấy.

Cô không trách một ai, chỉ hận chính mình.

Nếu cô không đề nghị đi du lịch.

Nếu cô không kiên quyết đòi tự mình lái xe.

Cô đã không cần ngày ngày đắm mình trong ân hận không cách nào thoát ra.

...

Đoạn quá khứ không dám quay đầu nhìn lại ủa về, Lâm Mộc cảm thấy dường như mình đã quay trở lại ngày xảy ra tai nạn ấy. Những cảnh tượng rời rạc, đau đớn vùng vẫy khi cận kề cái chết, tất cả mọi chi tiết đều được tái hiện lại trong đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bí Mật Của Cô 2

Nỗi đau xé ruột xé gan bỗng dâng lên trong lồng ngực, cô không thể không hít thở thật sâu, mười ngón tay siết chặt, cơ thể căng cứng.

Tiêu Hoài kinh ngạc nhìn cô vừa giải bày một chút ít suy nghĩ thật sự trong lòng đã vội thu lại toàn bộ tâm tình. Cô không nói thêm một lời nào nữa, một chút tâm tư cũng không để lộ ra ngoài, thể hiện rõ thái độ khép kín quá mức.

Tiêu Hoài quyết định vạch trần vẻ ngoài mạnh mẽ giả tạo, đánh thẳng vào nơi yếu đuối nhất trong lòng cô: “Lâm Mộc, có phải cô vẫn luôn hối hận? Hối hận nếu cô không chỉ định lộ trình, không tự mình lái xe, thì đã không xảy ra tai nạn...”

Anh chưa nói dứt lời đã thấy nước mắt của cô tràn mi, như đập nước bị vỡ, không ngừng tuôn rơi.

Nhưng cô không phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ im lặng ngồi đó. Nỗi đau của cô rõ ràng là thể, sâu sắc lạ thường, nhưng cô lại đem chúng ôm hết về mình, không chút quan hệ gì với thế giới bên ngoài.

Cô không dùng cách phát tiết ra bên ngoài để làm ảnh hưởng đến tâm tình của người khác, ngược lại cố gắng giữ bình tĩnh không để người khác sinh lòng thương hại. Thấy cô gắng gượng như thế, chút thương xót trong lòng anh tích tụ lại, biến thành một loại tình cảm khác.

“Lâm Mộc, nghe tôi nói này.” Tiêu Hoài mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

“Cô không cần phải đặt mình vào vị trí thủ phạm. Thật ra, cô cũng là người bị hại.”

Lúc nghe thấy câu nói cuối cùng kia, mi mắt cô khẽ rung lên.

Khung cảnh đắm máu trong đầu từ từ dừng lại, âm thanh hỗn tạp bên tai cũng đột nhiên im bật, lúc này đây, cô chỉ nghe thấy giọng nói ảm áp của Tiêu Hoài.

Giọng nói ấy nói rằng, cô cũng là người bị hại.

Cố nén xúc động muốn khóc xuống, cô hỏi: “Tiêu Hoài, anh có thể lặp lại câu vừa nãy một lần nữa không?”

Tiêu Hoài không lặp lại, anh cúi người, thân mật ôm lấy cô vào lòng, để gò má cô dán lên lồng ngực rộng lớn của anh.

“Đã qua hết rồi.” Anh nói.

Bị buộc tựa lên lồng ngực anh, bên tai là nhịp tim mạnh mẽ, cô bối rối muốn tránh nhưng lại bị anh siết chặt vòng tay ôm sát hơn.

“Đây là sự khích lệ giữa bạn bè với nhau.” Anh thở dài.

Một mình cô gắng gượng quá vất vả, lần này cô không cự tuyệt nữa, im lặng nhắm mắt, để nước mắt mặc sức tuôn rơi, thấm ướt cổ áo anh.

Tiêu Hoài lặng lẽ ôm lấy Lâm Mộc, cho đến khi nước mắt cô ngừng rơi và tâm trạng nhẹ nhõm hơn một chút mới nhẹ nhàng buông cô ra.

Đã lâu rồi Lâm Mộc không khóc, hai mắt sưng lên rất khó chịu, bèn đưa tay lên xoa dịu nó.

Động tác nhỏ này khiến cho Tiêu Hoài ngưng ngẩn một lúc, lấy lại tinh thần, anh nhẹ nhàng gọi tên cô: “Lâm Mộc.”

Cô ngước đôi mắt đầm lệ nhìn anh.

“Hứa với tôi, sau này nếu có chuyện không vui, có thể uống rượu, nhưng không được làm tổn thương chính mình.”

Lâm Mộc sững sờ, sau đó hiểu ra Tiêu Hoài muốn nói gì. Rất muốn cho anh biết, vết thương trên cổ tay trái không phải vì bạn trai cũ bỏ rơi mà có, nhưng cô không giải thích tiếng nào, chỉ nói: “Được.”

Giọng nói bình tĩnh, rành rọt, chắc chắn. Cảm giác tồn tại của cô cuối cùng cũng trở lại rồi.

Tiêu Hoài nhìn đôi mắt ươn ướt và chớp mũi đồ ùng của cô, im lặng chùng một phút, đột nhiên chồm qua, ôm cô vào lòng một lần nữa.

Anh rất muốn hỏi xem có phải từ đó về sau cô đã hoàn toàn thất vọng về đàn ông, về chuyện tình cảm hay không, nhưng anh không làm vậy, chỉ nói một câu không đầu không đuôi: “Sau vụ tai nạn đó, có phải cô không dám lái xe nữa không?”

Giọng nói trầm thấp say lòng người vang lên bên tai, hương hoa diên vĩ thoang thoảng bên chóp mũi, trước mắt là cổ áo bị nước mắt khi nãy làm ướt, Lâm Mộc bắt gặp đồ mặt, thành thật khẽ “Ừ” một tiếng.

“Con người không thể vì một lần bị rấn cản mà cả đời sợ dây thừng được, chúng ta đổi vị trí, cô qua đây lái xe.”

Cô sững sờ hai giây: “Tôi không muốn.”

“Đừng lúc nào cũng nói ‘không’, cô phải dũng cảm thử một lần.” Tiêu Hoài bước xuống xe, sang vị trí phụ lái.

“Không, tôi không lái xe...” Còn chưa dứt lời cô đã bị anh dứt khoát bế ra khỏi vị trí phụ lái, đặt vào ghế lái.

Lâm Mộc muốn nhảy xuống xe, bị Tiêu Hoài ấn trở lại chỗ ngồi, đành tìm một cái cớ: “Tôi không có giấy phép lái xe của Đức, không được chạy xe trên đường lớn.”

“Đây là đường nhỏ, nửa đêm nửa hôm không có người qua lại, có thể xem nó là sân tập lái.”

“Tôi có chứng ngại sau sang chấn, không lái xe được.”

“Cứ thử trước đi. Nếu thật sự không làm được, tôi sẽ không miễn cưỡng cô.”

Lâm Mộc vừa mở miệng định nói “không làm được”, ánh mắt rơi trên gương mặt của Tiêu Hoài liền dừng lại.

Ánh đèn đường chiếu lên đường nét khuôn mặt anh đẹp đến lạ, đôi mắt hẹp dài sâu lắng nhìn cô đắm đắm, ánh mắt như một dòng suối ấm vây lấy cô, khiến cho người khác nảy sinh suy nghĩ không dám chối từ.

Cô liếc nhìn vô lăng, giọng điệu bất giác ôn hòa hơn nhiều, dè dặt hỏi: “Tôi chỉ lái một cây số thôi có được không?”

“Năm cây số.”

Thôi được, năm cây số thì năm cây số.

Lâm Mộc tháo đôi giày cao gót đẹp để dưới chân ra, kéo cao vạt váy. Tiêu Hoài nhìn thấy đôi bàn chân trắng ngần mềm mại, móng chân được phủ một lớp sơn bóng trong suốt, thấp thỏm không yên đặt giữa bàn đạp chân ga và phanh xe.

Anh an ủi: “Đừng sợ, thả lỏng nào.”

Lâm Mộc không phải người mới, từng lái xe hơn ba năm. Gạt cần, nhả phanh, đạp chân ga, một loạt thao tác liền mạch giúp cô tìm lại được cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Chiếc xe kiểu phục cổ từ từ lăn bánh, Tiêu Hoài nhắc nhở: “Cô có thể tăng tốc, bây giờ còn chưa đến ba mươi dặm một giờ.” Tốc độ tối đa của chiếc xe này có thể đạt đến ba trăm hai mươi dặm trên giờ, tốc độ hiện tại không khác gì rùa bò.

Lâm Mộc “Ồ” một tiếng, ngả người ra sau, hai tay nắm chặt vô lăng, tăng tốc độ lên bốn mươi dặm một giờ.

Chạy được một lúc, cô nói: “Được năm cây số rồi nhỉ?”

“Cô mới chạy được năm trăm mét.”

Cô ghen lời: “... Giao lộ phía trước phải rẽ trái hay rẽ phải?”

“Trái.”

Cô nghe lời lái xe vào đường một chiều phía trước. Đường này hơi hẹp, có chút ẩm ướt, cô do dự không biết có nên mở đèn xe hay không, đột nhiên nghe Tiêu Hoài nói: “Đừng chạy về phía trước nữa, đó là đường lớn.”

Cô thấy căng thẳng, nhưng không kịp phanh lại, chiếc xe đã tiến vào đường quốc lộ rộng lớn.

Cô bối rối nhìn sang người bên cạnh, yếu ớt nói: “Tôi tấp xe vào bên lề có được không?”

Khóe môi Tiêu Hoài cong lên: “Cô lái khá lắm, cứ tiếp tục đi về phía trước, đến ngã rẽ rồi quay lại.”

Lâm Mộc sững sờ.

Phía trước là giao lộ của ngã ba đường, thi thoảng sẽ có xe phóng từ nhánh bên kia đường ra, mỗi chiếc xe đều khiến cho Lâm Mộc nhớ đến chiếc xe tải đã thay đổi vận mệnh của cô... Cảnh tượng đâm máu lại hiện lên trong đầu, cô có chút khó thở, mười ngón tay nắm chặt vô lăng, cánh tay không ngừng run rẩy.

Tiêu Hoài chú ý thấy vẻ khác thường của cô: “Lâm Mộc, đừng nín thở, hít thở nào.”

Cô hít thở sâu vài lần: “Tiêu Hoài, tôi muốn dừng xe... Tôi sợ.”

“Sợ gì?”

“Sợ không tránh được xe của người khác.”

Tiêu Hoài mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Thấy chiếc xe càng lúc càng đến gần giao lộ, sức chú ý của Lâm Mộc hoàn toàn bị phân tán, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ: Dừng xe thì phải làm sao? Dừng xe thì phải làm sao?

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô.

Lòng bàn tay khô ráp dán lên làn da mát lạnh của cô, từng chút hơi ấm được truyền sang, dần dần lan ra, giọng nói đầy từ tính vang lên bên tai: “Đừng sợ, có tôi ở đây cùng cô.”

Một câu nói mang theo sự bình tĩnh ung dung, khiến người nghe cảm thấy an lòng. Lâm Mộc chợt nhận ra, từ khi xe bắt đầu nổ máy, Tiêu Hoài đã chọn

bầu bạn với cô, tin tưởng cô.

Chẳng lẽ anh không sợ bị cô liên lụy sao?

Cảm giác sợ hãi mờ dần, sức chú ý cũng tập trung trở lại, trong lòng chợt dâng lên ý niệm không muốn liên lụy đến người khác.

Lâm Mộc cắn môi, cẩn thận đạp chân ga, xe dần tăng tốc, nhanh chóng đến gần giao lộ... Lúc này có một chiếc xe đang rẽ trái vào giao lộ, cô giảm tốc để tránh, rồi lại tăng tốc.

Một loạt thao tác này với người khác mà nói là chuyện rất dễ dàng, nhưng với cô lại là thử thách rất lớn.

Cuối cùng cô cũng đưa xe trở lại con đường nhỏ, dừng lại tại một nơi an toàn, sau đó tháo dây an toàn, mệt mỏi phủ người lên vô lăng.

Tiêu Hoài chỉnh ghế ngửa ra sau, để cô nằm xuống.

Trán và mũi Lâm Mộc lấm tấm mồ hôi, tim đập liên hồi, không lên tiếng, cũng không động đậy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiêu Hoài im lặng nhìn cô, đột nhiên phát hiện trên môi cô có vết rách chảy máu.

Anh hơi ngạc nhiên, đưa tay qua, dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, cùng lúc đó cô cũng mở mắt ra, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Tôi xem thử.” Dứt lời, anh nâng cằm cô lên.

Ánh đèn đường ngả vàng, tia sáng tạo thành một bóng mờ trên đường nét khuôn mặt cô. Anh nhìn không rõ vết thương nên cúi đầu thấp xuống, rút ngắn khoảng cách giữa hai khuôn mặt, ngón cái nhẹ nhàng lướt trên môi cô, đánh phải một ít vết máu chưa kịp khô.

Anh nhíu chặt chân mày.

Lâm Mộc đưa tay lên, vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh, cánh môi bị thương nhẹ nhàng hé mở: “Không sao, tôi không đau.”

Tiêu Hoài nhìn cô: “Chảy máu rồi, sao lại không đau cho được?”

Trông cô nhỏ nhắn yếu đuối nhưng nội tâm lại rất kiên cường. Sự kiên cường ấy lúc nào cũng chống đỡ cho cô, là ưu điểm, cũng là khuyết điểm.

Sau khi xác nhận không có gì đáng ngại, anh nói: “Lần sau lái xe, tôi sẽ chuẩn bị kẹo cao su cho cô.”

Cô trừng lớn mắt, hốt hoảng: “Còn có lần sau?”

Khóe môi anh khẽ cong lên: “Tất nhiên.”

Nụ cười này giống như dòng chảy ấm áp lướt qua tim. Cô cứ thế nhìn anh đắm đắm, không thể dời mắt, bị thu hút bởi ý cười nơi đáy mắt của anh.

Biết rằng anh đối với cô không hề có tình cảm trên mức bạn bè, nhưng đêm nay, anh đi tìm cô, bầu bạn cùng cô, khích lệ cô, ôm cô, thậm chí giờ phút này đây ngón tay của anh vẫn còn dừng lại trên cánh môi cô một cách thân mật... Tất cả những thứ ấy, khiến cô bất giác có chút suy nghĩ lệch lạc.

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay.

Tình cảm mười năm kết thúc đột ngột, cả bạn trai cũ cũng đã rời xa cô, một nhân vật lớn như Tiêu Hoài chỉ vừa biết cô vài ngày, sao có thể thích cô được?

Anh chỉ đang đồng tình cô. Giống như đêm mưa tuyết giá lạnh năm đó, anh thương hại nên tặng chiếc áo khoác cho cô vậy.

Lâm Mộc nghĩ vậy, ngón tay đang dừng trên mu bàn tay Tiêu Hoài nhẹ nhàng lần xuống, siết nhẹ lòng bàn tay anh.

Anh lên tiếng: “Sao vậy?”

Cô cong khóe môi, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Tiếng cảm ơn này hàm chứa rất nhiều cảm xúc, cảm ơn chút ấm áp anh đã từng cho cô trong quá khứ, cũng cảm ơn sự an ủi và động viên của anh trong hiện tại.

Tiêu Hoài đợi cô nói tiếp.

Nhưng Lâm Mộc không nói thêm gì nữa, tự giác buông tay anh ra: “Mai anh còn phải đi làm nhỉ? Giờ đã khuya rồi, chúng ta về thôi.”

Bàn tay đột nhiên trống không. Tiêu Hoài khẽ gật đầu: “Được.”

Đêm khuya thanh vắng, chiếc xe lăn bánh trên con đường trở về nhà.

Lâm Mộc chống một tay lên trán, nhìn ngắm đủ kiểu kiến trúc lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, phong cách Gothic, phong cách La Mã Cổ, phong cách Baroque... Ở nơi đất khách quê người, có cảm giác rất kỳ diệu, cô vĩnh viễn không biết được một giây tiếp theo sẽ gặp được phong cảnh ra sao, nhưng mỗi một cảnh tượng cô nhìn thấy đều có sức hút riêng của nó.

Đêm nay đã tiêu hao không ít sức lực, con buồn ngủ kéo đến, Lâm Mộc từ từ khép mắt lại.

Cảm thấy người bên cạnh yên tĩnh quá mức, Tiêu Hoài liếc mắt nhìn cô.

Đầu cô tựa lên cửa sổ xe, không biết đã thiếp đi từ lúc nào. Chiếc mũ len màu đỏ với quả bông tròn trên đỉnh đầu không chút tiếng động rơi xuống, những lọn tóc gọn sóng đen mượt vô tình buông xõa xuống bờ vai, trông cô lúc này rất an tĩnh và dịu dàng.

Anh chậm chậm dừng xe lại, giúp cô nhấc chiếc mũ lên, lấy chiếc áo khoác đang đặt ở đây ghế phía sau phủ lên đôi vai thon gầy của cô.

Làm xong những việc này, anh ấn nút điều khiển, mở một bản nhạc trữ tình cổ điển, tiếp tục lái về phía trước.

Trong giai điệu của bản nhạc trữ tình, Lâm Mộc đã gặp một giấc mơ.

Năm đó đang tiết mùa đông, những bông tuyết li ti lơ lửng giữa bầu trời. Cô lái chiếc xe hơi màu đỏ vào một khu dịch vụ ven đường, nghỉ ngơi hơn nửa tiếng, chuẩn bị tiếp tục hành trình.

“Mộc Mộc, để anh lái nhé?”

“Con gái à, con đã lái xe liên tục bốn tiếng rồi, nghỉ ngơi chút đi.”

Tiếng nói mang theo ý cười và giọng nói ân cần vang lên cùng lúc.

Trong mơ cô không chút do dự mà từ chối, trong hiện thực cô đột nhiên choàng tỉnh.

Trước đây mỗi lần tỉnh giấc giữa con mơ, tim cô như vừa bị con dao sắc lẹm cứa vài nhát, đau đớn, sợ hãi, bất lực... Tất cả những cảm xúc tiêu cực ủa đến như cơn thủy triều, làm cho cô đau đến bật khóc.

Nhưng lần này thì khác, cô không khóc, chỉ cảm thấy có chút buồn rầu.

Cô ngẩn người một lúc, cúi đầu nhìn chiếc áo trên người, chợt nhớ mình đang ngồi trong xe của Tiêu Hoài, hai người đang trên đường trở về.

Cô quay mặt qua, đúng lúc Tiêu Hoài cũng nghiêng đầu qua nhìn, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng nói: “Còn mười mấy cây số nữa mới đến nhà, cô có thể ngủ thêm vài phút.”

Câu nói này khiến cho cô rung động bất chợt.

Cô khẽ “Ừ” một tiếng, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trên đường về dinh thự, những suy nghĩ không còn cơ hội nói ra cùng người thân, sự áy náy không còn cơ hội để giải bày cùng người yêu, cứ thế quanh quẩn trong giấc mơ chấp chờn.

Xin lỗi. Cô hối hận vô cùng, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tạm Biệt, Tháng Ngày Đã Qua

Ngày hôm sau, Lâm Mộc mơ màng tỉnh giấc.

Dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, cô khẽ liếm môi dưới, phát hiện trên môi thoa một lớp thuốc mỏng, có chút mát lạnh.

Cô hoàn toàn tỉnh ngủ, nhớ lại đêm qua, không nhớ được về đến dinh thự lúc nào, chắc Tiêu Hoài đã bế người đang ngủ say sưa là cô lên lầu nằm.

Mở cửa phòng ra thì phát hiện Tiêu Hoài và Simon đều không có ở nhà, cô lấy di động nhắn tin cho Tiêu Hoài: “Tối qua anh nghỉ ngơi thế nào? Có ảnh hưởng đến công việc của hôm nay không?”

Còn chưa thấy anh trả lời cô đã nhận được một tin nhắn thoại của Quan Di.

“Tam Mộc, cậu và Tiêu Hoài đang yêu nhau hả?” Giọng của Quan Di lộ rõ sự kinh ngạc.

Lâm Mộc cảm thấy thật khó hiểu: “Không có.”

“Có nhớ mình từng nói có một người bạn muốn đến sân bay đón cậu không? Anh ta làm việc cho phòng tranh, có đăng vài tấm ảnh trong buổi triển lãm tranh sơn dầu lên mạng xã hội. Mình nhìn thấy cậu và Tiêu Hoài trong mấy tấm ảnh đó.”

Lâm Mộc đã hiểu, bèn kể lại đầu đuôi mọi chuyện xảy ra từ sau khi cô đến Munich, rồi hắng giọng nói: “Đừng có hiểu lầm, mình và Tiêu Hoài chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Sao có thể chứ.” Quan Di bán tín bán nghi, “Hai người ở chung một nhà, cùng ra cùng vào, cùng ăn cùng ngủ, cùng đi xem triển lãm tranh, rõ ràng là cặp tình nhân đang yêu nhau mà. Gần đây mình có nhắn tin hỏi Tiêu Hoài xem có thể mua những loại cổ phiếu nào, anh ấy trả lời mình ‘vì lý do công việc, không tiện tiết lộ’, đôi đôi có cần khác nhau rõ rệt đến thế không? Mình nhìn sao cũng thấy Tiêu Hoài có ý với cậu.”

“Tiêu Hoài chắc chắn không thể nhìn trúng mình đâu, cậu nghĩ nhiều quá rồi.”

“Có phải cậu nghĩ ít quá hay không? Cậu muốn trình độ có trình độ, muốn ngoại hình có ngoại hình, có gì mà không được? Mình còn lo Tiêu Hoài cao ngạo quá, chưa chắc vừa ý cậu đây này.”

Không đợi Lâm Mộc trả lời, Quan Di đã nói tiếp: “Cảm giác của cậu đối với Tiêu Hoài thế nào? Đối mặt với người đàn ông cực phẩm trăm năm hiếm gặp như thế, tim cậu có đập thình thịch hay không?”

Lâm Mộc im lặng một lúc: “Mình không có cảm giác gì với anh ấy cả.”

Quan Di hỏi ngược lại: “Cậu nói chắc nịch như thế, không sợ ngày nào đó tự vả miệng mình à?”

Lâm Mộc cười cười, không chút đắn đo mà đáp lại bốn chữ: “Sao có thể được.”

Tám chuyện xong, cô xuống phòng bếp nướng bánh quy. Làm nửa chừng, bất ngờ nhận được điện thoại của nhân viên sân bay, thông báo một tin khiến tinh thần cô phấn chấn hẳn lên: Hành lý đã đến Munich.

Cô tức tốc gọi taxi đến sân bay, nhận lại vali hành lý đã biến mất nhiều ngày, sẵn đi dạo quanh trung tâm mua sắm.

Phải mua quà gì tặng cho Tiêu Hoài để cảm ơn sự giúp đỡ của anh đây? Lâm Mộc âm thầm suy nghĩ, đi tới đi lui trong trung tâm mua sắm, cuối cùng bước vào một cửa hàng trang sức phụ kiện cao cấp.

Khi về đến dinh thự vẫn chưa đến mười hai giờ trưa. Cô thu dọn hai phòng ngủ trên và dưới lầu, lấy các vật dụng cá nhân đi, cầm bút lên viết một lá thư cảm ơn, đặt nó lên bàn trà chung với tiền mặt Euro và món quà nhỏ.

Trước khi đi cô nhắn tin cho Tiêu Hoài: “Tôi lấy lại được hành lý rồi, mấy ngày nay đã làm phiền anh, cảm kích vô cùng. Trong bếp có bánh quy bơ sữa vừa nướng xong, hy vọng anh thích.”

Tin nhắn vừa được gửi đi, tiếng chuông điện thoại lập tức vang lên, là Tiêu Hoài gọi đến.

Lâm Mộc vừa “Alo”, giọng nói của Tiêu Hoài đã vang lên: “Lâm Mộc, cô hoàn toàn không cần thiết phải rời đi, có thể tiếp tục ở lại chỗ tôi cho đến hết kỳ nghỉ.”

“Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi phải rời khỏi Munich, đến thành phố khác.”

“Thành phố nào?”

“Có thể là Frankfurt, cũng có thể là Berlin. Là những nơi mà sở tay du lịch giới thiệu, tôi vẫn chưa quyết định.”

Giọng nói đầy từ tính ở đầu dây bên kia chần chờ một chút: “Tôi đang trên đường về nhà, cô đợi một chút, chúng ta gặp nhau rồi nói được chứ?”

“Được.”

Lâm Mộc ngắt điện thoại, kéo vali ra khỏi cổng dinh thự, vừa đợi xe taxi, vừa đợi Tiêu Hoài.

Xung quanh dinh thự rất an tĩnh, thời tiết hôm nay rất tốt, gió không lớn, ánh mặt trời vàng óng rải khắp mặt đất tạo cho người ta cảm giác mơ màng buồn ngủ.

Lâm Mộc đội chiếc nón rộng vành màu xanh nước biển, đứng dưới gốc cây sồi, nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng ấm áp mềm mại như kẹo bông gòn giữa ngày đông.

Cô loáng thoảng nghe thấy tiếng động cơ xe, mở mắt liền thấy đôi mắt đen láy như mực, ánh mắt sâu lắng.

Một chiếc lá dong đưa nhẹ nhàng rơi xuống, đậu lại trên vành nón của cô.

Cô đưa tay nhặt, đúng lúc anh cũng giơ tay trái lên, mười ngón tay vô tình chạm vào nhau.

Bàn tay cô dừng lại giữa không trung, anh từ tốn nhặt chiếc lá ấy xuống, mở miệng nói: “Đợi tôi đến ngủ thiếp đi rồi?”

Lâm Mộc ngượng ngừng cười.

Ánh mắt của Tiêu Hoài quét qua vali hành lý: “Cô đã nghĩ xong sẽ đến thành phố nào rồi à?”

Lâm Mộc gật đầu: “Tôi định đến Berlin hai ngày, sau đó về nước.”

Vừa dứt lời, Tiêu Hoài liền nhận được cuộc gọi công việc, cô biết điều giữ im lặng.

Cuộc gọi này khá dài. Ba phút trôi qua, năm phút trôi qua... Giọng nói của Michiko lúc có lúc không truyền ra từ loa điện thoại, vốn không hề có ý định kết thúc.

Lẽ nào anh chưa xử lý xong công việc đã trở về trước? Lâm Mộc kinh ngạc.

Nhắc thấy một chiếc taxi từ hướng đông nam chạy đến, hình như là xe mình đã gọi, cô tự giác đưa tay đặt lên tay cầm của vali.

Tiêu Hoài vốn đang tập trung nghe báo cáo tiến độ công việc, đúng lúc nghiêng mặt qua, kéo tay cô ra, nhẹ nhàng nắm lấy.

Lâm Mộc có chút ngạc nhiên: “Tiêu...”

“Michiko, tôi chưa nghe rõ ngân sách chuyển nhượng cổ phần dự kiến của cô, có thể lặp lại lần nữa được không?” Tiêu Hoài nói với trợ lý ở đầu dây bên kia, giọng điệu vô cùng bình thường.

Lâm Mộc lập tức im lặng.

Chiếc taxi dừng lại, Simon từ trong xe bước ra, cười hi hi chào hỏi: “Buổi chiều tốt lành, anh họ thân mến.”

Tiêu Hoài gật đầu đáp lại, buông tay Lâm Mộc ra, chuyển điện thoại sang tay khác, tiếp tục cuộc gọi.

Simon nhìn thấy vali: “Ai định đi xa thế?”

“Là tôi, đi Berlin.” Lâm Mộc trả lời, bỏ tay vào trong túi áo khoác.

Simon xoa cằm: “Cung à, cô nói đi liền đi, bỏ lại tôi và anh họ chơi một mình, không hay chút nào.”

Lâm Mộc lập tức nghẹn lời.

Lúc này Tiêu Hoài đã kết thúc cuộc gọi, nhàn nhạt nói: “Lâm Mộc, vừa khéo tôi phải đến Berlin tham dự cuộc họp thường niên, cô và tôi cùng đi nhé?”

Lâm Mộc lập tức muốn từ chối ngay, nhưng lại nghe Simon nói: “Anh họ, hay là anh dẫn theo em luôn đi? Mấy ngày nữa là đến Giáng Sinh, em có vài người bạn họ sẽ khá thân ở Berlin, muốn hẹn họ ra tụ tập.”

Tiêu Hoài không nói được hay không, chỉ liếc cậu ta một cái.

“Quyết định vậy nha, ba người chúng ta cùng đến Berlin chơi cho đã.” Simon huyýt gió, hỏi Lâm Mộc, “Cô có phản đối không?”

Vị thuốc mát lạnh trên môi nhắc nhở Lâm Mộc những chuyện đã xảy ra vào đêm qua, nếu từ chối thẳng thừng, dường như không phải phép cho lắm... Cô suy nghĩ rất lâu, bàn tay giấu trong túi áo hết siết chặt lại buông lỏng, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Tiêu Hoài nói: “Nhanh nhất phải chiều mai anh mới có thể xuất phát đến Berlin. Simon, cậu có thể đi trước.”

Simon nói: “Không sao, em có thể đợi.”

Tiêu Hoài chần chờ hai giây: “Lâm Mộc, cô không ngại cùng tôi lái xe đi chứ?”

Lâm Mộc vẫn còn chút chướng ngại tâm lý với việc lái xe, nghĩ thấy có Tiêu Hoài bên cạnh, không có vấn đề gì, bèn đáp một câu “Không ngại”.

“Đưa giấy phép lái xe trong nước của cô cho tôi, tôi đi làm giấy chứng nhận.”

Simon chen ngang: “Đợi đã, vì sao không bay đến đó? Anh họ, anh có máy bay tư nhân mà, đưa em và Lâm Mộc đi không thành vấn đề.”

“Mấy ngày nay Berlin liên tục có tuyết rơi, ảnh hưởng đến việc cất cánh.”

“Oh my god, vậy chẳng phải sẽ mất thêm mấy tiếng đồng hồ đi đường sao?”

“Nếu cậu chê phiền, có thể không đi.” Tiêu Hoài nói xong, đưa tay kéo vali, anh mắt chăm chú nhìn Lâm Mộc, “Chúng ta về nhà thảo luận chi tiết chuyến đi nhé?”

Simon híp mắt cười nói: “Được đấy, em cũng đói rồi. Mộc Mộc yêu dấu, lúc nào thì có thể dọn com vậy?”

*

Chiếc vali nặng trĩu được kéo tới kéo lui, cuối cùng lại bị kéo trở về dinh thự.

Tiêu Hoài ở trong phòng sách chuẩn bị kế hoạch cho chuyến đi. Lâm Mộc lấy giấy phép lái xe đã lâu không dùng ra khỏi vali, sau đó vào bếp chuẩn bị bữa tối. Trong ba người chỉ có Simon là rảnh rỗi nhất, không làm gì cả, chỉ ngồi ngoài vườn hoa thưởng thức vẻ đẹp của ánh hoàng hôn.

Thời gian lặng lẽ trôi đi.

Khi Tiêu Hoài xuống lầu, phòng bếp vang lên tiếng xì xào, không khí tràn ngập hương thơm đậm đà. Căn nhà rộng lớn tĩnh lặng nhưng đầy hơi ấm.

Lâm Mộc đang nấu món sườn non chua ngọt, dùng xẻng nhỏ lật các miếng sườn, rồi thêm chút đường cát vào trong chảo.

Đường tan ra từng chút thấm vào sụn và làm mềm thịt, tạo nên sắc óng ánh sinh động đẹp đẽ. Đến khi tất cả những miếng sườn được bao bọc bởi lớp màu đỏ tươi sáng sủa, cô tắt bếp, đổ cả sụn và nước sốt lên đĩa.

Làm xong, cô ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Hoài đang đứng bên cạnh, hình như đã đợi được một lúc.

Lâm Mộc mỉm cười: “Đói rồi sao? Dọn com ngay đây.”

Chỉ vài tiếng nhẹ nhàng mềm mại nhưng lại gợi lên những xúc cảm mềm mại lướt qua ngực anh, chẳng đáng là bao, nhưng lại vô cùng kì diệu, rồi chuyển thành một cảm giác khó nói nên lời.

Đúng lúc có một lọn tóc rơi xuống bên vành tai cô, anh đưa tay giúp cô vén nó ra sau tai.

Đầu ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lướt qua làn da trên vành tai, Lâm Mộc có chút sững sờ.

Tiêu Hoài rút tay về, đưa kế hoạch chuyến đi qua, bình tĩnh nói: “Cô đọc qua thử trước xem có chỗ nào chưa ổn hay không.”

Lâm Mộc đọc lướt qua, khá là bất ngờ.

Cô chưa từng thấy qua bản kế hoạch của chuyến đi chơi nào tỉ mỉ như thế này. Tuy chỉ có hai ngày một đêm, nhưng từ việc nhỏ như thói quen cá nhân cho đến lịch trình cụ thể đều được liệt kê đầy đủ, thậm chí còn có kế hoạch dự trù cho các tính huống ngoài ý muốn phát sinh.

Cô chú ý đến hai chi tiết: Hành trình kết thúc vào ngày mốt lúc 21 giờ, cũng là đêm trước đêm Giáng Sinh; trong khoảng thời gian từ 16 giờ cho đến 21 giờ ngày hôm đó, lịch trình của Tiêu Hoài là tham dự bữa tiệc tối của ngân hàng đầu tư, còn cô lại được sắp xếp nghỉ ngơi tại biệt thự ở Berlin.

Cô không nói gì, lấy giấy phép lái xe từ trong túi áo ra đưa cho Tiêu Hoài.

Anh lật giấy phép lên, ánh mắt dừng lại trên tấm ảnh chụp trên đó. Lâm Mộc của ngày trước nở nụ cười rạng rỡ, tinh thần phấn khởi, trông hoạt bát vui vẻ hơn cô của bây giờ nhiều.

“Trước kia cô để tóc ngắn.” Anh lên tiếng nói, giọng thì thầm khẽ khàng mang theo xúc cảm tình tế, “Người đẹp nên để kiểu tóc gì cũng hợp.”

Từ lúc quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên Lâm Mộc nghe được Tiêu Hoài khen ngợi, tim đột nhiên gia tăng nhịp đập, có chút ngại ngùng cúi đầu khẽ nói: “Làm gì có.”

Đột nhiên Simon ở ngoài phòng khách tò mò lớn tiếng hỏi: “Mộc Mộc yêu dấu cặp đồ chơi này là cô mua hả?”

Hai người trong phòng bếp không hẹn mà cùng lộ nửa người ra nhìn.

Hộp quà màu đen nhỏ nhắn trên bàn trà đã bị mở tung ra. Simon cầm cặp khuy măng sét bằng vàng đính đá kiểu cổ, thích thú ướm lên cổ tay cào sơ mi trắng của mình: “Tôi thích chúng lắm, tặng cho tôi có được không?”

“Không được.” Lâm Mộc và Tiêu Hoài lên tiếng gần như cùng một lúc.

“Vì sao?” Simon híp mắt nghi ngờ nhìn đôi nam nữ trước mặt.

Lâm Mộc có sao nói vậy: “Tôi ở đây ăn chùa uống chùa, cảm thấy ngại nên chuẩn bị món quà nhỏ này để tặng riêng cho chủ nhà.”

Ánh mắt của Tiêu Hoài từ từ lướt qua xấp tiền Euro trên mặt bàn: “Cậu làm đứt sợi lác tay thủy tinh của Lâm Mộc, không những không bồi thường mà còn mở miệng đòi cô ấy tặng quà?”

“À... xin lỗi, em quên mất chuyện lác tay.” Simon áy náy nói, nhưng lại nhanh chóng trở về dáng vẻ cười hì hì, “Anh họ này, khuy măng sét của anh nhiều hơn cả sao trên trời, tặng lại cặp này cho em được không?”

Tiêu Hoài đánh giá cậu ta một lượt từ đầu đến chân: “Trang phục của cậu đều là tông màu sáng sủa ấm áp, bản thân cậu cũng mang khí chất hiện đại thời thượng, hai điểm trên phối với kiểu khuy măng sét trang trọng cổ điển đều không được thích hợp lắm. Anh có một cặp khuy măng sét được đặc riêng, khảm kim cương và đá sapphire, hợp với cậu hơn.”

Mắt Simon như phát sáng: “Cho em xem có được không?”

Tiêu Hoài thần nhiên gật đầu, ánh mắt chuyển về Lâm Mộc, vỗ nhẹ lên vai cô: “Món quà tốt lắm, cảm ơn.”

Nghĩ đến gì đó, anh lại nói tiếp: “Cô đã vắt vãi nấu cơm, bắt đầu từ hôm nay không cần rửa chén nữa, để nhà nghệ thuật rửa đi.”

“Vì sao chứ?” Simon vừa trả chiếc khuy măng sét về chỗ cũ xong.

“Cậu muốn nghe lí do?”

“Được rồi, nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, em rửa thì rửa.”

“Nhà đầu tư lớn, vì sao anh lại không rửa vậy? Tôi rất tò mò muốn thấy dáng vẻ của anh lúc rửa chén đấy.” Một giọng nói khác vang lên.

Tiêu Hoài kinh ngạc nhìn Lâm Mộc.

Lâm Mộc đã quen với ánh mắt chăm chú của anh từ lâu, cũng không sợ mà chớp mắt nhìn anh.

Simon vui sướng khi có người gặp họa, huyết sát nói: “Tiểu Mộc Mộc nói hay lắm! Tình bạn của chúng ta mãi trường tồn!”

Tiêu Hoài im lặng một lúc: “Cô nấu cơm, tôi rửa chén, cũng không phải không được.”

Lâm Mộc chỉ là nói chơi, không có ý định bắt anh làm thật, vừa muốn rút lại thì nghe anh từ tốn nói: “Nhưng tôi là nam chủ nhân của ngôi nhà này, người có thể ra lệnh cho nam chủ nhân đi rửa chén, chỉ có nữ chủ nhân. Lâm Mộc, nếu cô muốn thấy dáng vẻ của tôi lúc rửa chén, có thể sẽ phải suy xét đến việc làm bạn gái tôi.”

Cô không thể ngờ được anh sẽ trả lời như thế, ngăn người.

Tiếng “Lâm Mộc” kia, cộng thêm câu “suy xét đến việc làm bạn gái tôi”, thật thật giả giả, giả giả thật thật, cô như bị anh đùa giỡn, lại như được anh trịnh trọng tuyên bố theo đuổi.

Tóm lại, lần này cô thật sự đã mang đá đi đập chân mình rồi, mất mặt quá.

Đang lúc không biết giấu mặt mũi vào đâu thì Simon đột nhiên lên tiếng: “Sao lại phải làm bạn gái? Nữ chủ nhân ngoài bà xã ra thì vẫn còn bà má. Tiểu Mộc Mộc, với nhan sắc của cô, dư sức làm mẹ kế của anh họ đấy.”

Lâm Mộc sững sờ.

Tiêu Hoài ngăn người.

Simon híp mắt nhìn hai người: “Chẳng lẽ em nói không đúng?”

Lâm Mộc im lặng vài giây, sắc mặt rốt cuộc cũng trở lại bình thường, xoay người bỏ lại bóng lưng cho hai anh em họ gặp nhau là chọc ngoáy nhau này.

“Ăn cơm thôi.” Dứt lời, cô lắc đầu, tay cầm vá múc cơm.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tạm Biệt, Tháng Ngày Đã Qua 2

Đêm hôm đó Lâm Mộc ngủ không được ngon giấc nên sáng hôm sau thức dậy có chút đau đầu.

Theo kế hoạch chuyển đi, nhóm ba người tự mình lái xe đến Berlin.

Chiếc Mercedes màu bạc lao đi trên đường cao tốc, không bao lâu đã đến trạm đổ xăng giữa lộ trình. Tiêu Hoài và Lâm Mộc đổi chỗ cho nhau, kế tiếp sẽ để cho cô lái một đoạn đường.

Tuy rằng đã nghiên cứu kỹ đường đi trước khi xuất phát, nhưng Lâm Mộc vẫn khó tránh có chút căng thẳng, cô vừa cắn môi Tiêu Hoài liền đưa kẹo cao su hương bạc hà qua.

Cô nói tiếng cảm ơn, nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu đạp chân ga xuất phát.

Vào mùa này xe cộ rất ít, xe tải lại càng ít hơn, hoàn toàn không có tình trạng xe vượt ẩu hay bê lái đột ngột, vô hình trung đã xoa dịu đi sự căng thẳng của Lâm Mộc, cô không sợ hãi nữa, càng lái càng quen tay.

Tiêu Hoài khép hờ mắt, ngả người tựa lên lưng ghế nghỉ ngơi.

Lâm Mộc hơi hoang mang, còn tưởng Tiêu Hoài sẽ theo dõi suốt quá trình cô lái xe giống như lần trước, không ngờ anh lại bình tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi, không hề lo lắng cô có thể trở thành sát thủ đường phố hay không...

“Lâm Mộc, lần tuyến rồi.” Tiêu Hoài nhắm mắt nói.

Bánh xe cán lên vạch phân làn màu trắng trên mặt đường liền phát lên tiếng báo động, Lâm Mộc vội xoay bánh lái, nhanh chóng đưa chiếc xe trở lại làn đường của nó.

Thì ra anh không có ngủ. Lâm Mộc thầm thở phào, tập trung lái xe.

Simon ngồi phía sau dùng bút vẽ, chán nản hỏi: “Cung à, cô có thể lái chậm hơn chút nữa không? Tôi vẽ tranh động thành tranh tĩnh luôn rồi.”

Cậu ta muốn luyện tập khả năng cảm thụ của mình, không ngừng vẽ lại phong cảnh trên đường đi. Lúc này Tiêu Hoài chạy với tốc độ hai trăm dặm một giờ, bây giờ Lâm Mộc chỉ giữ tốc độ tám mươi dặm một giờ, cậu ta vẽ một hồi, lật lại tập tranh thì phát hiện cảnh vật trên trang giấy giống hệt nhau.

Lâm Mộc ngược mắt nhìn Simon qua kính chiếu hậu, muốn nói lại thôi.

Tiêu Hoài mở mắt, cắt giọng trầm thấp từ tốn nói: “Đừng có hối thúc cô ấy.”

"No no, đây là thỉnh cầu rất bình thường, làm ơn chạy nhanh chút đi mà."

Hai giọng nói vang lên bên tai, Lâm Mộc vẫn im lặng, chăm chú lái xe, vẫn giữ vững tốc độ tiến về phía trước.

Simon thắc mắc: “Cung à, vì cô mà tôi với anh họ mới bắt đồng quan điểm, sao cô vẫn bình chân như vại thế?”

Tiêu Hoài tưởng cô cảm thấy ngại nên an ủi: “Cô cứ lái chậm thôi.”

Lâm Mộc vẫn không lên tiếng, hai tay nắm chặt vô lăng, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Cho đến khi nhìn thấy bảng hiệu của trạm nghỉ ở phía xa cô mới giải thích: “Không phải tôi bình chân như vại, mà là biết tự lượng sức. Tôi từng bị bác sỹ chủ nhiệm mắng, bảo tôi đừng vì lời nói cừ chỉ của người xung quanh mà dễ dàng thay đổi ý mình.”

Simon nhướn mày: “Hay.”

Tiêu Hoài lại hỏi: “Bác sỹ chủ nhiệm mắng dữ lắm à?”

Lâm Mộc bỏ lơ lời nhận xét của Simon, cô hỏi Tiêu Hoài: “Nếu cấp dưới phạm lỗi anh có hung hăng mắng chửi họ hay không?”

Tiêu Hoài không trả lời mà hỏi ngược lại: “Trong mắt cô tôi hung dữ lắm sao?”

“Không có. Tôi nghĩ người làm việc trong ngành tài chính phải chịu áp lực công việc rất lớn, tâm trạng rất dễ thay đổi.”

Cô nói vậy là có nguyên do. Từng có một vị giám đốc tài chính thường xuyên đến khám bệnh, thi thoảng lại than vãn những rắc rối gặp phải trong công việc: “Ngày này qua ngày khác, bất kể lúc nào cũng phải theo sát xu thế thị trường, trước giờ không hề có thời gian tan sở rõ ràng, hết giờ làm rồi vẫn bồn chồn lo lắng công ty nào đó, nơi nào đó vướng phải tin tức xấu hay gặp sự cố đột xuất, rồi thì sợ Nhà nước bỗng nhiên ban hành chính sách điều chỉnh vì nó mới làm thị trường chứng khoán biến động. Lúc nào cũng trong tình trạng huyết áp tăng cao, thường cảm thấy chán nản, thậm chí có ý định tự sát.”

Lâm Mộc khẽ cười: “Nhưng anh thì khác, anh ôn hòa trầm ổn, EQ rất cao.”

Tiêu Hoài có chút bất ngờ, đang định nói gì đó, Simon đã buồn bã tiếp lời: “Áp lực của nhà nghệ thuật cũng lớn lắm. Nếu không tìm được linh cảm, hay tranh bán không được, hầu hết đều không thoát khỏi số phận bị thảm là nghèo đói.”

Lâm Mộc động viên: “Cậu là họa sỹ tài giỏi và được săn lùng nhất nước Đức mà, tương lai rộng mở, tôi tin tưởng ở cậu.”

Simon hớn hờ, đột nhiên giơ tay vò đầu cô: “Cưng à, có thể dùng hành động thực tế để ủng hộ sự nghiệp tương lai rộng mở của tôi hay không? Chẳng hạn như... làm người mẫu cho tôi?”

Lâm Mộc giật mình rụt vai lại.

“Xin lỗi, quấy rầy cô lái xe rồi.” Simon lập tức thu tay về.

“Không sao.” Cô ngồi thẳng lưng lại, đi theo bảng chỉ đường, chạy vào trạm nghỉ.

Simon xuống xe mua cà phê, mang hai ly về trước rồi mới quay lại lấy ly thứ ba.

Lâm Mộc nhận ly latte còn ấm nóng từ tay Tiêu Hoài, vừa mở nắp ra định uống thì bị anh ngăn lại.

Anh ném ly cà phê trong tay mình trước, yết hầu cử động lên xuống rồi mới buông tay và nói: “Độ ấm vừa phải.”

Cô nghe lời nhấp thử một ngụm, quả nhiên người pha chế đã điều chỉnh độ ấm vừa phải, không quá nóng.

Chỉ có hai người ngồi trong xe, Tiêu Hoài liền nói thẳng: “Trước giờ Simon đối xử với con gái thường không có phép tắc cho lắm, nếu nó có nói hay làm gì khiến cô khó xử thì cô cứ thẳng thắn bày tỏ sự bất mãn của mình.”

“Không sao, cậu ấy nhỏ tuổi hơn tôi nên tôi xem cậu ấy như em trai mình là được.”

Tiêu Hoài nghe xong thì quay sang nhìn cô, ánh mắt di chuyển từ đôi mắt xuống mũi rồi dừng lại trên đôi môi: “Thứ cho tôi mạo muội được hỏi, cô sinh năm bao nhiêu thế?”

Lâm Mộc nhỏ giọng nói: “Không nói cho anh biết.”

Tiêu Hoài dịu dàng nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong như có như không: “Trên giấy phép lái xe có ngày tháng năm sinh của cô, để tôi lấy ra xem.”

Thấy anh lấy giấy phép lái xe ra thật, cô nửa đùa nửa thật buông tiếng thở dài: “Không công bằng, anh biết ngày sinh của tôi nhưng tôi lại không biết của anh.”

Tiêu Hoài ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi cũng thấy không công bằng, trước khi tôi biết tên cô thì cô đã dùng điện thoại lên mạng tra thông tin của tôi rồi.”

Lâm Mộc: “...”

Lần duy nhất cô lên mạng tra tìm thông tin của anh là lần đầu tiên gặp mặt. Không phải chứ, anh tinh mắt đến thế à? Cũng khó trách, màn hình điện thoại cô rất lớn mà.

Lâm Mộc bối rối cúi đầu, đưa tay vén tóc ra sau tai, đang lúc không biết phải nhìn đi đâu thì đột nhiên một tấm thẻ căn cước của công dân Đức xuất hiện trước mắt, liếc qua một cái đã thấy toàn bộ thông tin cá nhân của Tiêu Hoài.

Cô quên cả chuyện lúng túng khi nãy, ánh mắt dừng lại trên ngày tháng năm sinh của anh, hơi cao giọng nói: “Sinh nhật của anh rơi vào ngày lễ tình nhân.”

“Giữ bí mật giúp tôi nhé.” Tiêu Hoài lên tiếng tiết lộ nguyên nhân bằng giọng nói trầm thấp, “Nếu không rất dễ gặp phải các buổi tiệc xã giao khó từ chối được, còn có khả năng khiến người khác hiểu lầm nữa.”

Lâm Mộc ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Simon trở lại mang theo một hộp bánh vòng: “Nhìn này, có quà bất ngờ!”

Những chiếc bánh vòng màu sắc sặc sỡ trông rất hấp dẫn, Lâm Mộc cầm một cái lên cắn, hương chocolate nồng đậm và vị ngọt của vụn dừa ngập khắp khoang miệng, đi kèm tách cà phê ấm nóng, quả thật ngon tuyệt.

Cô hỏi Tiêu Hoài: “Anh ăn một cái không?”

Simon nói: “Anh họ không thích ăn bánh ngọt đâu.”

Tiêu Hoài liếc nhìn Simon, người ngồi phía sau nhún vai đầy vẻ vô tội: “Em cũng muốn mang chút quà bất ngờ cho anh, nhưng tiếc là không thấy món anh thích.”

“Sao cậu biết Lâm Mộc thích gì?”

“Món sườn chua ngọt cô ấy làm tôi qua ngọt đến nỗi làm em muốn bay lên rồi.” Simon đáp xong thì cười hi hi trên Lâm Mộc, “Đàn ông có quan tâm đến

một cô gái hay không, chỉ cần xem anh ta có chú ý đến các tiểu tiết trong sinh hoạt của cô ấy không là biết ngay. Tiểu Mộc Mộc này, có cảm thấy tôi quan tâm cô hơn anh họ không?”

Ăn của người ta thì miệng phải mềm, Lâm Mộc liền phối hợp với cậu mà gật đầu, còn nói thêm: “Nhưng có một loại ‘quan tâm’ gọi là quan tâm trong thâm lặng”

Đầu ngón tay còn dính lại ít vụn chocolate, cô đưa lưỡi liếm sạch rồi quay sang hỏi ý người đàn ông bên cạnh: “Đúng không, Tiêu Hoài?”

Anh không trả lời, nhưng lại rất ăn ý đưa một tờ khăn giấy qua cho cô.

*

Xe lại tiếp tục lăn bánh thẳng tiến về hướng bắc.

Tiêu Hoài rất kiệm lời trong lúc lái xe, Simon thì lại không chịu ngồi yên, kể đến những gì cậu nghe và thấy được khi đến Ấn Độ về tranh thì liền lấy tranh ra cho Lâm Mộc thưởng thức.

Cô lật vài trang, đều là tranh khỏa thân được phác họa từ chính diện, nét vẽ tinh tế miêu tả lại cơ thể xinh đẹp của vô số người con gái.

Simon thu lại vẻ cười cợt hỏi: “Thấy tôi vẽ thế nào?”

Lâm Mộc không cách nào trả lời cậu. Do ảnh hưởng từ thói quen nghề nghiệp nên góc độ nhìn nhận cơ thể con người của cô sẽ khác với cậu, không thể hiểu hết được chất nghệ thuật mà những bức tranh khỏa thân này muốn truyền tải.

“Sau khi cởi sạch sẽ thì những suy nghĩ và dục niệm của con người sẽ không còn nơi nào để ẩn giấu. Nói cách khác, nghệ thuật khỏa thân thể hiện được bản ngã, cũng có thể nhìn lại cái tôi bị ẩn giấu bên trong.” Simon vừa nói vừa lật tập tranh, “Chẳng hạn như cô gái mười tám tuổi này, trước khi cởi quần áo đã nhận được một khoản thù lao lớn nên ngôn ngữ cơ thể rất nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí còn có chút dắc ý; rồi đến người quả phụ hai mươi bốn tuổi này, trước sau cô ấy đã có năm đời chồng, ánh mắt chứa đầy sự thất vọng nặng nề, nhưng trong mỗi cử chỉ vẫn khao khát sự đụng chạm từ người mình yêu.”

Không thể phủ nhận kỹ thuật hội họa của Simon rất cao siêu. Cơ thể thon thả hoàn mỹ, làn da trơn bóng, thân hình cân đối, vẻ mịn màng và thon thả ấy đã phá vỡ những khuôn khổ hạn chế, có thể sánh với các họa sỹ xuất chúng.

Thấy cô tập trung thưởng thức tác phẩm của mình, Simon liền nghiêm túc cất lời khuyên: “Cô làm người mẫu cho tôi đi. Tôi sẽ khéo léo che đi những bộ phận trọng yếu trên cơ thể cô, tuy là tranh khỏa thân nhưng đảm bảo không lộ liễu.”

Tiêu Hoài nghe thấy vậy liền nghiêng mặt nhìn Lâm Mộc. Vẻ mặt cô rất bình tĩnh, không thẹn thùng cũng không ghét bỏ.

Anh thu hồi ánh mắt, mang theo ý sâu xa nói: “Lâm Mộc, tranh khỏa thân thời kỳ đầu của Châu Âu thường mang chút hơi hướng sắc tình, cô biết vì sao không?”

Cô lắc đầu.

“Hội họa vẽ lại những thứ thường gặp trong cuộc sống, trong mắt của người xem đều có nét ẩn dụ. Những họa sỹ ngày xưa thường lén vẽ tranh khỏa thân vì các nhà quý tộc chịu bỏ ra số tiền lớn để mua chúng. Nói cách khác, từ xưa đến nay, ai có tiền thì có quyền thưởng thức thân thể trần trụi của phái nữ.”

Lâm Mộc nghe xong lập tức đóng tập tranh trả lại cho Simon: “Xin lỗi, tôi không có hứng thú với việc làm người mẫu khỏa thân.”

Simon lờm Tiêu Hoài.

Tiêu Hoài cong khóe môi: “Cậu cất tranh đi, chuẩn bị xuống xe.”

Simon buồn bực: “Xuống xe làm gì? Còn cách Berlin một đoạn đường nữa thôi, sắp đến biệt thự rồi còn gì.”

“Cậu không xem kỹ kế hoạch hành trình hả? Tôi nay nghỉ lại khách sạn ngoại ô, sáng sớm mai mới vào Berlin.”

Xe dừng lại ở khu ngoại ô Tây Nam của Berlin, thủ phủ Brandenburg: Postdam.

Ba người làm xong thủ tục nhận phòng thì chia nhau về phòng mình.

Lâm Mộc nằm trên giường lớn lật hành trình chuyến đi ra xem. Khách sạn nằm gần cung điện Sanssouci nổi tiếng được xây từ thế kỷ 18, là nơi nghỉ dưỡng của vua chúa nước Đức. Bên cạnh cung điện Sanssouci có một ngôi đình dát vàng lộng lẫy được gọi là “Đình Trung Quốc”.

Lịch trình của Tiêu Hoài trong khoảng thời gian này là “xử lý email công việc”, còn Simon “sáng tác nghệ thuật”, thế nên Lâm Mộc phải đi chơi một mình.

Tần bộ trên con đường rợp bóng cây bên ngoài cung điện, nhìn ánh tịch dương thiêu đốt bầu trời hoàng hôn thành một mảng đỏ rực, phong cảnh trên đường đi đẹp như một bức tranh sơn dầu khổng lồ, Lâm Mộc bất giác chụp lại vài tấm, đăng lên trang cá nhân của mình.

Ra khỏi Đình Trung Quốc, cô dạo quanh trung tâm thương mại gần đó, trên đường trở về khách sạn thì thấy mình được thêm vào một nhóm trò chuyện trên Wechat, tên nhóm là “Hi hi ha ha dạo Berlin”, người lập nhóm là Tiêu Hoài.

Hai tin nhắn trong nhóm nhảy lên trước màn hình.

Hsiao: “Cùng à, đến giờ ăn tối rồi, tôi dẫn cô đi ăn một bữa thịnh soạn nhé.”

Hsiao: “Nhà hàng Ý hoặc nhà hàng Trung, cô chọn cái nào?”

Lâm Mộc dừng chân lại, cúi đầu nhìn chăm chăm màn hình điện thoại.

Sau đó, tin nhắn tức tốc bị xóa, nhóm trò chuyện cũng bị giải tán, cô nhận được tin nhắn riêng của Tiêu Hoài: “Là Simon nói đấy, nó thừa lúc tôi không để ý lên gạt điện thoại của tôi.”

Lâm Mộc trả lời: “Tôi cũng đoán là vậy, không sao.”

Tiêu Hoài “đang nhập văn bản”, hai giây sau, cô nhận được thông báo: Simon yêu cầu được kết bạn với bạn.

Cô chán chừ một chút rồi chọn chấp nhận, ngay sau đó liền bị thêm vào nhóm trò chuyện mới, tên nhóm vẫn là “Hi hi ha ha dạo Berlin”, người lập nhóm lần này là Simon.

Hai ba tin nhắn liên tục nhảy ra.

Simon: “Tiểu Mộc Mộc, anh họ bắt nạt người ta.”

Simon: “Tôi nói muốn đến nhà hàng Ý, anh ấy cứ nằng nặc đòi đi nhà hàng Trung. Tôi đề nghị để cô bỏ phiếu quyết định, anh ấy lại không chịu cho tôi biết cách liên lạc với cô.”

Simon: “Nói đi nào, cô ủng hộ ai?”

Lúc này Lâm Mộc đã về đến khách sạn, cô trả lời: “Lúc này vừa ăn bánh vòng, giờ ăn không vào nữa, chúc hai người ngon miệng.” Liếc nhìn thời gian, cô nói thêm: “Ngày mai phải dậy sớm, tôi đi ngủ trước đây, hai người ngủ ngon.”

Bỏ điện thoại xuống, cô vào phòng tắm tắm rửa.

Nửa tiếng sau cô trở ra, điện thoại có rất nhiều tin nhắn chưa đọc, đa số đều là lời mời gọi nhiệt tình của Simon, còn lại là tin nhắn riêng của Tiêu Hoài: “Không ăn tối mà đi ngủ không tốt cho sức khỏe. Hay chúng ta ra ngoài ăn chút gì đó, về rồi hãy ngủ?”

“Nếu cô cảm thấy Simon ồn ào quá thì chúng ta có thể tự đi riêng.”

Chắc do mãi không thấy cô lên tiếng nên Tiêu Hoài đã gọi điện thoại cho cô, đổ chuông ba mươi giây.

Lâm Mộc không gọi lại, cũng không trả lời tin nhắn, cô đặt điện thoại sang bên cạnh, nằm xuống giường.

Bây giờ là tám giờ tối, ánh đèn rực rỡ, cảnh đêm mờ ảo, là lúc thích hợp nhất cho trai đơn gái chiếc hèn hò với nhau, cũng là thời khắc chỉ cần bắt cần một chút thôi là dễ dàng rung động trước đối phương. Là bạn bè bình thường, nên tránh gặp gỡ riêng vào những lúc như thế.

Cô nhắm mắt lại, ép mình chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

Thế nhưng cô không ngủ được, tâm trạng có chút bồn chồn, là cảm giác lo được lo mất, dường như cô muốn phá vỡ một giới hạn nào đó, nhưng lại trốn tránh vì muốn bảo vệ bản thân.

Lăn qua trở lại một hồi, cô vui đầu vào trong chăn.

Ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại đặt trên tủ đầu giường tối dần, cho đến khi chỉ còn một mảng màu đen.

*

Lâm Mộc cứ ngủ chập chờn cho đến năm giờ rưỡi sáng thì bị tiếng chuông báo thức gọi dậy.

Sau khi thức dậy cô nhắn tin cho Tiêu Hoài: “Tối qua tôi ngủ sớm, không thấy tin nhắn của anh, xin lỗi.”

Anh không trả lời, cô sẽ xem như chuyện tối hôm qua đã qua đi rồi.

Khi làm thủ tục trả phòng ở quầy lễ tân thì gặp Tiêu Hoài, cô vờ như không có chuyện gì xảy ra mà chào hỏi anh: “Chào buổi sáng, Simon đâu?”

Tiêu Hoài bình thản đáp: “Cậu ta về tranh đến tận khuya, lại uống rất nhiều rượu vang đỏ, ngủ li bì không chịu dậy. Tôi đành phải nhờ nhân viên khách

sạn đỡ cậu ấy lên xe rồi.”

Nửa đêm hôm qua nhiệt độ đột nhiên xuống thấp, khi họ ra khỏi khách sạn, mưa tuyết đã bay khắp bầu trời, cả thành phố đã bị bao phủ bởi màn tuyết trắng xóa.

Lâm Mộc ngửa lòng bàn tay đón lấy những tinh thể tuyết. Cái lạnh thấy xương thấm qua làn da, nhanh chóng lan ra, khiến hắt hơi một cái.

Vừa ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt của Tiêu Hoài, cô ngưng ngừng cười, lập tức cất bước về phía anh.

Điều hòa trong xe đã được bật từ lâu, không khí bên trong rất ấm áp. Lâm Mộc lên xe liền cởi áo khoác ra, Simon nằm ở băng ghế sau đắp tấm chăn len ngủ say sưa.

Chiếc Mercedes màu bạc nổ máy, thẳng tiến đến Berlin.

Suốt đường đi Tiêu Hoài đều im lặng, Lâm Mộc cũng không có ý bắt chuyện. Tình huống như thế này, bầu không khí trong xe dường như hơi nặng nề, cô đành đưa mắt nhìn tấm kính chắn gió.

Bông tuyết li ti đua nhau rơi xuống, tụ thành một núi nhỏ trên kính; cần gạt nhẹ nhàng quét qua, lớp bông tuyết lập tức bị xua đi, chỉ một lát sau lại bắt đầu tụ lại.

Cô lén liếc mắt nhìn Tiêu Hoài.

Thấy dáng vẻ anh lặng lẽ chăm chú nhìn thẳng về phía trước, dù cô muốn trò chuyện cũng đành phải lặng thinh.

Xe vào địa phận Berlin thì tuyết ngừng rơi.

Bầu trời âm u không ánh sáng, không thấy được ánh mặt trời, mặt đường trơn trượt, hàng cây hai bên đường rụng hết lá chỉ còn lại những tán cây, cả thành phố trông rất hoang tàn vắng lặng.

Lâm Mộc cảm nhận được sự xót xa của lịch sử Đông Đức cũ trong bầu không khí, khẽ hắng giọng bắt chuyện: “Tôi từng đọc tản văn của một tác giả nọ, kể lại khi cô ấy đi từ Tây Berlin sang Đông Berlin, vì mang hộ chiếu Đài Loan nên không được quá cảnh. Anh đoán xem cô ấy đã dùng cách gì để đến được Đông Berlin?”

Tiêu Hoài không trả lời, anh bật đèn xi-nhan, lái xe vào làn đường bên phải.

Lâm Mộc tự mình nói tiếp: “Tác giả rất xinh đẹp, một sĩ quan Đông Đức vừa thấy đã thích cô ấy, chủ động giúp cô ấy làm giấy phép quá cảnh tạm thời, đích thân hộ tống cô ấy qua cửa khẩu. Ngay phút cuối cùng khi bước qua cửa khẩu, viên sĩ quan đã dùng tiếng Anh nói với cô ấy: Cô đẹp lắm.”

...

Một mảng yên ắng.

Lâm Mộc cụp mắt, không nói nữa.

Đúng lúc này, Tiêu Hoài dùng giọng nói vô cùng bình tĩnh tiếp lời: “Cô đã xem phim ‘Cuộc Sống Của Những Người Khác’, chắc đã hiểu mỗi lời nói và hành vi của người dân ở khu vực Đông Đức đều bị chính phủ giám sát nghiêm ngặt, đi cửa sau là chuyện gần như không thể xảy ra.”

Lâm Mộc ngẩn người.

Tản văn này cô đọc khi còn học trung học, cứ nghĩ đây là chuyện tình xảy ra thật, còn từng vì nó mà rơi nước mắt, chưa từng nghĩ đến việc tình tiết có thể là hư cấu...

Trong xe bỗng trở nên yên ắng quá mức, Tiêu Hoài hỏi: “Tôi nói không đúng sao?”

Lâm Mộc bĩu môi: “Anh nói có lý lắm.”

Anh nhận ra chút thay đổi nho nhỏ trong ngữ điệu của cô: “Cô nghĩ câu chuyện này có thật à?”

Cô im lặng không đáp.

Tiêu Hoài liếc mắt nhìn qua, bình thản nói: “Không ngờ cô lại dễ gạt như thế.”

Lâm Mộc đỏ mặt, quay đi không nhìn anh nữa.

Cô hy vọng anh nghe xong câu chuyện này sẽ nở nụ cười, nhưng anh không những không phối hợp mà còn chế nhạo cô.

Không biết Tiêu Hoài nghĩ gì đó lại hỏi: “Tên của tản văn đó là gì?”

Cô không thềm nói cho anh biết đâu.

Tiêu Hoài hỏi tiếp: “Kết thúc của câu chuyện thế nào?”

Cô nhìn ra cửa sổ, một lúc sau mới trả lời: “Một chuyến tàu cuối cùng trở về Tây Berlin đã chia cắt họ.”

Chiếc Mercedes màu bạc rẽ vào một con phố nhỏ, dừng lại bên đường.

Tiêu Hoài nói: “Bây giờ vẫn còn sớm quá, chỉ có tiệm này mở cửa thôi, chúng ta ăn sáng ở đây trước.”

Nhìn theo ánh mắt của anh, Lâm Mộc thấy một tiệm bánh mì, bảng hiệu viết bằng tiếng Nga.

Cửa tiệm mang đậm phong cách Nga, bán đủ loại bánh mì, dài tròn dẹt vuông gì cũng có, hương bơ sữa tỏa ra thơm phức.

Từ tối qua đến giờ Lâm Mộc không có hạt com vào bụng, vừa muốn nếm cái này, lại muốn thử cái kia, cuối cùng Tiêu Hoài đã chọn giúp cô loại bánh mì tròn đặc trưng loại lớn (kapaban).

Trước khi ăn, cô nhìn Tiêu Hoài: “Ồ bánh này lớn quá, tôi ăn không hết thì phải làm sao?”

“Cô ăn không hết vẫn còn có tôi. Nếu tôi ăn không hết, trên xe vẫn còn một người nữa đang say ngủ.”

Cô xé một mẩu nhỏ, ăn kèm chút muối và súp, từ từ thưởng thức bữa sáng. Anh lấy điện thoại ra, ngón tay thon dài không ngừng lướt trên màn hình.

Mới sáng sớm đã bắt đầu xử lý email công việc rồi? Lâm Mộc bèn nhắc nhở: “Canh sắp nguội rồi.”

Tiêu Hoài gật đầu, nhưng lại gọi điện thoại cho ai đó rồi đứng dậy đi ra khỏi cửa tiệm.

Anh đi vài bước đến trước đầu xe, Lâm Mộc có thể quan sát nhất cử nhất động của anh qua lớp kính thủy tinh.

Nhiệt độ bên ngoài rất thấp, anh không hề run rẩy hay rung mình mà chỉ đứng bất động ở đó. Hầu hết thời gian anh đều đang nói chuyện, khoảng mười phút sau mới kết thúc cuộc gọi.

Khi anh quay lại ngồi còn mang theo ít hơi lạnh từ bên ngoài, Lâm Mộc cảm thấy cả luồng không khí mà anh thổi ra cũng lạnh khác thường, cô vội đưa một chén súp nóng cho anh: “Uống nhanh đi.”

Ngữ điệu của cô có chút gấp gáp. Anh nhận lấy, dịu dàng nói “Cảm ơn”.

Ăn sáng xong, Simon vẫn chưa thức dậy, hai người tiếp tục lái xe vào trung tâm thành phố Berlin.

Lâm Mộc nhớ lại hương vị của bánh mì khi nãy, vu vơ nói: “Trong quyển hồi ký về nước Đức của Quý Tien Lâm từng nói, ông ấy đã từng ngồi chuyến tàu lửa dài bảy tám ngày, dọc đường đều nhờ ‘bánh mì’ (хлеб) của Nga để dần bụng, vị của nó kém xa Kapaban mà chúng ta vừa ăn.”

Tiêu Hoài nói: “Hình như cô đọc rất nhiều sách về nước Đức.”

“Tôi từng có nguyện vọng đi du học Đức nên đọc rất nhiều tài liệu liên quan đến nước Đức, tiếc là bà ngoại không đồng ý để tôi đi.”

“Bà Tô không đồng ý, phải chăng liên quan đến chuyện ông nội không về nước?”

“... Ừm”

Tiêu Hoài trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nếu cô có thể đến Đức du học, có lẽ chúng ta đã quen biết nhau sớm hơn rồi.”

Khi nói giọng anh rất trầm, nhẹ nhàng bình thản, thế nhưng tim Lâm Mộc lại đập liên hồi.

“Tất nhiên, bây giờ quen biết cũng không tính là quá muộn, chẳng qua hơi tiếc một chút.”

Cô không nhịn được mà nhìn anh dò xét, nhưng chỉ thấy được gương mặt nghiêng góc cạnh của anh, không nhìn ra được thần sắc trên gương mặt ấy.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh từ tốn nói: “Nếu tôi có thể quen biết cô sớm hơn, bà Tô đã không phải ôm tiếc nuối mà lia đời rồi.”

Thì ra tiếc nuối chuyện này... Lâm Mộc mím môi, hỏi ngược lại: “Nước Đức rộng lớn như thế, sao anh có thể gặp tôi được?”

“Cô thích du lịch, tôi cũng thích, có lẽ chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau trên đường.”

“Đâu có dễ dàng thế.”

“Cô phải tin vào thuyết xác suất.”

“Thuyết xác suất có thể cho anh biết sẽ gặp được tôi vào ngày nào năm nào ở đâu hay không?”

Lâm Mộc lúc này hoàn toàn không dễ tính như lúc bình thường, dường như cô cố ý muốn bắt bẻ anh vậy.

Anh cong khóe môi: “Lần nào cô đến Đức cũng đều gặp tôi.”

“Hai lần trước chỉ là trùng hợp thôi, sau này khó nói trước lắm.”

“Làm sao cô biết?”

Lâm Mộc đỡ trán, nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ: “Chắc tôi sẽ không đến Đức lần nữa đâu, từng đến, từng đi, từng thấy, tôi đã mãn nguyện rồi.”

Tiêu Hoài nhìn cô như có điều muốn nói lại thôi.

Xe tiếp tục tiến về phía trước, cổng Brandenburg hùng vĩ đã xuất hiện trước mắt, Bức tường Berlin trứ danh nằm ngay phía tây cánh cổng này.

Tuyết tạnh trời quang, mặt trời đã ló dạng, lặng lẽ chiếu rọi mười hai cây cột hai bên cổng Brandenburg, chiếu từ lãnh thổ của Đông Đức sang Tây Đức.

Một thành phố bị một bức tường chia cắt thành hai chế độ hoàn toàn khác nhau, đó là chuyện khó tin đến nhường nào. Lâm Mộc nhìn cảnh tượng trước mắt, rất nhiều cảm xúc lẫn lộn dâng lên trong lòng.

Cô quay đầu lại nhìn Simon, hỏi: “Simon vẫn còn ngủ, giờ chúng ta phải làm sao?”

“Cô đi chơi trước đi, tôi ở đây đợi.”

“Vậy nửa tiếng sau tôi quay lại, chúng ta tập hợp ở đây à?”

Tiêu Hoài nhìn cô: “Không, cô vào từ đây, lúc ra có thể đi theo lối ra phía đông, bên đó phong cảnh cũng khá lắm. Hỏi người đi đường, họ sẽ chỉ cho cô cách đến đó.”

Phía đông có lối ra? Trong sổ tay du lịch không nhắc đến.

Lâm Mộc rầu rĩ, nhưng vẫn gật đầu: “Được, lát nữa gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tạm Biệt, Tháng Ngày Đã Qua 3

Lâm Mộc đi qua cổng Brandenburg từ phía tây.

Khác với di tích trong tưởng tượng của cô, trên mặt đất chỉ có một đường vẽ tượng trưng cho vị trí của Bức tường Berlin. Quảng trường nhỏ gần đó dựng những cây thập tự giá để tưởng niệm cho những người đã thiệt mạng trong thời kỳ chiến tranh lạnh khi cố treo qua Bức tường Berlin để trốn từ Đông Đức sang Tây Đức.

Lâm Mộc từng đọc qua tài liệu, Bức tường Berlin thật ra là hai bức tường song song cách nhau khoảng 150 mét, khu vực ở giữa được mệnh danh là “vành đai chết”, trong đó có chó nghiệp vụ, tháp canh, đèn pha, dây kẽm gai, hàng rào chặn xe và cảnh sát vũ trang, chia Tây Berlin và Đông Berlin thành hai bên tách biệt.

Có thể nói bức tường này là ký ức dẫm máu và đau thương.

Lâm Mộc từng tưởng tượng rất nhiều về sự tồn tại của bức tường này. Bây giờ di tích ấy đã ở ngay trước mắt, không gian tưởng tượng bị thu hẹp, tâm trạng cũng trở nên nặng nề theo nỗi đau lịch sử của nó, định đi về lối ra phía đông tìm Tiêu Hoài, sau khi hỏi vài du khách, không một ai biết đó là nơi nào.

Cô hỏi người bán địa thì biết lối ra phía đông thật ra là Trạm kiểm soát Charlie nằm ở phía đông, cũng là cửa khẩu để người nước ngoài qua lại giữa Đông Tây Đức trong thời kỳ chiến tranh lạnh, chỉ cách cổng Brandenburg hai mươi phút đi bộ.

Trên mặt đường phủ rất nhiều tuyết, cô từng bước đạp lên nền tuyết đi về phía trước, nhìn thấy rất nhiều ngôi nhà cũ kỹ vẽ đầy tranh graffiti trên đó. Trong sổ tay du lịch có nói, sau năm 1989, rất nhiều người dân từ Đông Đức chạy sang Tây Đức, những ngôi nhà bị bỏ hoang ấy đã trở thành đối tượng cho những thanh niên nổi loạn và những người có tinh thần nghệ thuật thỏa thích sáng tạo.

Lâm Mộc đến gần một căn nhà hoang, đang định chụp ảnh tự sướng thì một ông lão đầu tóc bạc trắng đột nhiên ló đầu ra từ khung cửa sổ cũ nát, nói ra

một tràng tiếng Nga, trông rất hung dữ. Cô giật nảy mình, nhanh chóng bỏ chạy không hề quay đầu nhìn lại.

Đi qua vài con phố buôn bán tấp nập, cô đã tìm thấy trạm kiểm soát nhỏ xíu nằm giữa đường lớn, quan sát xung quanh nhưng không thấy Tiêu Hoài.

Trong trạm kiểm soát có vài diễn viên đóng giả lính Liên Xô đang giải thích quy trình qua trạm ở thời kỳ nước Đức bị chia hai cho các du khách rời khỏi “Tây Đức” và chuẩn bị vào “Đông Đức”, trông họ rất vui vẻ. Cô cũng xếp vào hàng ngũ du khách, đóng vài Euro “phí qua trạm”, rồi đưa hộ chiếu cho lính Liên Xô, đợi được đóng dấu cho qua.

Người lính Liên Xô kia dùng ánh mắt sắc lẹm như chim ưng dò xét cô, trả hộ chiếu lại: “Cô là người của chủ tịch Mao, vì sao lại muốn đến quốc gia theo chủ nghĩa tư bản? Chúng tôi nghi ngờ cô có ý định phản quốc, chính thức từ chối yêu cầu sang Tây Đức của cô.”

Diễn giống thật ghê. Lâm Mộc khẽ cười, phối hợp với anh ta, nói: “Tôi không phản quốc.”

Người lính Liên Xô nhũn chặt chân mày: “Đưa người đi.”

Lâm Mộc sững sờ. Chuyện gì thế này?

Vài binh lính làm như thật, “trục xuất” cô ra khỏi trạm kiểm soát, một chiếc xe con bỏ do Đông Đức sản xuất từ thế kỷ trước chậm chậm chạy đến.

Một sỹ quan Đức cao lớn đẹp trai mở cửa bước xuống xe, nở nụ cười mê hoặc lòng người nói với cô: “Căn cứ theo chính sách an ninh quốc gia, chúng tôi chính thức bắt giữ cô trở về Đông Đức.”

Lâm Mộc ngờ ngợ hỏi: “Các anh thế này là để cho du khách đích thân thể nghiệm đấy ư?”

Nụ cười của viên sỹ quan càng mở rộng hơn: “Mời lên xe.”

Chiếc xe con bỏ chạy quanh thành phố già nua, những ngôi nhà cũ loang lổ và những tòa nhà thương mại cao tầng sang trọng lao vút qua, trong sự hỗn loạn mang theo chút cảm giác hài hòa lạ kì. Ngắm nhìn cảnh vật trên đường phố Đông Đức như thế, tâm trạng Lâm Mộc cũng theo đó mà vui vẻ hơn.

Cuối cùng chiếc xe con bỏ dừng lại trước một ga xe lửa cũ đã ngừng hoạt động, bây giờ trông nó rất bình thường, nhưng trong thời kỳ chiến tranh lạnh, đây chính là ranh giới chia cắt Đông Tây Đức, cũng là tuyến đường sắt duy nhất nối liền Đông Âu và Tây Âu lúc bấy giờ.

Lâm Mộc xuống xe, bước chân vào ga xe lửa đã hứng chịu mấy chục năm gió mưa này.

Bức tường bằng gạch nung đỏ đã bạc màu, trên sàn phản chiếu dòng chữ tiếng Đức lạnh lùng trên bảng hiệu “Hauptbahnhof (Ga xe lửa)”, đường ray tro tro một mình chạy dài về phương xa, một khung cảnh bình thường trong bối cảnh mùa đông tuyết trắng thê lương này như đang cất lên một bản nhạc cô đơn u sầu.

Cô bước trên mặt sàn lạnh lẽo vắng lặng, giày cao gót dẫm lên nền gạch phát ra tiếng vang lạnh lạnh, đi đến cuối đường, cô quay đầu lại thì thấy một người đang đứng trước lối ra vào trống trơn dành cho hành khách.

Người đó là Tiêu Hoài.

Anh bước trên bậc thang, bước đi vững vàng không nhanh không chậm, trông dáng người anh rất cao, rất có phong độ, giống như đang đi từ những tháng năm đã qua trong lịch sử đến thẳng hiện tại vậy.

Lâm Mộc nhìn anh, tim bỗng nhiên nảy lên thật mạnh.

Tiêu Hoài tiến về phía trước, cất tiếng bình thản nói: “Cô đến sớm rồi, phải đợi thêm một lúc nữa.”

Một câu nói không đầu không đuôi, Lâm Mộc đoán có lẽ anh đã chuẩn bị gì đó cho cô.

Gió bắc đang thổi lên một giai điệu buồn bã thê lương. Không biết đã đợi trong bao lâu, Lâm Mộc cảm thấy mình quá xem thường cái lạnh dưới không độ của Berlin rồi, khuôn mặt đã lạnh cóng, tứ chi cũng thế, toàn thân không ngừng run rẩy.

Tiêu Hoài đến gần, đưa tay tháo khăn quàng ấm áp xuống, quần lên cho cô.

Cô đã rét cóng, rụt cổ lại, run rẩy hỏi: “Còn phải đợi bao lâu nữa vậy?”

Anh đưa tay ôm hờ vai cô: “Không lâu nữa đâu.”

Trong giá rét, sự chờ đợi dường như trở nên dài vô tận. Anh thấy sắc mặt cô ngày càng tái nhợt bèn siết chặt tay, ôm cô vào lòng.

Lòng ngực của hai người không hề dán vào nhau, tư thế này không hẳn quá thân mật, thế nên cô không chút do dự mà cúi đầu, mượn thân hình cao lớn của anh để tránh cơn gió lạnh.

Anh săn sóc dùng hai tay che tai cô, ngăn cơn rét lại.

Cơ thể ẩm dần lên, một cảm giác khó tả từ từ lan ra trong lòng, cô ngược đầu lên nhìn anh, gió đông giá lạnh thổi tung làn tóc che mắt tầm nhìn.

Cô đưa tay vuốt nhẹ lại mái tóc rối, ánh mắt lại rơi trên gương mặt góc cạnh anh tuấn. Đúng lúc này anh cúi đầu xuống, ánh mắt sáng ngời ấy quyện vào với ánh mắt của cô.

Thời gian dường như dừng lại ngay khoảnh khắc này, rồi sau đó từ từ chuyển động.

Tiêu Hoài nói khẽ: “Chuyến xe lửa cuối cùng đến rồi, em lên đi.”

Lâm Mộc sững sờ mấy giây, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Đây là lời thoại của nữ tác giả và sỹ quan Đức trong tản văn kia.

Cô dè dặt tiếp lời: “Anh... đi cùng em chứ?”

“Không được, tôi còn có cha mẹ, em nhanh lên xe đi.”

“Em muốn ở lại thêm một ngày, xin anh hãy để em ở lại thêm một ngày nữa.”

Kết cục của câu chuyện ấy là sự chia ly không cách nào tránh khỏi, đoạn đối thoại đến đây là kết thúc, nhưng Tiêu Hoài lại tiếp lời một cách rất hoàn hảo: “Em biết mình đang làm gì không?”

Nếu là nữ chính trong câu chuyện, hẳn sẽ đáp: “Em biết, em chỉ muốn được ở bên anh.”

Nhưng Lâm Mộc trong hiện thực lại không nói nên lời.

Tiêu Hoài nhìn cô đắm đắm, ánh mắt sâu lắng mang theo tâm tình không rõ ý gì: “Nếu câu chuyện trong tản văn kia là có thật thì đây chính là nơi nữ tác giả và sỹ quan Đức chia ly.”

Lâm Mộc chợt hiểu ra: “Anh đưa tôi đến đây là để ôn lại cuộc chia ly của họ ư?”

“Không. Người nên chia ly đã chia ly rồi, người nên gặp gỡ rồi sẽ gặp nhau.”

Anh hạ thấp giọng khi nói câu này, giọng nói trầm trầm, âm âm, nghe như tiếng than thở làm cho Lâm Mộc ngơ ngẩn mất vài giây.

Đột nhiên, cô rất muốn nói cho anh biết một chuyện... Hai năm trước, trước khi vụ tai nạn xảy ra, cô thấy một quyển tạp chí tài chính “Nhà Đầu Tư” bằng tiếng Đức trong phòng sách của bạn trai cũ, hình ảnh nằm ngay trên trang bìa.

Cô tò mò hỏi: “Người này là ai thế?”

Bạn trai cũ ôm cô từ phía sau, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, cười cười đáp: “Cậu ấy tên là Tiêu Hoài, Hoa kiều người Đức, nhà đầu tư ngân hàng, cũng là bạn cùng trường với anh.”

Có nên nói cho anh biết hay không? Cô đã từng nghe kể về anh.

Đang băn khoăn, mặt đất đột nhiên rung chuyển, tiếng còi vang lên, tiếng ầm ầm khi bánh xe va chạm vào đường ray xe lửa mỗi lúc một gần.

Lâm Mộc nhìn về hướng âm thanh phát ra...

Hai đoàn tàu kiểu cũ sản xuất trong thời kỳ chiến tranh lạnh xuất hiện trong tầm mắt, dường như đang vượt qua sự cách biệt thời đại, vượt qua sự khác biệt về ý thức, lao về phía nhau.

Từng toa tàu trống không lướt qua ga chờ, mang theo khí thế mạnh mẽ, dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng về nơi xa, một đi không trở lại.

Trong khoảng vài phút này, âm thanh chói vang đầy bên tai Lâm Mộc, sự kinh ngạc và cảm động trước nay chưa từng có thắt chặt tim cô. Cô bỗng nhắm mắt lại, không nhìn thấy gì cả, nhưng hình như lại thấy rõ tất cả.

Rất giống với cuộc gặp gỡ tại thành phố này, tim cô bị một bức tường vô hình chia thành hai nửa quá khứ và hiện tại.

Chuyện xưa đâm máu kết thành một tấm lưới kẽm bên trong “bức tường” u ám, giam cầm lý trí, đồng thời chia tách ý chí của cô. Linh hồn và cơ thể thì bị mặc cảm tội lỗi trói buộc, cô vừa bám víu vào quá khứ vừa muốn thoát khỏi nó.

Nay “bức tường” này bị một sức mạnh tinh thần nào đó xé toạc một đường, cô trong quá khứ và hiện tại mặt đối mặt giữa ánh đèn sáng rực, tất cả những cảm xúc bị đè nén được giải phóng, tấm lưới kẽm không một khe hở nằm sâu trong đáy lòng, bức tường âm đạm không chút ánh sáng, mặc cảm tội lỗi nặng nề trong một chốc hoàn toàn sụp đổ, chỉ sót lại một âm thanh không ngừng nói với cô:

Lâm Mộc, tiến về phía trước đi.

Đôi mi dày run rẩy một lúc, Lâm Mộc mở mắt ra, nước mắt sáng sấp che mờ đôi mắt cô.

Tiêu Hoài khẽ hỏi: “Cô khóc đấy ư?”

Cô đưa tay xoa xoa mắt mình, không đáp lại anh.

Anh vỗ nhẹ vai cô nói, “Muốn thì cứ khóc cho thỏa thích. Chuyện buồn nếu không để lộ ra trên mặt thì sẽ ứ lại trong lòng. Cô cứ phát tiết hết những chuyện không vui ra bên ngoài thì sẽ không thấy buồn phiền trong lòng nữa.”

Lại bị anh nhìn thấu rồi. Lâm Mộc sput sput, hỏi ngược lại anh: “Có phải anh cảm thấy đồng tình với chuyện bất hạnh mà tôi từng trải qua hay không?”

Tiêu Hoài hơi bất ngờ, một lát sau trả lời: “Cô kiên cường như thế, không sợ thương hại của bất kỳ một ai.”

Nghe anh nói vậy, nước mắt vẫn sống sánh trong tròng mắt nhưng cô lại nở nụ cười rất tươi.

Anh nắm cổ tay trái từng bị thương của cô, từ từ di chuyển xuống, vô cùng tự nhiên mà nắm lấy bàn tay lạnh cóng: “Ở đây gió lớn, tôi đưa cô về.”

Trời đông giá rét, mặt đường lại phủ đầy tuyết, anh sợ cô trượt ngã nên mỗi bước đi đều rất cẩn thận.

Lâm Mộc bị kéo đi về phía trước vài bước thì ngược lên nhìn Tiêu Hoài.

Đây không phải lần đầu cô và anh có tiếp xúc cơ thể với nhau, nhưng lần này hoàn toàn khác. Ngón tay thon dài mạnh mẽ nắm chặt tay cô. Da kẻ sạt da, hơi ấm từ anh truyền sang cô, xúc cảm từ đầu ngón tay truyền đến trái tim chợt trở nên rõ ràng và mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Cô lén cắn môi, cố duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trái tim nằm sâu trong lồng ngực lại không chịu nghe lời mà nhảy nhót liên hồi.

Tiêu Hoài dường như cảm nhận được cô đã nhìn mình rất lâu, bèn nghiêng mặt nhìn cô.

Ánh mắt của anh khiến cho Lâm Mộc mất tự nhiên, miễn cưỡng dời tầm mắt đi, miệng khẽ lầm bầm: “Tôi phát hiện thì ra anh là một người che giấu tâm tư rất kỹ.”

Anh chỉ nhả ra một từ đơn âm tiết: “Hử?”

“Một mặt nói tôi dễ lừa gạt, mặt khác lại lừa tôi đến đây hứng gió lạnh. Sao trong kế hoạch của chuyến đi không ghi rõ tiết mục khi này? Có phải anh nghe tôi kể chuyện tán vãn nên mới nảy sinh suy nghĩ bày ra trò vui này không? Chúng ta tách ra mỗi hơn một tiếng ngắn ngủi, sao anh có thể làm được những chuyện này vậy?”

Tiêu Hoài nghe hết từng vấn đề một, nhưng không trả lời.

Khi sắp ra khỏi ga xe lửa cũ, Lâm Mộc quay đầu nhìn lại cảnh vật phía sau, dừng chân: “Đợi chút, tôi chụp tấm ảnh đã.”

Cô nhanh chân chạy trở lại sân ga, lấy điện thoại từ trong túi xách ra tìm góc độ chụp, loay hoay nửa ngày trời, nếu không phải gió quá lớn thì là ngược sáng.

Anh yên lặng nhìn một lúc, rồi nói: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Cô ngại ngần hỏi: “Tôi không được ăn ảnh, anh có thể giúp tôi chụp thêm vài tấm không?”

“Chỉ cần người đẹp thì một tấm là đủ.”

... Thôi được, câu này cô rất thích.

Chụp ảnh xong thì trở về xe, Lâm Mộc cúi đầu nghịch điện thoại, đôi mắt lấp lánh có chút xúc động.

Tiêu Hoài vừa khởi động xe vừa hỏi: “Chụp không đẹp sao?”

Cô lắc đầu, mở Wechat lên, đăng ảnh.

Ánh mặt trời màu vàng chiếu rọi trên bức tường gạch nung đỏ, cô đứng giữa sân ga xe lửa mang đậm hơi thở của lịch sử, khoe môi cong cong, ánh mắt sáng ngời. Góc độ chụp ảnh rất đẹp, các tia sáng đan xen vào nhau, tấm ảnh toát lên cảm giác tâm bình lặng giữa dòng thời gian trôi.

Đăng kèm tấm ảnh là một câu: Tạm biệt, tháng ngày đã qua.

Có rất nhiều bạn bè kêu gào dưới dòng trạng thái này: “Cuộc năm hào tấm ảnh này chắc chắn không phải tự chụp. Chuyện quan trọng phải nói ba lần, người chụp ảnh là ai? Là ai? Là ai?”

Lâm Mộc không trả lời, lướt màn hình kéo xuống phía dưới, không để ý thấy người đàn ông bên cạnh đang liếc mắt nhìn qua.

Cô tiếp tục lướt bảng tin, chợt thấy bình luận của Quan Di: “Trời ạ, người chụp ảnh cho cậu là Tiêu Hoài hả? Ban ngày ban mặt lại đi chung với nhau, chứng cứ rành rành, còn dám nói cậu không có cảm giác với anh ta? Tam Mộc, làm người phải có lương tâm đấy.”

Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Mộc ửng hồng, cô quyết định xóa tấm ảnh này đi.

Ngón tay vừa chạm vào nút “xóa”, ánh mắt cô vô tình liếc thấy bình luận mới nhất.

Hsiao trả lời Quan Di 1988: “Tôi và Lâm Mộc...”

Nửa câu còn lại cô không thấy rõ vì chúng đã bị xóa sạch sẽ chung với tấm ảnh mất rồi.

Lâm Mộc ngăn người, lén liếc mắt qua Tiêu Hoài.

Hai mắt anh nhìn thẳng về phía trước, khi đèn giao thông ở ngã tư đường chuyển từ đỏ sang xanh thì thông thả đạp chân ga.

Cô lo mấy câu cần nhần của Quan Di sẽ gây ảnh hưởng đến cách nhìn của anh với cô, nhưng lại ngại mở lời giải thích. Điều khiến cô tò mò hơn nữa chính là rốt cuộc anh đã nói gì với Quan Di?

Cô không hỏi anh, suy đi nghĩ lại, một đáp án chợt nhảy ra trong đầu: “Tôi và Lâm Mộc chỉ là bạn bè bình thường”.

Nhưng suy đoán này đã bị một tấm ảnh Quan Di gửi qua Wechat lật đổ.

Cô đã thấy đáp án chính xác...

Hsiao trả lời Quan Di 1988: “Tôi và Lâm Mộc đang dạo quanh Berlin, chúng tôi bên nhau rất vui vẻ, xin chớ nhớ mong.”

Lâm Mộc cúi đầu dán chặt mắt vào hàng chữ đó rất lâu, cô tắt màn hình điện thoại, ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói một câu, trong giọng nói mang theo chút luyến tiếc.

“Tiêu Hoài, tôi nay tôi phải bay về nước rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Định Tình Tại Munich

Tiêu Hoài quay đầu sang nhìn Lâm Mộc, chân mày khẽ nhíu lại: “Về nước?”

Lâm Mộc nhẹ nhàng nói: “Bệnh viện hồi thúc dữ quá, tôi phải trở về làm việc. Ngày mai là Giáng Sinh, tôi chúc anh Giáng Sinh và năm mới vui vẻ trước.”

Đột nhiên nhận được tin phải xa nhau, rồi lại nghe một tràng những lời tạm biệt khách sáo, Tiêu Hoài rơi vào im lặng.

Xe đi một đoạn rất xa anh mới lên tiếng, giọng nói có chút buồn bã: “Sao cô không nói trước cho tôi biết chuyện tôi nay phải về?”

“Chuyến đi kết thúc vào 21 giờ, chuyến bay khởi hành lúc 23 giờ 30, hai bên không xung đột gì với nhau nên tôi không nói; anh từng nói rằng sẽ Giáng Sinh sẽ cùng cha mẹ đến Áo, tôi tưởng tôi nay chúng ta sẽ tách ra nên mới không báo trước thời gian về.” Lâm Mộc càng nói càng nhỏ giọng dần.

Cô chán chừ một chút rồi chạm lên bàn tay đang đặt trên cần gạt số của anh, lòng bàn tay cô dán lên mu bàn tay anh: “Hãy giúp tôi gửi lời hỏi thăm đến người nhà anh.”

Phía sau có tiếng trở mình, Simon thức dậy rồi.

Lâm Mộc lập tức thu tay về.

Về mặt Tiêu Hoài không chút thay đổi, tiếp tục lái xe.

Simon ngồi thẳng dậy, giọng nói khàn khàn biếng nhác nói: “Cưng à, tôi vừa mơ thấy cô không mặc quần áo.”

Xe đột nhiên phanh gấp, Lâm Mộc chúi người về phía trước thì bị dây an toàn kéo lại.

Cô giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra có hai con chó hoang không biết từ đâu lao ra, nới đuôi nhau chạy qua trước đầu xe đi về phía công viên đông đúc.

Simon vẫn còn chưa tỉnh hẳn khỏi cơn mơ, giọng điệu đầy vẻ tiếu nhạo: “Tôi đã cảm sờ lên chuẩn bị phác thảo, thế nhưng chưa kịp thấy gì đã thức dậy mất rồi.”

Tiêu Hoài im lặng khởi động xe.

Lâm Mộc cũng không đáp lời.

Simon tỉnh được một lúc thì mở kế hoạch chuyến đi ra xem lịch trình hôm nay: Từ 16 giờ đến 21 giờ tối anh họ sẽ dự tiệc của ngân hàng đầu tư; cậu và Lâm Mộc ở lại biệt thự nghỉ ngơi.

Cậu ngừng đầu lên nói: “Anh họ thân mến, anh có thể bỏ hết công việc để cùng chúng em chơi cho đã hay không? Lễ Giáng Sinh sắp tới rồi, anh nên thả lỏng chính mình một chút đi chứ.”

Tiêu Hoài liếc nhìn qua Lâm Mộc một cái, giọng nói vẫn thản nhiên như thường: “Tối qua anh mới nhận được lời mời dự hội nghị đột xuất, không từ chối được, lát nữa phải đến thẳng địa điểm hội nghị.”

Lâm Mộc hỏi: “Hội nghị gì mà gấp vậy?”

“Hội nghị đầu tư tổ chức mỗi cuối năm. Đến tham dự đều là các công ty từ đủ các ngành nghề có thành tích xuất sắc trên sàn chứng khoán, giá cổ phiếu có tỷ lệ tăng trưởng bình quân rất khả quan. Các tổ chức đầu tư, các nhà đầu tư cổ phần tư nhân, và các ngân hàng đầu tư thường sẽ tìm kiếm đối tượng hợp tác trong buổi hội nghị, triển khai dự án đầu tư cho năm sau.”

Cô nghe không hiểu cái gì gọi là tổ chức đầu tư, tư nhân, nhưng lập tức hiểu ngay vì sao Quan Di lại hỏi riêng anh đang mua cổ phiếu gì.

Sau khi xe ra khỏi đường cao tốc một lúc, Tiêu Hoài khẽ hỏi: “Lâm Mộc này, cô có hứng thú với đầu tư không?”

“Ừm... hơi tò mò chút.”

“Bên phía tổ chức có yêu cầu đối với thân phận của người tham dự hội nghị, tôi không thể đưa cô theo cùng được.”

Đây chẳng phải đồng nghĩa với việc cô sẽ không được gặp anh nữa sao?

Tiêu Hoài lại từ tốn nói: “Nhưng bữa tiệc vào tám giờ tối nay là tiệc tất niên của tổng bộ, có mời những người quan trọng của các chi nhánh, cho phép dẫn theo người nhà. Cô có hứng thú không?”

Lâm Mộc còn chưa kịp lên tiếng Simon đã cười hi hi chen vào: “Anh họ, em có hứng thú này.”

“Chỉ có thể dẫn theo một người.”

“Cho nên anh định lạnh lùng vứt bỏ cái bóng đèn là em đây, một mình chơi với Lâm Mộc?”

Tiêu Hoài dừng một chút: “Anh nhớ cậu có khá nhiều bạn bè thân thiết trong giới nghệ thuật ở Berlin, chẳng phải cậu định hẹn họ ra tụ tập sao? Anh có thể cho cậu mượn biệt thự để tổ chức tiệc Giáng Sinh.”

Simon hào hứng gật đầu đồng ý.

Nghĩ ngợi một chút, cậu lại cười gian manh nói: “Tiệc tất niên là bữa tiệc rất nghiêm túc, anh họ, anh định giới thiệu thân phận Lâm Mộc thế nào? Người nhà ngoài vợ và mẹ ra thì thật sự không còn lựa chọn nào khác.”

Tiêu Hoài mấp máy môi, Lâm Mộc đã giành nói trước: “Bỏ đi, các anh cứ làm việc của mình, tôi tự đi dạo quanh Berlin.”

“Không được. Tôi và anh họ là người có phong độ, tuyệt đối không cho phép khách quý từ nơi xa đến chơi phải một mình đi dạo. Tiệc tất niên của anh họ và tiệc của tôi, cô phải chọn một trong hai.”

Lâm Mộc không trả lời.

Simon cười mở, nhưng tác phong hiển nhiên là một công tử đào hoa.

Tiêu Hoài trầm ổn, tiếc là thân phận đặc biệt, sự kiện tham dự lại càng đặc biệt...

Simon thấy Lâm Mộc mãi không đưa ra đáp án, bất giác nhớ lại ấn tượng tệ hại mà mình để lại cho cô trong lần đầu tiên gặp mặt, nửa đùa nửa thật nói: “Tiêu Mộc Mộc, có phải cô lo lắng tôi sẽ làm bậy hay không? Yên tâm đi, từ sau lần bị cô bắt gặp thì tôi hoàn toàn không còn nổi lên ham muốn gì nữa, chỉ toàn tâm toàn ý sáng tác nghệ thuật thôi. Cứ tiếp tục như thế tôi sẽ trở thành một người cao thượng, một người thoát ly khỏi những thói hư tật xấu, một người đàn ông có ích cho chị em phụ nữ.”

Lâm Mộc bị câu nói sau cùng chọc cười.

Tiêu Hoài liếc nhìn Simon qua gương chiếu hậu, trầm giọng nói: “Lâm Mộc, cô có thể dùng thân phận bác sỹ riêng của tôi để dự tiệc. Tôi bị dị ứng cồn.”

Một lý do danh chính ngôn thuận, cô không bắn khoản nữa: “Được, tôi đi với anh.”

Simon vuốt cằm, bất thành lời nói: “Anh họ thân mến, anh bị dị ứng còn hả? Thật không đấy?”

Tiêu Hoài gật đầu.

“Em nhớ đêm bé mặc triển lãm tranh, cô trợ lý xinh đẹp nào đó đề nghị đi uống một ly anh còn vui vẻ đồng ý mà.”

“Đó chỉ là cái cớ của Michiko thôi. Cô ấy muốn bàn chuyện công việc với anh, uống rượu chỉ là phụ.”

“Cái cớ? Em lại cảm thấy đó là một lời mời gọi.” Simon nói xong liền đột ngột cất cao giọng hỏi Lâm Mộc, “Cô thấy thế nào?”

Lâm Mộc ngơ ngác không hiểu: “Mời gọi gì cơ?”

Simon chợt thấy hơi kỳ lạ, đánh giá một lượt người trước mặt mình từ trên xuống dưới. Đây là ám hiệu gọi tình cơ bản nhất mà cô lại không hiểu?

Đang định giải thích cụ thể hơn thì nhác thấy Tiêu Hoài đang nhủ lại.

Cậu cười cười, không nói gì nữa, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho bạn, lát sau đã nhận được rất nhiều hình ảnh, toàn bộ là lễ phục cao cấp của mùa đông năm nay.

Cậu chọn ra vài tấm phù hợp với khí chất của Lâm Mộc rồi đưa cho cô xem.

Cô nhìn qua, màu sắc đều là gam màu lạnh, không phải đen thì là xám, tạo cảm giác rất trang trọng, không thích hợp với không khí vui vẻ của tiệc tất niên, thế nên cô nói: “Trong hành lý của tôi có một bộ lễ phục chưa từng mặc qua, lát nữa mặc cho cậu xem thử nhé? Nếu đẹp thì tối nay sẽ dùng nó làm trang phục chiến đấu.”

“Cô xác định đó không phải đầm ngủ đấy chứ?”

“Hừ.”

Simon nhéo nhéo má Lâm Mộc, nở nụ cười thật tươi: “Cô em nói lại lần nữa đi nào.”

“Nói thì nói, cậu đừng có lồi lồi kéo kéo.”

“Tôi cứ thích lồi lồi kéo kéo đấy.”

“Tiêu Hoài, anh quản em họ anh đi kìa.”

“Anh họ quản không nổi tôi đâu...”

“Simon.” Giọng nói lạnh lùng trầm thấp vang lên.

Ai đó lập tức buông tay.

Thời gian trôi qua rất nhanh, xe đã đến căn biệt thự nằm ở khu ngoại ô, dừng lại tắt máy.

Biệt thự trông rất khác với dinh thự ở Munich, dùng rất nhiều màu sắc tươi sáng và đồ trang trí tinh xảo, còn treo không ít đèn trang trí Giáng Sinh, chuẩn bị đón chào ngày lễ đang đến gần.

Lâm Mộc cảm nhận được bầu không khí của năm mới, cũng nhận ra mình sắp phải chào tạm biệt nơi đây.

Tiêu Hoài đang tháo dây an toàn thì thấy cô đang ngăn người nghĩ gì đó, ánh mắt dừng lại vài giây sau mới cất lời: “Vào trong thôi.”

Phòng của hai người đàn ông đều nằm ở tầng dưới, phòng của Lâm Mộc ở tầng trên. Cô nhanh nhẹn đóng cửa phòng, mở hành lý, chuẩn bị thay quần áo.

Simon ngồi trên sofa trong phòng khách dưới tầng một, vẽ nguệch ngoạc giết thời gian.

Chợt nghe tiếng mở và đóng cửa, cậu ngược mắt lên nhìn, thấy Tiêu Hoài đã thay xong quần áo bước ra từ phòng thay đồ, không nhận được lên tiếng trêu chọc: “Anh ơi, anh đẹp trai thế kia, em có thể mời anh uống một ly không?”

Tiêu Hoài lạnh nhạt đáp: “Cậu đừng ngay giọng điệu đó đi.”

“Anh họ thật đáng ghét, em đổi thành giọng điệu của cô trợ lý có được không?”

Tiếng mở cửa trên tầng hai bỗng nhiên vang lên. Hai người dừng cuộc trò chuyện đưa mắt nhìn sang, thấy Lâm Mộc mặc bộ sườn xám cổ đứng bằng lụa màu tím bước ra khỏi phòng.

Suôn xám đã được cải tiến một cách khéo léo, vừa tôn lên phần ngực đầy đặn, vừa lộ ra vòng eo thon gọn, làm nổi bật thân hình mảnh mai động lòng người một cách hoàn hảo. Khi cô xoay người bước qua khúc quanh của cầu thang, những lọn tóc uốn xoắn về thành một đường cong đẹp mắt giữa không trung, đường cong lồi lõm rõ ràng phía sau lưng hoàn toàn hiện ra trước mắt, bờ mông tròn trịa lắc lư theo động tác bước xuống, sự duyên dáng không thể diễn tả bằng lời vô cùng quyến rũ.

Simon cực kỳ kinh ngạc.

Cô gái nhỏ khiêm tốn giấu đi bỗng nhiên lộ ra mặt xinh đẹp quyến rũ, chẳng lẽ đã gặp phải đả kích gì?

“Cùng à, có chuyện gì đã xảy ra với cô trong lúc tôi ngủ thế? Sao lại ăn mặc thành ra thế này? Nghĩ đến cảm nhận của tôi và anh họ một chút có được không?”

Lâm Mộc không hiểu, cúi xuống nhìn lại mình, không thấy chỗ nào không thỏa đáng. Bộ lễ phục này được chuẩn bị từ hai năm trước, chẳng lẽ đã lỗi thời rồi?

Cô hỏi: “Tôi mặc thế này không đẹp sao?”

“Đâu chỉ là đẹp, đàn ông nhìn thấy cô liền muốn chuẩn bị áo mưa ngay luôn đấy.”

“Áo mưa?”

Simon nghen lòi, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, liền buồn bã bóng gió nói: “Ngoan, cô đừng có nghĩ quẩn. Nếu cô đơn trống trải muốn tìm kiếm sự an ủi từ đàn ông thì tôi có thể giúp cô thỏa mãn. À, cho dù là thể xác hay tâm hồn tôi đều có thể mang đến cho cô sự vỗ về ân cần nhất.”

Lâm Mộc nghe đến câu cuối cùng liền vừa thẹn vừa tức, ánh mắt bất giác nhìn về phía Tiêu Hoài.

Anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt chuyên chú di chuyển từ gương mặt, đến cơ thể của cô... Có chút ý nghiền ngẫm thoáng qua trong đôi ngươi màu đen.

Có khi nào anh cũng nghĩ mình giống những gì Simon nói, trông chờ một cuộc gặp gỡ bất ngờ nên mới cố ý ăn mặc gợi cảm?

Lâm Mộc đứng thẳng lưng, bình tĩnh trả lời: “Tôi không cần sự an ủi của đàn ông. Tôi mặc thế này chỉ vì muốn lộ ra mặt đẹp nhất của mình thôi, chẳng lẽ không được sao?”

Simon kinh ngạc nhìn cô, thu lại vẻ bồn chồn bên môi: “Tất nhiên là được.”

Ánh mắt của Tiêu Hoài vẫn đang di chuyển trên gương mặt Lâm Mộc, thấy gương mặt trắng nõn của cô được nhuộm màu ửng hồng đẹp hơn cả màu son phấn, không phải đang thẹn thùng, mà là khí sắc tươi sáng toát từ trong ra ngoài.

“Tiêu Mộc Mộc, tình cảm tôi dành cho cô hình như không còn đơn thuần là tình bạn nữa rồi. Xin hỏi hiện tại cô có bạn trai hay không?” Simon híu hắt hỏi.

Lâm Mộc sững sờ, không cách nào phân biệt được câu nói này là thật hay đùa.

Simon quay đầu sang: “Anh họ, anh có biết chuyện tình cảm của cô ấy bây giờ thế nào không? Có ai đang theo đuổi cô ấy không?”

Tiêu Hoài im lặng một lúc rồi từ tốn nói: “Có.”

“Simon, cậu đừng có trêu tôi nữa mà.” Lâm Mộc dứt lời liền xoay người lên lầu, đóng chặt cửa phòng lại.

Biệt thự liền trở nên im ắng.

Lát sau Simon mới phát hiện ra mình đang bị một ánh mắt lạnh lùng khóa chặt, quay đầu lại, cười ha hả giải thích: “Anh họ, anh đừng có nhìn em như thế, em đang độc thân, Lâm Mộc cũng chưa có bạn trai, em và cô ấy phát triển tình cảm với nhau đâu có gì là không được?”

Tiêu Hoài nhìn cậu, một lúc sau mới chậm rãi hỏi một câu: “Mối tình lâu nhất, nghiêm túc nhất của cậu duy trì được trong bao lâu?”

“Ồ... ba tháng?”

Tiêu Hoài xoay người đi về phía cửa chính của biệt thự, đến trước cửa thì dừng lại, dùng giọng điệu lạnh lùng khác thường nhắc nhở: “Lâm Mộc không phải khuy măng sét, nếu cậu chỉ nổi hứng nhất thời thì cần gì quấy nhiễu cô ấy?”

“Thôi được, để em suy nghĩ thêm vậy.” Simon nhún vai, “Nhưng mà, cô ấy không phải khuy măng sét, không hợp với em chẳng lẽ lại hợp với anh?”

Tiêu Hoài đứng tại chỗ một lúc mới đẩy cửa bước ra.

Ngay lúc này Simon chợt nhớ ra một chi tiết nhỏ mà cậu đã bỏ sót: “Anh họ, lúc nãy anh nói có người đang theo đuổi Lâm Mộc, là ai vậy? Đừng nói với em đó là anh...”

Còn chưa dứt lời cửa chính đã bị đóng lại thật mạnh.

Simon sững sờ mất vài giây.

Anh họ nổi giận rồi?

OH-MY-GOD! Cậu vừa trêu ghẹo cô gái mà anh họ thích ngay trước mặt anh ấy?!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Dầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Định Tình Tại Munich (2)

Simon suy đi nghĩ lại, đi lên lầu gõ cửa phòng Lâm Mộc: "Cung à, bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi tìm nhà hàng nào đó ăn trưa trước rồi cùng nhau đi thăm quan viện bảo tàng nha?"

Giọng điệu của cậu đã bớt phần bông đùa nên Lâm Mộc không từ chối.

Dù là khi ở nhà hàng hay viện bảo tàng cậu đều không hỏi đến chuyện tình cảm cá nhân của cô, chỉ giới thiệu những bức tượng điêu khắc nghệ thuật bằng giọng hài hước, đến khi thời gian không còn sớm thì lái xe về phía đại lộ Kurfürstendamm, kéo cô bước vào một cửa hàng kim cương cao cấp.

Ánh đá quý lấp lánh, chói mắt không khác gì chuỗi số không trên bảng giá của nó.

Simon chọn một sợi dây chuyền kim cương dài hình rắn, đeo nó thả rủ xuống trên lưng Lâm Mộc và nói: "Tiểu Mộc Mộc, đây là minh chứng cho tình bạn của chúng ta, cũng là phụ kiện giúp cho anh họ nở mặt. Khoảng thời gian sau này tôi sẽ nghèo rớt mồng tơi rồi, phải cố gắng gấp đôi để về tranh kiếm sống thôi, nhưng nghĩ lại, cô và anh họ đều là chân ái của tôi."

Lâm Mộc sao dám nhận, đẩy tới đẩy lui, cuối cùng cậu vỗ vai cô: "Nhận đi, anh họ nhìn thấy chắc chắn sẽ thích."

Khi màn đêm buông xuống, chiếc Mercedes màu bạc đến con phố thương mại sầm uất nhất của thành phố, dừng lại tại nơi hẹn.

Lâm Mộc không thấy chiếc xe thương vụ của Tiêu Hoài, nhưng lại thấy cửa hàng tiện lợi ở phía đối diện: "Tôi đi mua chút đồ, sẽ quay lại ngay."

Simon còn chưa kịp hỏi muốn mua gì cô đã xuống xe, chạy vào trong gió đêm rét lạnh, đi xuyên qua dòng xe đông đúc, mang một lon cocacola về.

Simon lắc đầu: "Mấy thứ ngọt ngào này không tốt cho việc giữ dáng của cô đâu."

"Thứ này pha với nước giả làm rượu đỏ, đối với anh họ cậu trăm lợi không có lấy một hại đâu." Lâm Mộc bỏ lon coca vào túi xách, không gian nhỏ hẹp của chiếc túi xách trở nên chật cứng trong tích tắc.

Simon cười cười, hỏi: "Cô làm sao quen biết với anh họ vậy?"

"Chúng tôi... ông bà chúng tôi quen nhau, nên quen biết thôi."

"Quen biết bao lâu rồi?"

Lâm Mộc ngại nói ra đáp án: cô và Tiêu Hoài chỉ vừa quen biết nhau mười ngày. Trong đó có ba ngày Tiêu Hoài không ở Munich, nhưng cô có cảm giác đã quen biết anh một khoảng thời gian dài.

Chiếc Mercedes thương vụ bầy chỗ từ đầu đường chạy đến, Simon nhéo má cô nói: "Anh họ đến rồi, cô đi đi."

Cô nói "tạm biệt" rồi quay người về phía cửa xe, cánh tay chợt bị kéo lại.

Ánh mắt Simon mang đậm ý cười: "Hôm nay tuy là tiệc tất niên nhưng cũng mang tính chất công việc, có thể anh họ sẽ phải xã giao với nhiều người khác nhau, nếu lỡ bỏ mặc cô một mình cũng đừng buồn, thật ra anh ấy rất muốn ở bên cạnh cô."

"Còn nữa, con gái thích anh họ nhiều lắm, thường hay vây quanh anh ấy, cô có thấy cũng đừng để trong lòng. Anh họ không phải tôi, khá là giữ thân trong sạch đấy."

Lần đầu thấy cậu ta nói tốt cho Tiêu Hoài, Lâm Mộc không được quen lắm.

Simon buông tay cô ra: "Nhóc con, tối nay chơi vui nhé."

Lâm Mộc bước xuống xe trong làn gió lạnh, cùng lúc đó Tiêu Hoài cũng bước xuống khỏi chiếc xe thương vụ.

Hai người cách nhau một ngọn đèn giao thông, anh đứng bên này, cô đứng bên kia. Cô bước nhanh vài bước, muốn đi qua dòng xe, anh cất cao giọng gọi cô: "Lâm Mộc, đợi một chút."

Anh vừa lên tiếng, cô kinh ngạc nhận ra giọng nói trầm thấp êm tai kia đã trở nên khàn đục đi nhiều. Cô nghe lời dừng lại bước chân, đứng yên tại chỗ chờ đợi. Anh nhanh chóng đến trước mặt cô, dắt tay cô đi qua đường.

"Sau khi tôi rời khỏi, Simon có tiếp tục bám lấy cô không?" Lúc nói chuyện anh nhẹ nhàng buông cổ tay cô ra.

Cô trả lời một câu "không có" đơn giản rồi gột tay ra.

Bàn tay ấy nhích lại gần anh, lại gần thêm chút nữa. Anh tưởng cô muốn chạm lên mặt mình, vô thức cúi đầu xuống, nhưng suy nghĩ ấy đã được chứng thực là một sự hiểu lầm—bàn tay của cô vuốt qua lông mày, dán lên trán anh, một lúc sau lại rút về.

"Thân nhiệt vẫn bình thường, cổ họng có khô không? Đau không?" Ánh mắt Lâm Mộc lộ vẻ lo lắng. "Sáng sớm hôm nay ở ga xe lửa cũ anh đã hứng gió lạnh rất lâu, có phải bị nhiễm trùng đường hô hấp rồi không?"

Tiêu Hoài hơi ngập ngừng: "Lúc chiều tôi đã nói chuyện rất lâu nên giọng hơi khàn chút thôi."

Lâm Mộc nửa tin nửa ngờ.

Anh nhìn qua bàn tay lộ ra trong gió lạnh của cô, đầu ngón tay đã lạnh đến đỏ ửng, đang nghĩ xem có nên bao bọc nó vào lòng bàn tay của mình hay không, bàn tay ấy đã tự mình quay trở vào túi áo.

Đi đến trước thân chiếc Mercedes, Lâm Mộc mới phát hiện Michiko và nam trợ lý đang ngồi ở hàng ghế thứ ba, hai người đều đang mặc đồ công sở, vẻ mặt không mấy bình tĩnh.

Lâm Mộc cười cười chào hỏi: "Xin chào."

Nam trợ lý mỉm cười xem như trả lời. Michiko gật đầu như có như không, cúi đầu sắp xếp lại tài liệu cuộc họp trong tay mình.

Lâm Mộc lên xe, đi qua khu vực chính giữa của chiếc xe, ung dung ngồi xuống vị trí trống bên cạnh Michiko.

Động tác sắp xếp tài liệu của Michiko khựng lại một hai giây, rồi lại tiếp tục.

Chiếc xe thương vụ đến nơi tổ chức tiệc đúng giờ. Michiko và Lâm Mộc chia nhau đi vào phòng thay đồ, khi trở ra, Michiko mặc một bộ lễ phục cổ chữ V khoét sâu, lộ ra đường cong tuyệt đẹp; Lâm Mộc mặc bộ sườn xám cách tân, mái tóc dài được búi lên cao, sợi dây chuyền kim cương hình rắn xa hoa chạy dọc theo đường cong mềm mại của phần lưng.

Một xanh một tím, hai dáng người xinh đẹp, đi từ hai hướng khác nhau về phía Tiêu Hoài.

Nam trợ lý nhỏ giọng thì thầm: "Boss, đêm nay anh không cần tham gia rút thăm trúng thưởng cũng đã trở thành người thắng cuộc lớn nhất rồi."

Tiêu Hoài không lên tiếng, liếc thấy trợ lý đang lén nhìn cảnh đẹp ẩn bên dưới lớp sườn xám, ánh mắt tán thưởng đó y hệt như Simon.

Anh nghiêm mặt hắng giọng một tiếng.

Trợ lý lập tức thu hồi ánh mắt: "Ông chủ, cổ họng của anh khó chịu lắm sao?"

"Vẫn ổn."

Michiko nghe thấy giọng nói khàn đục của Tiêu Hoài, không nhịn được nói: "Tôi trở lên xe lấy kẹo ngậm."

Lâm Mộc quan sát sắc mặt của anh, nói: "Tôi đã nhờ nhân viên phục vụ đi mua viên ngậm giúp rồi, lát nữa cậu ấy sẽ mang đến. Anh còn cảm thấy khó chịu ở đâu không? Có cần tôi kiểm tra sơ qua giúp không?"

"Tôi không sao, mọi người không cần lo lắng."

Nhất cử nhất động của boss lay động biết bao trái tim phái nữ... Trợ lý âm thầm than ngắn thở dài. Trong cốp xe còn mấy hộp kẹo ngậm mùi vị khác nhau kia, đều là do những cô gái khác nhau tặng cả đấy.

Tiệc tất niên được tổ chức ở nhà hàng xoay trên tầng thượng khách sạn, nơi đó được trang trí rất rực rỡ. Ban nhạc ở bên trong đang diễn tấu bản cổ điển hoa lệ thanh lịch "Tiểu Dạ Khúc", không khí đón mừng năm mới tràn ngập khắp hội trường.

Tiêu Hoài là giám đốc điều hành của Ngân hàng Đầu tư Deutsche khu vực Trung quốc, được mời đến khu vực dành cho quản lý cấp cao; Lâm Mộc lại ngồi ở một góc cách anh không xa không gần, chung một chỗ với nam trợ lý và Michiko.

Tiêu Hoài sau khi ngồi xuống bắt đầu trò chuyện với đồng nghiệp, thi thoảng quay lại nhìn một cái. Mấy hôm trước, phòng hành chính hỏi anh có hài lòng với danh sách nhạc phát trong phòng tiệc hay không, anh nhớ đến sở thích của cô nên đã thêm bản Tiểu Dạ Khúc này vào.

Không ngờ, cùng một giai điệu cũng là khúc dạo đầu của cuộc chia ly sắp đến.

Âm nhạc trình diễn được một lúc, nam trợ lý nghiêng đầu qua tán gẫu với Lâm Mộc.

Lâm Mộc vừa đáp được vài câu thì thấy điện thoại rung lên, lấy ra xem, làm tin nhắn của Tiêu Hoài: "Leo không nhận được thoại, nhờ cô chuyển lời bảo cậu ấy đến chỗ tôi."

Lâm Mộc đưa điện thoại cho nam trợ lý, sau khi rời khỏi chỗ ngồi thì không thấy quay lại, không biết đã bị cử đi đâu rồi.

Lúc này màn hình lại nhảy ra tin nhắn mới, chỉ có một chữ: "Đói."

Lâm Mộc khúc khích cười, ngẫm nghĩ lại có chút đồng tình. Trong lúc tham dự hội nghị chắc chắn anh chưa ăn trưa, bây giờ đã là tám giờ tối, tiệc tất niên còn chưa khai mạc, chắc đã đói đến khó chịu rồi...

Đúng lúc diễn tấu kết thúc, nhân viên phục vụ bắt đầu rót rượu cho mọi người. Lâm Mộc rời khỏi chỗ ngồi, lát sau quay lại, nhìn quản lý nhà hàng đưa cho Tiêu Hoài một ly "rượu nho" ngon miệng.

Không lâu sau, màn hình điện thoại sáng lên.

Hsiao: "Khó trách túi xách của cô nhìn như gói thuốc nổ nhỏ, thì ra bên trong lại cất giấu tâm ý, cảm ơn."

Lin: "Gói thuốc nổ... vậy chẳng phải xấu lắm sao?"

Hsiao: "Không đâu, cô rất đẹp."

Hai tay Lâm Mộc nắm chặt điện thoại, cúi đầu nhìn chăm chăm vào tin nhắn trên màn hình, cuối cùng vô cùng thật thà trả lời: "Tôi đang hỏi túi xách có xấu hay không, đâu có nói tôi có xấu hay không."

Tiêu Hoài không nói nữa.

Sau khi tiệc tất niên chính thức bắt đầu, CEO của ngân hàng đầu tư lên tổng kết tình hình công việc trong năm nay, vô cùng tán thưởng thành quả công việc của khu vực Trung Quốc.

Chỉ trong quý bốn, dưới sự thúc đẩy của giám đốc điều hành Hermann, ngân hàng đã bán ra 20% cổ phần của Ngân hàng Phát triển Thượng Hải, thu về 329,6 tỷ Nhân dân tệ, đồng thời liên kết Ngân hàng Bưu điện Deutsche và nhiều ngân hàng nước ngoài khác, đầu tư vào ngành tài chính internet. Nhờ đó mà lợi tức đầu tư trong năm của khu vực Trung Quốc đã tăng 37,2%.

Tiếng vỗ tay chấn động cả hội trường. Lâm Mộc cũng bị sốc, vừa vỗ tay vừa lén nhìn Tiêu Hoài. Đúng lúc anh cũng đang nghiêng mặt qua, ánh mắt của hai người vô tình chạm nhau trong một giây.

Cô thấy ánh mắt anh vẫn bình thản ung dung như thế.

Anh thấy đôi mắt lấp lánh của cô lộ ra vẻ tự hào nồng đậm.

Lúc này, CEO liếc nhìn xuống bên dưới sân khấu, trêu chọc nói: "Hermann, ngân hàng dự định thưởng cho cậu một căn biệt thự, nhưng tôi đã đề xuất ý kiến phản đối. Một kẻ kẻ độc thân như cậu lấy nhiều nhà thế để làm gì? Thế nên ngân hàng đã điều chỉnh một chút, đồng ý tặng thưởng biệt thự cho cậu, nhưng chia khóa chỉ có thể do bạn gái của cậu nhận lãnh, không thì miễn bàn."

Mọi người bật cười. Lâm Mộc cũng cười.

Nghe tổng kết công việc xong, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, đang dặm lại lớp trang điểm, tiếng giày cao gót "lốc cốc" vang lên, Michiko bước vào.

Lâm Mộc mỉm cười theo phép lịch sự.

Michiko lấy hộp trang điểm từ trong túi xách ra, thoa lại son môi, hờ hững hỏi: "Cô vẫn đang ở chung với Hermann?"

Cảm giác được đối phương không có thiện ý, Lâm Mộc chọn cách im lặng.

Michiko xoay người lại, hát cao càn: "Mấy ngày cô ở nhà anh ấy, làm hết việc nhà hết như người giúp việc theo giờ, hừ, cái cách nắm chặt bao tử trước khi nắm được trái tim của của người đàn ông có phải lỗi thời lâu rồi không?"

"Tôi và Hermann quen biết nhau sáu năm, trong khoảng thời gian này, đủ kiểu phụ nữ nhảy ra, rồi lại biến mất hết người này đến người khác, hơn nữa anh ấy cũng luôn giữ khoảng cách an toàn với những người xung quanh, nguyên nhân căn bản là vì anh ấy là một người đàn ông điềm tĩnh, yêu cầu với bản thân cực cao, yêu cầu đối với người khác lại càng cao hơn, là người không dễ dàng dốc hết lòng cho người khác. Cho dù số lần hai người ra vào có đôi có cặp ngày càng nhiều, cho dù bây giờ anh ấy rất quan tâm săn sóc cô, cũng không có nghĩa anh ấy sẽ xác định quan hệ tình cảm với cô."

"Bác sỹ Lâm, cô vắt hết não ra để nghĩ cách bám lấy anh ấy, chỉ bằng động não nghĩ xem làm thế nào để đầu tư cho chính mình mới xứng với anh ấy. Tất nhiên, nơi đáng để đầu tư nằm từ cổ trở lên, nhưng tuyệt đối không phải khuôn mặt đâu."

Michiko nói xong, khẽ nhếch môi, cất bước rời đi.

Lâm Mộc nhìn chằm chằm dáng người đang bỏ đi trong gương, bất giác nhớ đến đám ruồi nhặng từng tìm cách chia tách cô và bạn trai cũ, lòi đến bên khóe môi lại nuốt trở xuống.

Trở lại hội trường, bữa tiệc đã tiến hành đến tiết mục trao thưởng cho nhân viên xuất sắc. Giải thưởng khá là phong phú, từ chi phiếu mệnh giá không nhỏ cho đến xe riêng rồi đến căn hộ.

Giải thưởng nhân viên cuối cùng thuộc về Michiko.

Người trao giải không nghi ngờ gì, chính là Tiêu Hoài.

Khi chiếc chìa khóa tượng trưng cho giải thưởng cao nhất là căn hộ hoa viên được Tiêu Hoài trao đến tay Michiko, Lâm Mộc có chút thất thần, khi tập trung lại thì thấy Tiêu Hoài đang cho trợ lý đặc lực của mình một cái ôm tán thưởng, người được ôm đột nhiên ngược mặt lên, không chút do dự mà hôn lên cằm anh.

Nụ hồng nồng nhiệt của người đẹp khiến cho cả hội trường trở nên nhiệt tình trong chớp mắt. Tiếng nhạc, tiếng vỗ tay, tiếng huýt gió, tiếng ồn đảm thẳng vào màng nhĩ.

Anh chàng dẫn chương trình rất biết cách tạo không khí, lập tức trêu chọc Tiêu Hoài: "Xem ra, chìa khóa căn biệt thự của ngài đã có nơi về rồi."

Cả hội trường bật cười. Không biết ai đó dẫn đầu hò hét, tiếng yêu cầu "hôn một cái nữa" lần lượt vang lên, người dẫn chương trình cũng dùng giọng điệu góp vui yêu cầu Tiêu Hoài hôn người đẹp.

Tận mắt nhìn thấy tình hình này, Lâm Mộc biết rõ đây chỉ là vui đùa, nhưng cô lại cười không nổi.

Không nói đến hành động cố ý thị uy của Michiko, cô ấy và Tiêu Hoài quen biết sáu năm, có phòng ngủ riêng của mình trong nhà anh, còn hôn anh trước ánh mắt của biết bao nhiêu người. Tất cả các chi tiết liên kết lại với nhau, Lâm Mộc đột nhiên ý thức được dù hai người này không phải tình nhân, cũng có khả năng đã từng xảy ra gì đó.

Họ đã từng phát triển đến giai đoạn nào?

Nắm tay?

Ôm ấp?

Hay là quan hệ xác thịt?

Lâm Mộc chợt thấy lạnh lòng.

Đêm nay cô vô tình bước vào một đế quốc "hoàng kim mỹ nữ rượu", thấy được đế quốc đầy màu sắc này, chén tạc chén thù, khắp nơi tràn ngập niềm vui thành công và hơi thở vui vẻ của việc theo đuổi vật chất.

Thế giới của Tiêu Hoài và cô khác nhau một trời một vực, anh có được của cải và danh vọng mà người khác mất mấy đời cũng không có được. Chỉ cần anh muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể cùng phụ nữ chơi đùa.

Lâm Mộc cúi đầu xuống, không muốn nhìn thấy việc sắp xảy ra.

Trong những tiếng cười đầy thiện ý, Tiêu Hoài hôn lên mặt... à không, hôn lên hai bên má trái phải của Michiko.

Cách hôn này là lễ nghi "hôn chạm má" thường thấy của phương Tây, dùng để bày tỏ tình hữu nghị và sự tôn trọng, là cách làm thích hợp cho bầu không khí vui vẻ lúc này, lại giữ được sự trầm ổn và trang trọng của cấp trên đối với cấp dưới.

Đột nhiên, Lâm Mộc thấy nhẹ nhõm hẳn.

Cô không để tâm đến quá khứ của Michiko và Tiêu Hoài nữa, không chỉ vì Simon từng nói Tiêu Hoài giữ thân trong sạch, mà còn vì chuyện quá khứ đã qua đi từ lâu, có một thái độ cuộc sống gọi là nắm giữ hiện tại.

Khóe môi cô khẽ cong lên nở nụ cười, đưa mắt nhìn Tiêu Hoài chăm chú. Người trong hội trường thật sự quá đông, không biết Tiêu Hoài đứng trên sân khấu có thể nhìn thấy cô không?

Nếu anh có thể nhìn lướt qua cô, cô hy vọng trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, vẻ mặt của mình sẽ mang vẻ vui tươi.

Khi bữa tiệc đến tiết mục ăn món tự chọn, Lâm Mộc nhận được kẹo ngậm viêm họng, sau đó liền đi tìm Tiêu Hoài.

Anh đang ngồi ở bàn tròn trong phòng khách quý, bị rất nhiều cặp dưới vây quanh.

Cô lẩn vào trong đám đông, chen chúc đến bên cạnh anh.

Tiêu Hoài đang trình bày mục tiêu công việc trong năm mới, đúng lúc nói đến xu hướng thị trường của đồng Nhân dân tệ thì liếc thấy cô đang tiến đến, có chút thất thần.

Tấm lưng mịn màng để hở, hai mảnh xương bướm cân đối, đường cong lồi lõm tinh tế gọi lên khát vọng được chạm vào, dưới cánh tay mảnh mai là vòng eo thon gọn, xuống thêm chút nữa là bờ mông căng tròn như đào mật, lắc lư theo mỗi bước đi, nhìn qua vừa duyên dáng vừa quyến rũ.

Tiêu Hoài dừng lại một giây, giọng nói trầm thấp từ tốn nhả ra một câu tiếng Đức ngắn gọn "hseil Kurse (tỷ giá hối đoái thả nổi)", hơi cúi người nắm lấy cổ tay cô, khẽ dùng sức dẫn người đến bên cạnh mình rồi lẳng lặng buông ra.

Người xung quanh nhìn thấy màn này, bất giác đưa mắt đánh giá Lâm Mộc vài lần, cô lại làm như không hay biết.

Tiêu Hoài ngồi, Lâm Mộc ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh như một người trợ lý, đứng hơn ba mươi phút, đôi môi không nói, đáng thương nhất là đôi chân đang mang giày cao gót.

Khi chân đau đến không chịu được nữa, cô len lén duỗi chân về phía gầm bàn, muốn thả lỏng một chút, nhưng không ngờ lại đá trúng Tiêu Hoài.

Anh liếc mắt nhìn qua.

Cô chột dạ đứng ngay ngắn lại.

Từng giây từng phút trôi qua, Lâm Mộc nhớ đến việc phải trở về biệt thự thu dọn hành lý, bất giác xoay đầu lại, trông có vẻ hơi nôn nóng.

Lúc này Tiêu Hoài đang nói đến việc cải cách chuỗi cung ứng tài chính liệu có thể có tăng hiệu suất hay không, chột dừng lại một chút, đưa tay chạm vào lưng cô.

Trước mặt anh là cặp dưới, sau lưng không có ai, khác hẳn cử chỉ lịch thiệp bình thường, ngón giữa và ngón trỏ của anh khép lại chạm lên làn da trắng mịn màng của cô, dọc theo đường cong của sợi dây chuyền hình rắn trượt xuống phía dưới, dừng lại gần eo, ấn nhẹ.

Lâm Mộc thấy hơi khó hiểu trong lòng, liếc nhìn Tiêu Hoài.

Anh vẫn thản nhiên như cũ, miệng vẫn nói không ngừng, lẳng lặng lặp lại động tác khi nãy.

Từ trên xuống dưới.

Trên, dưới.

Lâm Mộc ngẩn người, hình như hiểu ra rồi.

Lâm Mộc nhẹ nhàng rời khỏi phòng khách quý, bước ra khỏi hội trường, đi thang máy xuống bãi đậu xe ở tầng hầm thấp nhất, ngồi trong xe thương vụ đợi hai chục phút, đã đợi được Tiêu Hoài đến.

Anh vừa lên xe đã thở hắt ra như vừa trút được gánh nặng, cất giọng khàn khàn mệt mỏi nói với tài xế: "Đi thôi."

Lâm Mộc vội đưa viên ngậm qua: "Chúng ta không chào hỏi gì đã rồi đi trước, hai vị trợ lý phải làm sao?"

Anh từ tốn cho viên ngậm vào trong miệng: "Sẽ có xe chuyên dụng khác đưa Michiko và Leo về khách sạn." Chột nhót ra gì đó, anh lại áy náy bổ sung một câu, "Đêm nay khiến cô chê cười rồi."

"Đúng là rất buồn cười."

Động tác cất hộp thuốc của Tiêu Hoài khựng lại, ngược mắt lên.

Lâm Mộc nói: "Ý tôi nói là đoạn chia khóa biệt thự. Nhưng màn tương tác của anh và Michiko cũng khá buồn cười, mọi người đều..."

"Tôi và Koyama tuyệt đối là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường. Hôm nay cô ấy làm vậy tôi cũng vô cùng kinh ngạc." Tiêu Hoài nhún mày vội vàng lên tiếng, ảnh hưởng đến cổ họng khô khốc, không kìm được ho khẽ hai tiếng, lúc đầu chỉ ho nhẹ, về sau ho liên tục, vội ngậm thêm một viên ngậm nữa.

Anh ổn định lại, đưa mắt trở lại nhìn Lâm Mộc, thấy cô vẻ mặt lo lắng của cô.

Cô di chuyển từ hàng ghế sau đến ngồi bên cạnh anh, một tay giữ lấy hàm dưới của anh: "Mở miệng ra, để tôi xem thử nào."

Ánh sáng trong xe quá tối, dù anh đang ngồi vẫn cao hơn cô rất nhiều, nên cô phải đưa tay còn lại ra sau đầu anh, để anh chịu khó cúi đầu thấp xuống.

Cô hoàn toàn không ý thức được động tác một tay giữ lấy cổ anh một tay tách môi anh ra mập mờ biết mấy, chỉ thấy ánh sáng quá tối, tự mình nhích lại, kéo gần khoảng cách giữa hai người thêm chút nữa.

Tiêu Hoài ngửi thấy hương thơm tỏa ra từ mái tóc cô, nhân nhát là thế, giản dị là thế, nhưng lại dễ dàng chạm đến nơi mềm mại nhất trong đáy lòng.

Đôi môi anh mấp máy, muốn nói chuyện, ngón tay đang đỡ dưới cằm lại thuận thế ấn nhẹ lên khớp hàm, rồi nhích về phía ngoài, anh bị động há miệng ra, cảm xúc thoáng qua nơi đáy lòng cũng theo đó dâng lên.

Đôi mắt của anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt di chuyển trên gương mặt ưa nhìn kia, quét qua hai hàng lông mày cong cong, đôi mắt trong veo như nước, và đôi môi đang khẽ nhếch lên.

"Làm tôi giật mình, còn tưởng anh bị viêm họng cấp tính." Lâm Mộc vừa nói vừa kiểm tra thân nhiệt Tiêu Hoài, xác nhận anh không phát sốt mới yên tâm trở về chỗ cũ.

Ánh mắt anh vẫn đang dừng lại trên gương mặt cô, thấy cô nở nụ cười, anh mím môi. "Nếu anh bị bệnh, tôi sẽ áy náy lắm, có thể sẽ không về được mất."

Nửa câu sau được cô nói ra, giữa chừng có chút chần chừ, âm đuôi nhẹ nhàng mềm mỏng lại mang theo áy náy, tựa như chiếc lông vũ cọ qua cọ lại trong lòng anh.

Cảm xúc không thể hình dung được lan khắp mọi góc ngách trong anh, bất chấp sự đường đột, anh cất lời: "Lâm Mộc, cô có thể đổi chuyển bay không? Tôi mong cô sẽ ở lại đây đến hết lễ Giáng Sinh."

Khi Lâm Mộc nghe câu này không phải không cảm thấy chút khác thường nào, nhưng nghĩ Tiêu Hoài là chủ nhà, nói vài câu xã giao giữ khách là vô cùng bình thường, thế nên tự dặn mình đừng nghĩ nhiều, im lặng đưa mắt nhìn anh.

Ánh sáng dịu nhẹ từ đèn đường phát ra xuyên qua cửa sổ xe chiếu rọi lên gương mặt góc cạnh của anh, thấy rõ đôi mắt đen như màu mực, ánh mắt pha lẫn tia dịu dàng, lại mang theo chút ít luyến tiếc, chăm chú nhìn cô.

Dường như ngay thời khắc này đây, trong mắt anh chỉ nhìn thấy mình cô.

Trái tim Lâm Mộc xúc động trước ánh mắt ấy.

Kỳ nghỉ ngắn ngủi đã trôi qua, một khi về nước, cô sẽ không thể ở bên anh ngày đêm như bây giờ nữa, anh cũng không thể xuất hiện trước mắt cô mọi lúc.

Cho dù bây giờ hai người ngồi sát bên nhau, mặt đối mặt, bầu không khí yên tĩnh này vô cùng thân mật, tạo cho người ta cảm giác như anh thích cô, nhưng dù sao cũng chỉ mới quen biết nhau mười ngày ngắn ngủi, anh không thể nào nảy sinh tình yêu với cô được...

Thời gian bên nhau hiện lên trong đầu từng chút một như chiếc đèn kéo quân. Thời gian ngắn ngủi, nhưng trải nghiệm trong từng ngày đều là có một không hai, cảm giác trong từng ngày đều đáng trân trọng.

Người đàn ông biết được bí mật của cô, từng nghe cô khóc, từng thấy cô cười này, không lâu nữa sẽ hoàn toàn rời xa cuộc sống của cô, không còn giao điểm nữa.

Rời đi sao?

Ở lại sao?

"Đôi mắt vời người đàn ông cực phẩm trăm năm khó gặp như thế, trái tim cậu chưa một lần nào nhảy liên hồi qua sao?"

"Cô vắt hết não ra để nghĩ cách bám lấy anh ấy, chỉ bằng động não nghĩ xem làm thế nào để đầu tư cho chính mình mới xứng với anh ấy. Tất nhiên, nơi đáng để đầu tư nằm từ cổ trở lên, nhưng tuyệt đối không phải khuôn mặt đâu."

Câu hỏi của Quan Di, lời chế nhạo của Michiko, cùng lúc vang lên bên tai.

Sắc mặt Lâm Mộc trở nên phức tạp, rồi bất giác cắn môi.

Phản ứng của cô Tiêu Hoài gom hết vào mắt.

Anh biết, cô gái đang từ từ trở nên cởi mở tươi vui này không có suy nghĩ trên mức tình bạn nào với anh, trái tim cô không ở nơi này, bước chân sẽ không vì thế mà dừng lại.

Anh lặng lẽ buông một tiếng thở dài: "Lâm Mộc, lát nữa tôi tiễn cô ra sân bay."

"Tiêu Hoài, khi nào thì anh về nước?" Lâm Mộc lên tiếng, giọng nói đặc biệt mềm mại, "Tôi không thể đổi chuyển bay được, nhưng có thể gặp lại anh ở trong nước."

Vừa lúc này cô đã đưa ra một quyết định, tự dặn mình không được tiếp tục do dự không quyết nữa.

Xưa nay chưa từng chủ động ngỏ lời mời người khác phái, trong lòng cô rất căng thẳng, ngoài mặt lại dùng giọng nói nhẹ nhàng thoải mái nói: "Tôi muốn đến sân bay đón anh, còn muốn dùng tư cách chủ nhà mời anh ăn một bữa thịnh soạn nữa, xem như cảm ơn thời gian qua anh đã bầu bạn và chăm sóc cho tôi, hy vọng anh nể mặt."

Lời đề nghị này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán. Tiêu Hoài hỏi: "Tổng bộ cử tôi sang Thụy Sĩ làm chút việc, hội nghị ngân hàng quốc tế cũng sắp được cử hành, nhanh nhất cũng phải giữa tháng hai tôi mới bay về Thượng Hải. Cô có thể đợi được không?"

"Được."

"Chúng ta sẽ xa cách hơn năm mươi ngày, cô chắc chắn đợi được chứ?"

"Tất nhiên là được."

Lâm Mộc lúc này có chút không giống cô của trước kia, đối với anh có vẻ hơi thân thiết. Tiêu Hoài bất giác nhấn mạnh giọng nói: "Vậy, chúng ta sẽ liên lạc sau?"

Lâm Mộc nhanh chóng trả lời: "Được."

Dứt lời, Lâm Mộc nhận ra ánh mắt đánh giá người khác của Tiêu Hoài đã thay đổi, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú, dường như đang quan sát gì đó. Ồ, chút tâm tư nhỏ của cô bị phát hiện rồi sao?

Đang định chuyển đề tài thì nghe thấy một câu hỏi, "Sau khi về nước cô vẫn tiếp tục bán căn nhà kiểu tây chứ?"

Lâm Mộc thành thật nói: "Chiều nay bên môi giới đã nhắn tin cho tôi, có một người Đài Loan nhìn trúng căn nhà, bảo tôi nhanh chóng trở về ký hợp đồng bán nhà."

"Đừng bán cho người khác, sau khi về nước cô hãy trực tiếp sang tên căn nhà cho tôi, giá giao dịch tăng thêm 10% so với mức giá lúc trước."

"Tôi có thể từ chối không?"

Giọng nói Tiêu Hoài có chút lạnh: "Cô vẫn đề ý đến việc tôi mang họ Tiêu?"

Lâm Mộc bĩu môi: "Tôi muốn giữ nguyên mức giá ban đầu thôi, anh lại không hiểu cho lòng tốt của người ta."

Ánh mắt anh dịu lại: "Cô bán nhà rồi sẽ ở đâu? Ở cùng cha mẹ?"

"Quan Di định cho tôi mượn căn hộ do cô ấy đứng tên đang bỏ trống để ở... Anh có gì thắc mắc sao?" Giọng nói của Lâm Mộc có chút mất tự nhiên.

Tiêu Hoài hỏi như vậy thật ra là để xác nhận xem khi liên lạc với cô có cần quan tâm đến cha mẹ Lâm hay không, nghe cô nói vậy có vẻ như cô sống một mình, bèn nói: "Không có."

"Tôi thì có thắc mắc. Sau khi bán nhà, nếu tôi không định mua nhà mới, số tiền trong tài khoản ngân hàng thích hợp đầu tư những gì? Quan Di nói tình hình kinh tế năm sau không tệ, kiến nghị tôi mua ít cổ phiếu chơi thử."

"Cô có hứng thú với những loại cổ phiếu nào? Cô đã tìm hiểu về các công ty tương ứng với các loại cổ phiếu đó chưa?"

Một câu hỏi đơn giản đến không thể đơn giản hơn đã khiến Lâm Mộc nghẹn lời. Cô từng nghe Quan Di bàn luận về cổ phiếu A, có hiểu biết sơ sơ về cổ phiếu, nhưng không thể nào ngờ được bên trong lại liên quan đến kiến thức phức tạp và uyên bác thế này.

Thấy đáng vẻ ngơ ngác của cô, Tiêu Hoài dứt khoát nói: "Không sao, cô thích mua gì thì cứ mua đó."

"Như vậy sao được. Lỡ thì phải làm sao?"

"Có tôi ở đây, lỗ cũng được."

Rõ ràng nên xem câu nói này là một lời nói đùa, Lâm Mộc lại tin như thật: "Nói lời phải giữ lấy lời đấy. Nếu tôi mà bị lỗ sẽ tìm anh tính sổ."

Khóc môi Tiêu Hoài bất giác cong lên: "Bị lỗ cũng là chuyện tốt, cô sẽ có được giấc ngủ như trẻ con."

"Thần kỳ thế sao?"

"Thường giật mình thức dậy vào nửa đêm, khóc một hồi lại ngủ tiếp."

"... Hừ."

Gò má trắng mịn của cô ngấm màu phớt hồng đẹp hơn cả son phấn, giọng nói nhỏ nhẹ, mềm mại, giống như đang kháng nghị, nhưng lại không phải kháng nghị.

Tiêu Hoài thấy đáng vẻ cô như vậy, trong lòng lại tăng thêm vài phần không nỡ: "Lâm Mộc, chúng ta có thể ôm một cái không?"

Lâm Mộc ngẫm nghĩ, xem nó như lời tạm biệt sau cuối.

Anh đưa tay ôm lấy vai cô, tay còn lại vòng qua tấm lưng trơn mịn như ngọc, ôm người vào lòng. Không phải không muốn trải nghiệm cảm xúc đầu ngón tay lướt đi trên làn da trơn mịn kia, nhưng lúc này đã vô tình cố ý mạo phạm cô một lần rồi, không thể bắt nạt cô lần nữa.

Còn cô, ngại ngần dựa vào lồng ngực ấm áp đầy cảm giác an toàn, hai tay chần chừ hai giây rồi vòng ra phía sau, ôm hờ lấy anh.

Cô cúi đầu, gò má như có như không dán lên cổ áo anh, tư thế này có thể ngửi thấy hương hoa diên vĩ thơm dịu.

Vì sao lại gặp được anh nhỉ? Cô thầm tự hỏi mình.

"Lâm Mộc." Anh trầm giọng gọi tên cô.

Cô nghiêng tai lắng nghe, đợi chờ câu nói tiếp theo.

"Những ngày tôi không ở trong nước, cô phải vui vẻ một chút, ngủ nhiều hơn một chút, chăm sóc bản thân thật tốt."

Lòng ngực như bị gì đó nhẹ nhàng nhóm cháy, tràn đầy ấm áp. Dường như sau khi đêm dài đằng đẵng qua đi, cuối cùng cô đã thấy được một tia sáng, cũng có kỳ vọng mới từ đó.

Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đáp lại.

"Ừm, anh cũng vậy."

23 giờ 30 phút, chuyến bay trở về của Lâm Mộc cất cánh.

Tiêu Hoài lái chiếc xe trống không từ sân bay Berlin trở về, giữa đường nhận được điện thoại của Simon.

"Anh họ thân mến, anh và Tiểu Mộc Mộc đang làm gì thế? Đang hẹn hò hả?"

"Lâm Mộc về nước rồi, anh vừa tiễn cô ấy lên máy bay."

Simon giật mình: "Cái gì?! Về nước, chuyện lớn như thế sao anh không nói với em? Em còn có thể đi tiễn cô ấy, gặp mặt lần cuối."

Tiêu Hoài thông thả đáp: "Cô ấy biết cậu đang tụ tập với bạn, không muốn quấy rầy, chỉ nhờ anh chuyển lời – người Trung Quốc để tâm đến việc có qua có lại, cậu tặng cô ấy sợi dây chuyền kim cương, cô ấy muốn mua tác phẩm mới nhất của cậu."

"Cô nhóc này, có biết tác phẩm mới của em có giá trên trời không vậy? Cô ấy mua tranh của em rồi định nhin dói cả năm hả?"

"Có anh ở đây, không dói được."

"Có anh ở đây Hà, anh tỏ tình với cô ấy rồi sao? Cô ấy có đồng ý qua lại với anh không?"

Tiêu Hoài không lên tiếng.

Về đến biệt thự, cả căn nhà tĩnh lặng, lối vào vẫn đặt đôi dép lê bằng bông màu trắng Lâm Mộc từng mang, nhưng phòng của cô lại vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, không để lại chút dấu vết cô từng đến đây qua.

Cách đây không lâu, cô chậm chậm thu dọn hành lý, xong xuôi, cô ngẩng đầu nhìn người đang đứng thẳng lưng trước cửa là anh, tươi cười nói: "Anh Tiêu, thời gian tiếp xúc của chúng ta tương đối ngắn ngủi, nhưng tôi cảm thấy như đã quen biết anh rất lâu rồi. Anh có cảm giác này hay không?"

Ngay lúc ấy, anh lại muốn giữ cô lại.

Cũng chính lúc ấy, còn chưa xa cách, đã bắt đầu nhớ nhung.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nụ Hôn Ngọt Ngào (1)

Năm mới mở hàng may mắn với chỉ số cổ phiếu không ngừng tăng, đột phá 4000 điểm.

Đang trong lúc thị trường dâng cao một cách nhanh chóng, hàng nghìn cổ phiếu đồng loạt tăng, công ty Y Dược Mỹ Lâm đột nhiên thông báo, vắc xin viêm gan B mà họ đầu tư rất nhiều tiền vào, sau khi thử nghiệm lâm sàng đã bị xác định là "không có hiệu quả đáng kể".

Giá cổ phiếu của công ty Y Dược Mỹ Lâm giảm mạnh, đồng thời bị tạm ngưng năm phiên giao dịch liên tiếp.

Không lâu sau, rất nhiều người ra mặt tố cáo nhân viên bán hàng của Y Dược Mỹ Lâm tặng quà mua chuộc bác sỹ, để bác sỹ kê thuốc của công ty họ, hơn nữa có một số thuốc còn chưa được Nhà nước cấp quyền sử dụng.

Tin tức này ngay lập tức thu hút rất nhiều sự chú ý, giá cổ phiếu càng sụt giảm mạnh hơn, giá trị thị trường của công ty đã bốc hơi mất gần 60%.

Y Dược Mỹ Lâm buộc phải vội vàng đình chỉ giao dịch trên thị trường chứng khoán, nhân viên quản lý của công ty cũng bị tiếp nhận điều tra – Quan Di là người phụ trách phòng nghiên cứu và phát triển, bị cơ quan điều tra gọi lên rất nhiều lần.

Cũng như cô bạn thân của mình, cuộc sống của Lâm Mộc cũng không hề bình yên.

Bác sỹ của các khoa đều phải giao nộp "đơn yêu cầu sử dụng dược phẩm" của sáu tháng đầu năm cho phòng thuốc, đây là quy trình mua thuốc đã được tiêu chuẩn hóa, theo lý mà nói sẽ không xảy ra sơ sót, thế nhưng lại có sơ sót.

Đơn yêu cầu của Lâm Mộc bị phòng thuốc trả lại, nguyên nhân vì thuốc viên nang trị cảm hạ sốt mà cô yêu cầu đều do công ty Y Dược Mỹ Lâm sản xuất, tuy hiệu quả trị liệu rõ rệt, nhưng giá thành quá cao.

Lâm Mộc tra lại đơn yêu cầu thuốc trị cảm hạ sốt của bác sỹ điều trị chính khác cùng khoa, đều có "Aminophenazoneco" trong đó.

Loại sản phẩm Aminophenazoneco này hạ nhiệt nhanh giá thành thấp, nhưng tác dụng phụ rất mạnh, thế nên Lâm Mộc nộp tài liệu phân tích lên cho chủ nhiệm khoa Cấp cứu, phân tích rõ loại thuốc này có phản ứng không tốt, kiến nghị cấm sử dụng, đồng thời đề nghị sử dụng thuốc viên nang do công ty Y Dược Mỹ Lâm sản xuất.

Hành động này không những không đạt được kết quả như mong đợi, ngược lại những tin tức xấu của Y Dược Mỹ Lâm đã liên lụy khiến cô bị nghi ngờ, những tin đồn "nhận hối lộ" "ăn hoa hồng"... nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

Lâm Mộc thẳng thừng tranh cãi, chuyện này vẫn kinh động đến viện trưởng đương nhiệm.

Cô bị lãnh đạo mời lên nói chuyện, cuối cùng bình tĩnh hoàn tất thủ tục bàn giao công việc, bắt đầu những ngày bị đình chức --- không dài không ngắn, một tuần.

Sau khi hết giờ làm Lâm Mộc không về thẳng nhà, mà đi dạo loang quanh trong gió đêm, dọc đường nghe thấy không ít người đang bàn luận về chuyện cổ phiếu, không phải người nào đó nhờ cổ phiếu mà phát tài lớn thì cũng là ai đó vì thua lỗ cổ phiếu mà nhảy lầu.

Cô càng nghe trong lòng càng khó chịu, bèn gọi điện thoại cho bạn thân của mình, hỏi: "Tình hình của Mỹ Lâm có phải tồi tệ lắm không?"

Khi nói chuyện, giọng Quan Di không hăng hái như trước kia nữa: "Tam Mộc, giờ mình đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, ba mình lên con đau tim rồi."

Lâm Mộc giật mình, lại nghe Quan Di nói: "Tình hình công ty còn tệ hơn những gì cậu biết qua tin tức báo chí. Tổng giám đốc kinh doanh, tổng giám đốc điều hành, còn mấy quan chức chính phủ và quản lý cấp cao của bệnh viện Tam Giáp đều bị cuốn vào. Rắc rối hơn nữa là, những cá nhân và tổ chức có mua cổ phiếu của Mỹ Lâm có thể sẽ bán hết ra trong ngày giao dịch trở lại."

"Sau khi bán hết cổ phiếu ra thì sao? Mỹ Lâm sẽ bị phá sản à?"

"Mỹ Lâm không thể tuyên bố phá sản. Nhà nước đang tiến hành cải cách cơ cấu, sẽ chấp hành an tử với các doanh nghiệp phá sản. Làm vậy, tâm huyết cả đời này của ba mình sẽ mất sạch hết."

Lâm Mộc lập tức hiểu ra tính nghiêm trọng của sự việc.

Mọi lời an ủi đều là dư thừa, cô hỏi: "Có cần mình qua thăm bố Quan không?"

"Không cần đâu, cậu về nghỉ ngơi sớm đi. Mai trực ca ngày nhĩ?"

Lâm Mộc im lặng một lúc, giọng điệu nhàn nhạt: "Ừ, ca sáng."

Sau khi về đến nhà, Lâm Mộc buồn buồn nằm trên sofa.

Nghĩ tới nghĩ lui thấy không cam lòng, cô bật dậy đi vào phòng sách, ngồi trước máy tính tra tìm những tranh chấp trong việc chữa trị do "Aminophenazoneco" mà ra ở trong nước.

Cô vừa chọn lọc vừa ghi chép lại nơi xảy ra tranh chấp, cấp bệnh viện, mức bồi thường sau sự việc và kết quả xử lý cuối cùng.

Khi sắp làm xong, app tin tức trong điện thoại chợt gửi một tin nhắn đến: Ngân hàng đầu tư Deutsche cùng nhiều ngân hàng đầu tư nước ngoài khác đầu tư 230 triệu đô la Mỹ vào nền tảng gây quỹ quần chúng của khu vực Trung Quốc.

Theo phân tích của bên liên quan, hành vi đầu tư quy mô lớn như vậy, không những có thể nâng cao tốc độ phát triển của liên kết tài chính, còn có thể mang về lợi nhuận lớn và lâu dài cho ngân hàng đầu tư.

Lâm Mộc nhớ đến tổng kết công việc của CEO ngân hàng đầu tư trong buổi tiệc tất niên, liếc nhìn qua tờ lịch để bàn, vừa đúng là ngày 24.

Trở về từ Đức, đã vồn vện một tháng, thời gian này cô và Tiêu Hoài gần như mất liên lạc với nhau.

Anh cũng từng nhắn tin cho cô, hỏi thăm thời tiết ở Thượng Hải, hỏi han những món ăn vặt ở Thượng Hải. Sau đó công việc ở khoa Cấp cứu quá bận rộn, cô không có thời gian trả lời, khó khăn lắm mới rảnh để trả lời thì anh lại bị công việc ở ngân hàng quán lấy, không lên tiếng nữa.

Lâm Mộc tựa vào lưng ghế, rảnh rỗi đọc lại nhưng tin nhắn Wechat Tiêu Hoài gửi cho cô, đọc từng tin một, ánh mắt dừng lại trên một hàng chữ.

Hsiao: "Không ăn tối mà đi ngủ không tốt cho sức khỏe. Hay chúng ta ra ngoài ăn chút gì đó, về rồi hãy ngủ?"

Hôm nay cô tức tối cũng no rồi, bây giờ nhìn thấy dòng chữ này, chợt tỉnh ngộ, không nên bỏ đói bản thân, thế là lập tức bỏ điện thoại xuống, vào bếp nấu một bát hoành thánh thịt tươi ngon.

Trước khi bắt đầu ăn, ngón tay cô lướt qua khung nhập văn bản của Wechat, rồi lại miễn cưỡng thu lại.

Bỏ đi, đừng quấy rầy Tiêu Hoài.

Nhưng đã nhiều ngày không liên lạc rồi... Hơn nữa, Tiêu Hoài rất có hứng thú với các món ăn vặt của Thượng Hải.

Lâm Mộc cho kiệt tác da mông nhân dầy, hương thơm ngào ngạt của mình vào trong chén gõ màu nâu, kèm theo một chiếc thìa nhỏ bằng gỗ xinh xắn, chụp một tấm ảnh đăng lên dòng thời gian.

Tấm ảnh màu sắc dịu nhẹ, đậm chất cổ phong này vừa đăng lên đã nhận được rất nhiều lượt "like". Chúng bạn ăn hàng lũ lướt vào bình luận, từ A đến Z đều có, chỉ là không có bình luận nào từ ID bắt đầu bằng chữ H.

Lâm Mộc bĩu môi.

Ăn tối xong, cô làm mới bảng tin, thấy bình luận của Quan Di và Simon.

Quan Di 1988: "Đầu bếp Lâm ơi, xin hãy nhanh nhanh giao ba chén hoành thánh đến phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện Nhân Tế đi."

Simon: Anh họ @Hsiao đến nhanh, Tiểu Mộc Mộc lại trở tài bếp núc rồi."

Lâm Mộc bật cười, ánh mắt vội vàng dời xuống bên dưới, nhìn thấy một ID không thể quen thuộc hơn nữa: Hsiao.

Trái tim như mặt hồ bị một hòn đá nhỏ ném vào, gọi lên từng gợn sóng nhỏ lăn tăn.

Ánh mắt dời xuống thêm chút nữa, thấy rõ nội dung cụ thể, Lâm Mộc sững sờ.

Hsiao trả lời Quan Di 1988: "Có bị bệnh sao?"

Quan Di 1988 trả lời Hsiao: "À, là bố tôi."

Hsiao trả lời Quan Di 1988: "Thời gian trước xuất hiện tình trạng một lượng lớn giao dịch bán ra, là do một bộ phận cổ đông của Mỹ Lâm sụt giảm mà ra? Hội đồng quản trị nảy sinh bất đồng nghiêm trọng? Công ty vẫn còn rất nhiều tin tức chưa được công bố?"

Quan Di 1988 trả lời Hsiao: "Mỗi một chữ đều nói trúng vào tim rồi, bây giờ anh có tiện nghe điện thoại không?"

Hsiao trả lời Quan Di 1988: "Tôi sẽ bảo trợ lý liên hệ với cô."

Bình luận đến đây là hết.

Lâm Mộc thoát ra rồi vào lại, tải lại trang mấy lần, không thấy Tiêu Hoài đưa ra bình luận nào về cô cả.

Lâm Mộc im lặng tắt màn hình điện thoại, ngồi trở lại trước máy tính tiếp tục làm việc.

Cô tìm được ảnh y khoa về các triệu chứng phản ứng bất lợi do tiêm Aminophenazoneco như nổi ban đỏ nghiêm trọng, sốc thuốc, dẫn đến tử vong... đính kèm tài liệu đã tổng hợp được, gửi hết vào hộp mail của viện trưởng.

Hoạt động một chút đôi vai tê cứng của mình, tiếp theo cô nên làm gì thì làm, cuối cùng tắm rửa xong nằm lên giường, lại lướt Wechat, vẫn không có thu hoạch gì mới.

Trong lòng có chút thấp thỏm không xua đi được, cô chọn một quyển sách đọc trước lúc ngủ, đọc qua mười mấy trang dưới ánh đèn bàn màu cam nhạt, cô tắt đèn đi ngủ.

Hình như vừa ngủ được một lúc, ý thức mơ hồ nhưng lại nhận thấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường đang không ngừng rung. Cô không mở đèn, nhắm mắt mò mẫm, mất một lúc mới với tay đến chiếc điện thoại.

Cuộc gọi được kết nối, đầu dây bên kia yên ắng đến lạ, lại mơ mơ màng màng, đang định ngắt máy thì một người đàn ông từ tốn lên tiếng, không phải "ạ lô", không phải "xin chào", mà nói ra hai chữ rất bình thường, nhưng lại là tên cô: "Lâm Mộc..."

Lâm Mộc lập tức tỉnh táo ngay.

Đêm khuya tĩnh lặng, tất cả nỗi nhớ tích tụ nhiều ngày lũ lượt dâng lên từ nơi đáy lòng, chút chua xót giấu trong xương tủy cũng không nơi nào để trốn, giọng nói của cô khô khốc, mang theo vẻ khó tin: "Tiêu Hoài?"

Anh không phát giác ra sự khác thường của cô, giọng nói đầy từ tính kia lại một lần nữa khuấy động trái tim cô: "Là tôi. Em ngủ rồi à?"

"Không có, tôi đang đọc sách." Cô vội vàng ngồi dậy, "Anh đang ở đâu? Về nước sớm ư?"

"Tôi vừa hạ cánh, đang ở quá cảnh ở Thượng Hải, lát nữa tiếp tục bay đi Tokyo."

"Tokyo?"

"Hội nghị ngân hàng quốc tế năm nay tổ chức ở Nhật Bản."

Cô ngừng một lúc, không biết nói gì hơn: "Chúc anh có chuyến đi vui vẻ."

"Chuyến bay bị hoãn, hai tiếng nữa mới cất cánh." Giọng anh khẽ hạ thấp xuống, trầm thấp ấm áp, có cảm giác rất đặc biệt: "Lâm Mộc, em có tiện ra gặp tôi một lần không?"

Đầu óc cô trống rỗng vài giây: "Tiện, em sẽ đến ngay!"

"Không vội, đi từ từ thôi."

Cô chợt nhớ ra gì đó: "Sân bay nằm ngoài đường cao tốc vòng ngoài, lỡ như tắc đường..."

"Không sao, tôi đợi em."

Câu nói này giống như viên thuốc định tâm cho cô. Nhưng khi xe cứ đi rồi dừng, dừng rồi lại đi trong màn đêm nồng đậm, hơn một tiếng đồng hồ vẫn chưa đến được sân bay, hiếm khi cô không giữ được bình tĩnh, hai tay dần xuất hiện tình trạng run rẩy khe khẽ, không chút quy luật.

Cô mím chặt môi, nhìn thẳng về phía trước.

Một phút một giây hóa ra lại dài như thế. Cuối cùng chiếc xe cũng đến sân bay, thời gian ước chừng chỉ còn lại hai mươi phút.

Cô gấp gáp chạy về phía cửa ra vào.

Những hành khách đẩy xe hành lý qua lại, cô nhìn trái ngó phải, đảo mắt nhìn quanh, không thấy người mình nhưng nhớ khuôn người đâu, lúc này cảm thấy hơi khó thở, vừa lấy điện thoại ra thì nghe thấy một tiếng gọi vang vọng: "Lâm Mộc."

Cô xoay người, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Vừa nhìn đã thấy ngay người khiến cho cô trong lòng dậy sóng nhưng ngoài mặt ung dung điềm đạm.

Anh đứng trước cửa sổ sát đất của sảnh sân bay, phía sau là ánh sao lấp lánh, và máy bay đang lần lượt cất cánh. Đôi mắt anh tỉnh táo sáng rõ, không có chút mệt mỏi hay mất kiên nhẫn nào, chỉ chan chứa ý cười nhàn nhạt.

Nhịp tim không cách nào khống chế được mà tăng nhanh. Cô cứ thế dán chặt mắt lên anh, sợ mình chớp mắt một cái thôi anh sẽ biến thành ảo giác hư cấu.

Khoe môi anh cong lên, giọng nói trầm thấp dễ nghe cất tiếng gọi cô lần nữa: "Lâm Mộc."

Lần này có thể xác định anh là thật rồi.

Cô vội vàng bước qua, rồi bắt đầu chạy bước nhỏ, chạy gấp quá, đến khi dừng lại trước mặt anh đã thở hổn hển.

Trong lúc hít thở, đầu óc có chút rối loạn.

Cô hiểu rất rõ, thành phố này xưa nay chưa từng thả chậm nhịp chảy của nó vì màn đêm buông xuống bao giờ, con người nơi đây cũng không tránh được mà sống rất hối hả, thế nên ở nơi ồn ào đông đúc, tan hợp ly biệt chỉ là chuyện thường tình thế này, anh bằng lòng dừng nhịp chân lại để gặp cô một lần, cô nên cảm thấy thỏa mãn.

Thế nhưng, vì sao gặp rồi lại khiến người ta còn buồn hơn khi không gặp được thế?

Cách đây rất lâu rất lâu, cô từng mơ ước tìm được một người bạn trai có thể bầu bạn bên cạnh mình mọi lúc mọi nơi, chia sẻ vui buồn hờn giận. Cô và "anh" muốn ở bên nhau thì ở bên nhau, không sợ bị chê bai, càng không sợ bị bỏ rơi... Nhưng rồi theo bước đường trưởng thành, suy nghĩ ấy dần dần trở thành mơ ước viễn vông.

Yêu xa suốt tám năm ròng đã dạy cô biết làm sao để tự mình tiêu hóa những cảm xúc tiêu cực, làm sao để một mình ăn cơm, một mình ngủ, một mình nhớ nhưng người ta nhưng ngoài miệng vẫn nói không một lời.

Nhưng hôm nay hình như thật rồi.

Lâm Mộc im lặng buông một tiếng thở dài, mỉm cười với Tiêu Hoài: "Sắp muộn rồi, anh đi nhanh đi."

Anh không cất bước đi.

Lâm Mộc sốt ruột, kéo tay anh: "Đi thôi."

Giọng nói của cô quá gấp gáp, mang theo chút nghẹn ngào như có như không. Tiêu Hoài cảm thấy không đúng lắm, không nói lời nào nâng cảm cô lên, cúi đầu xuống, gương mặt gần như dán vào mặt cô: "Em khóc đấy à?"

"Không có."

"Lúc này còn đang ăn món ăn ngon, bây giờ sao lại khóc rồi?"

Cô không thể nói ra chuyện mình tìm cảm giác tồn tại bên dưới tấm ảnh với anh, nhưng lại nghĩ không ra được lý do nào có sức thuyết phục, nhất thời nghẹn lời.

"Lâm Mộc, chúng ta là bạn tốt. Nếu em có chuyện không vui, đều có thể than vãn với tôi, đừng cố nhịn."

Lại là "bạn". Trước đây nghe thấy từ này đã hơi khó chịu, bây giờ lại thấy nó chỉ là lời sáo rỗng. Cô buồn bực hỏi ngược lại anh: "Gặp mặt một lần thôi đã khó như lên trời, anh lấy đâu ra thời gian mà lắng nghe? Chuyện những người trong ngành tài chính quan tâm đều là những tiêu điểm thời sự trong và ngoài nước, chuyện của em nhỏ không đáng nhắc tới."

Không đợi Tiêu Hoài trả lời, cô đã lắc đầu: "Anh nhanh tranh thủ thời gian lên máy bay đi, tạm biệt."

Sức quan sát của Tiêu Hoài xưa nay đều rất tinh nhạy, chỉ nhờ vài câu nói ngắn ngủn đã đoán ra được bảy tám phần tâm tư mà Lâm Mộc đang che giấu.

Anh cười dịu dàng, tâm trạng rất tốt mà vỗ vai cô gái nhỏ: "Quan Di là bạn em, nên tôi mới nói với cô ấy vài câu về chuyện Y Dược Mỹ Lâm. Về chuyện bay, vì sự cố nên bị hủy rồi, sáng mai tôi mới bay."

Anh không nói cho cô biết sự thật. Trước giờ cất cánh nhìn thấy tấm ảnh món ăn kia, cảm thấy cô đã quên mất sự tồn tại của anh, đồng thời đang trải qua những ngày rất thư thái, thế là thay đổi lịch trình đột xuất, đổi chuyến bay.

Bây giờ đã gặp được người, Tiêu Hoài thầm cảm thấy may mắn vì đã thay đổi lịch trình, nếu không chắc chắn cô sẽ cho rằng anh chỉ quan tâm đến biến động giá cổ phiếu của Y Dược Mỹ Lâm mà không để ý đến cô.

Nhìn từ một góc độ khác, phải chăng cô quan tâm đến anh?

"Lâm Mộc." Anh gọi cô, lẳng lặng kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng ôm một cái: "Đã lâu không gặp."

"Ừm, đã lâu không gặp." Giọng nói của cô hiển nhiên đã mềm mại hơn nhiều.

"Trong nhà em còn hoành thánh không?"

Lâm Mộc trầm nghĩ. Tiêu Hoài vừa đến thì chỉ biết có ăn, lẽ nào xem cô là đầu bếp?

"Hết rồi hết rồi." Cô nói dối lòng, ngừng một chút, dè dặt bổ sung: "Nhưng em biết một nơi khác có."

Xe taxi chờ họ về đến phía đông đường Trần Ninh, cách nhà Lâm Mộc không bao xa.

Cảnh vật ở đây khác hẳn với bầu không khí thương mại của Thượng Hải mới, không có những toà nhà cao tầng sừng sững, không có nhịp sống nhanh hối hả, chỉ có những căn nhà kiểu tây đủ kiểu nằm rải rác, có một loại cảm giác dịu dàng của Thượng Hải cũ.

Nơi góc đường có một nhà hàng nhỏ, Lâm Mộc chỉ tay: "Chúng ta đến rồi." Tiêu Hoài nhìn qua bảng hiệu: Năm 1936 Đó.

Sắp đến giờ đóng cửa, trong nhà hàng đã không còn thực khách nào khác. Quản lý vừa thấy Lâm Mộc liền nói "chào bà chủ", ánh mắt lại bắt gặp quét về phía người có ngoại hình cao lớn anh tuần là Tiêu Hoài.

Lâm Mộc mời Tiêu Hoài đến một gian phòng bao mang đậm hương vị Thượng Hải xưa trên tầng hai, khi quay trở xuống thì nghe mấy cô phục vụ trẻ đang xì xào bàn luận về anh, trong đó có một câu: "Anh ấy đẹp trai thật, chắc là một trong số những khách nam đẹp trai nhất từng đến nhà hàng nhỉ?"

Lâm Mộc thầm đánh một dấu X trong lòng. Tiêu Hoài đẹp trai nhất, không phải một trong những.

Cô bận rộn trong phòng bếp một lúc, khi trở về phòng bao mang theo vài món ăn đặc sản ngon miệng, và một chén hoành thánh vỏ mỏng nhân dày mịn màng trong suốt.

Hoành thánh dập dờn trong nước canh, tựa như những đóa hoa đang hé nở. Tiêu Hoài nhận lấy ném thử vài viên, ăm bụng trái tim cũng ăm theo, đặt thìa xuống.

Lâm Mộc hỏi: "Không ngon sao?"

Tiêu Hoài nói: "Tôi nghĩ nếu ăn hết, không biết đến bao giờ mới lại được ăn nữa, trong lòng nhất thời thấy không nỡ."

Lâm Mộc vui vẻ bật cười, ánh mắt lấp lánh, trên mặt lộ ra chút thẹn thùng.

Tiêu Hoài nhìn cô đắm đắm, dịu giọng nói: "Tôi vẫn luôn cảm thấy em không giống bác sỹ, nhưng không ngờ em lại là một bà chủ khiêm tốn."

Giương mặt Lâm Mộc hơi ửng hồng: "Quan Di bỏ vốn kinh doanh nhà hàng, cô ấy mới là bà chủ thật sự. Em nghiên cứu thực đơn và kiểm soát chất lượng món ăn, chỉ là giúp một tay thôi."

"Không, Quan Di góp cổ phần bằng nguồn vốn và quản lý, còn em góp cổ phần bằng kỹ thuật, hai người là quan hệ hợp tác."

Lâm Mộc nghe xong chột hiệu ra: "Thảo nào Quan Di cứ khẳng khẳng chia lợi nhuận cho em theo tỉ lệ nhất định, nói là có tiền cùng kiếm."

Tiêu Hoài gấp một con tôm say rượu vào trong chén của cô: "Chúc em buôn may bán đắt."

Cô thụ sủng nhược kinh, nhắc đưa lên gấp cho anh một miếng nạc thăn chua ngọt: "Chào mừng anh về nước."

Tiêu Hoài cong khóe môi: "Cảm ơn."

Tiêu Hoài trời sinh có một khuôn mặt đẹp, chỉ cần khẽ mỉm cười thôi cũng thấy vui lòng mát mắt, khiến người ta như được tắm trong gió xuân. Ánh mắt của Lâm Mộc đảo một vòng quanh gương mặt anh, khẽ hắng giọng chủ động trò chuyện: "Hai năm trước Quan Di đột ngột nảy ra ý định đầu tư nhà hàng, hỏi em có hứng thú hay không. Lúc đó em vừa từ Munich về nước, trong lòng chán đến phát hoảng nên đã gạt đầu đồng ý."

Cô chớp chớp mắt: "Anh đoán xem vì sao lại gọi là 'Năm 1936 Đỏ'?"

Anh không cần nghĩ ngợi: "Vì ông bà chúng ta đính hôn vào năm 1936."

Nhắc đến ông bà, Lâm Mộc chột nhớ đến một chuyện, "Em in tấm ảnh cũ kia ra dán lên bia một cửa bà ngoại rồi, cho anh em này." Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, khuỷu tay đụng trúng hộp khăn giấy trên bàn, làm nó rơi xuống đất.

Anh đặt đĩa xuống giúp cô nhặt lên, lúc khom lưng xuống liếc thấy cảnh sắc bên dưới mặt bàn.

Cô mặc chiếc váy bó bằng vải nỉ, tôn lên vòng eo thon thả. Vì đang ngồi nên váy bị cuốn lên trên, để lộ đôi chân trắng nuột nà, cùng một đôi gầy cao gót để đó.

Gót giày mảnh mai đứng thẳng trên mặt đất, khiến cho mắt cá chân trắng ngần trông thanh lịch mà quyến rũ. Mũi giày chuyển động, sau đó hơi hếch lên trên, động tác nhỏ này giống như chuồn chuồn nhẹ nhàng bay đến, mặt hồ phẳng lặng trong lòng anh cũng theo đó mà nổi lên những gợn sóng nhỏ.

Tiêu Hoài ngồi thẳng dậy, trong mắt mang theo cảm xúc nói không thành lời, đưa mắt đánh giá Lâm Mộc.

Xa cách nhiều ngày, cô không hề trang điểm, khí sắc còn tốt hơn lúc trước. Làn da trên má căng bóng mịn màng như có thể vắt ra được nước, mái tóc dài nhu thuận xõa ra trên vai, áo len sáng màu bó sát phác họa đường cong mềm mại tinh tế, cả người toát ra vẻ đẹp bình lặng, đẹp đến tinh tế.

Cảm xúc rối ren, chỉ trong một ý niệm.

Tiêu Hoài thu hồi ánh mắt, tìm một đề tài để nói: "Tôi vừa đọc qua những đánh giá năm sao về nhà hàng trên mạng, danh tiếng khá lắm, nhưng trong đó có một bình luận khiến người ta bối rối."

"Bình luận gì?"

"Năm 1936 Đỏ không có ông chủ, chỉ có hai bà chủ, một người giàu có bướng bỉnh, một người xinh đẹp như hoa. Hai người thường xuyên cùng nhau ra

vào, hiển nhiên là một đôi la la."

Lâm Mộc nghe xong thì mỉm cười: "Đây là một bình luận trêu chọc của dân mạng. La la là cách gọi tắt của từ lesbian..."

Tiêu Hoài ngắt lời: "Em có khuynh hướng đồng tính?"

"Không, không, em là một người dị tính không chút giả dối."

"Tôi không nghĩ vậy."

"Hả?"

"Trước giờ em đều không chủ động liên lạc với người khác giới, bao gồm cả tôi."

Lâm Mộc ngơ ngác, ngại ngần nói: "Thật ra em cũng muốn liên lạc với anh, nhưng nghĩ có thể anh đang bận làm việc, ngại làm phiền."

"Không phiền."

Nghe hai chữ lời ít ý nhiều như thế, Lâm Mộc ngập ngừng, khề khàng nói: "Vậy sau này em sẽ chủ động liên lạc với anh."

Tiêu Hoài bình thân quay lại chủ đề khi nãy: "Em làm qua trắc nghiệm khuynh hướng tính dục của Harvard chưa?"

"Đề bài là gì?"

Anh dùng giọng điệu nghiêm chỉnh không mang theo chút cảm xúc cá nhân nào hỏi: "Em quen với kiểu hôn thể nào? Kiểu cực kỳ nồng cháy, kiểu yên tĩnh dịu dàng, hay kiểu đơn giản hôn một cái rồi kết thúc, chọn một trong ba."

Lâm Mộc ngẫm nghĩ rồi đáp: "Cực kỳ nồng cháy."

Tiêu Hoài lại nói: "Tôi cứ nghĩ em sẽ chọn kiểu đơn giản hôn một cái rồi thôi."

Lâm Mộc nói không nên lời. Phải giải thích thế nào đây? Khi bạn trai cũ còn là cậu học sinh cấp ba đơn thuần, quả thật chỉ đơn giản hôn một cái rồi thôi. Sau này anh ấy về nước, khi tiếp xúc với cô, luôn mang đến cho cô một nụ hôn nồng nàn đầy cảm xúc...

Lén liếc nhìn Tiêu Hoài, thấy anh đang nghĩ ngợi gì đó, lòng cô hơi thấp thòm.

Anh để tâm sao?

Giây tiếp theo cô nghe anh hỏi: "Lâm Mộc, hôn thể nào mới được tính là cực kỳ nồng cháy?"

Khi nói giọng anh rất chậm, từ tốn, âm cuối dường như còn cố ý hơi nhấn mạnh một chút, nhịp độ thư thả càng lộ ra sự hấp dẫn hiếm thấy, không cách nào dùng ngôn từ để hình dung được, khiến tim cô bất giác gia tăng nhịp đập.

Đây là một câu hỏi vô cùng mờ ám, cũng là câu hỏi tiết lộ hoàn toàn vấn đề riêng tư của một người, cô nghĩ mình nên trả lời hời hợt để che đậy quá khứ.

Sau đó nhìn vào đôi mắt u ám sâu thẳm kia, cảm xúc khác lạ dần dần dâng lên từ đáy lòng, cô chỉ thấy cổ họng bỗng trở nên khô khốc đến lạ, những lời qua loa không cách nào thốt ra được.

Tim đập thình thịch, cô quay mặt đi, ánh mắt trốn tránh mà nhìn về nơi khác.

Nhưng không nhìn vào anh, vẫn cảm thấy được ánh mắt của anh đang dừng trên người mình.

Tâm trí cô có chút rối loạn, cố gắng đoán xem nguyên nhân cốt lõi khiến anh hỏi như vậy là gì.

Trêu chọc? Không thể nào.

Thăm dò? Vô duyên vô cớ thăm dò chuyện này làm gì?

Bất giác, phòng bao yên ắng một cách lạ thường.

Tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô chần chờ một lúc, từ từ quay đầu lại, dời ánh mắt trở về nhìn thẳng vào mắt anh.

Trong đôi mắt kia đọng đầy cảm xúc, giống như một vòng xoáy, vừa nhìn đã hút cô vào thật sâu.

Cô mím môi, cố dùng âm điệu bình tĩnh để nói: "Nói theo góc độ y học, môi của phái nữ khá nhạy cảm với những kích thích tính dục. Khi cánh môi của nam và nữ chạm vào nhau, người nam dùng răng cắn nhẹ môi dưới của người nữ có thể mang đến trải nghiệm rất khác cho cả hai. Nhưng độ nhạy cảm của mỗi người với sự kích thích tính dục lại không giống nhau, có người vừa chạm vào đã có cảm giác, có người lại không chút dao động."

Cô cố gắng để mỗi câu nói ra đều giống như bài giảng cộng đồng chứ không phải chia sẻ kinh nghiệm cá nhân, thế nhưng, nhìn thấy mắt anh không chút dao động, cô chợt ý thức được cảm xúc của mình chỉ vì một câu nói của anh mà lên xuống không ngừng, bèn hỏi ngược lại: ""Anh được nhiều người thích như thế, chẳng lẽ chưa từng xảy ra hành vi thân mật nào với phái nữ... chẳng hạn như, hôn môi?"

Tiêu Hoài im lặng vài giây: "Chưa từng."

Lâm Mộc nghĩ mình nghe nhầm mất rồi.

Ngơ ngẩn nhìn anh đăm đăm, trong đầu cô nảy ra vô số dấu chấm hỏi, kể đó có một giọng nói bùng nổ bên tai cô!

Tiêu Hoài chưa từng hôn môi với phái nữ! Xưa – nay – chưa – từng!

Lâm Mộc kinh ngạc: "Sao có thể như vậy? Anh và Michiko... hai người..."

Cô không nên nhò nhen đến mức ấy, không nói nữa, một lớp hồng nhật nhanh chóng phủ lên gương mặt và tai cô.

Tiêu Hòa nghiêng người qua, đưa tay chạm lên gò má đỏ rực nóng hổi của cô, ánh mắt dịu dàng như nước: "Lâm Mộc, rốt cuộc em đang nghĩ gì trong đầu vậy?"

Cô cúi đầu xuống không dám trả lời. Anh cũng không đợi câu trả lời của cô, đưa đầu qua, tự mình rút ngắn khoảng cách với cô.

Cô cảm thấy rất rõ hơi thở của anh.

Đôi mắt hẹp dài sâu thẳm xuất hiện trong tầm mắt cô, ánh mắt sâu hun hút khiến người ta bất giác chìm đắm trong đó.

Ánh mắt, dừng lại trên đôi môi anh một lúc.

Hai cánh môi mỏng mang theo bóng nước đang hồ hững khép lại, dường như lúc nào cũng có thể sẽ hé mở, nói ra những lời dịu dàng dễ nghe. Không biết nếu cô thật sự hôn lên đó sẽ có cảm giác thế nào? Mềm mại? Ấm ướt?

Mặt anh từ từ đến gần, môi anh cũng theo đó mà tiến đến. Cô đang trông chờ điều gì, mong đợi điều gì, kim lòng không đậu khê hé mở đôi môi.

Cô rất muốn trở thành người con gái đầu tiên hôn lên môi anh.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy mở, sau đó giọng nói lớn tiếng của người quản lý vang lên: "Bà chủ Lâm, chúng tôi phải về rồi, cô tiếp tục ở lại đây sao?"

Lâm Mộc lập tức tỉnh táo lại.

Vừa nãy cô sao thế? Bị sắc đẹp là cho mụ mị đầu óc?!

Trái ngược với Lâm Mộc với vẻ mặt thẹn thùng khác lạ, Tiêu Hoài ung dung thu bày tay đang đặt trên mặt cô trở về, thong thả nâng mắt lên.

Ánh mắt anh nóng bỏng, sắc mặt lại bình tĩnh đến đáng sợ. Quản lý giật mình, vội vàng đóng cửa lui ra.

Phòng bao yên ắng trở lại.

Lần này Lâm Mộc hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào Tiêu Hoài nữa, sợ một ánh mắt thôi cũng sẽ tiết lộ ra những toan tính trong lòng, đành thấp thòm không yên mà cắn chặt môi, im lặng không lên tiếng.

Tiêu Hoài cũng im lặng.

Bầu không khí khi nãy tốt đẹp là thế, động tác hé môi khi nãy của Lâm Mộc là muốn lên tiếng ngăn cản hay chủ động đón nhận, nhất thời anh không làm rõ được.

Hai người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, không ai nói gì.

Thời gian chậm chậm trôi đi, cuối cùng, Tiêu Hoài nhẹ nhàng bình thản nói: "Tôi đưa em về nhà."

Chỉ một câu nói, tâm trạng Lâm Mộc lại trở nên căng thẳng.

Nghiêm túc mà nói, căn nhà kiểu tây đã được chuyển quyền sở hữu sang tên Tiêu Hoài, đó là nhà của anh, không phải nhà cô. Cô sắp phải dọn đi rồi, không thể ngăn người đàn ông này ở ngoài cửa được.

Cũng tức là nói, trai đơn gái chiếc sẽ phải ở chung dưới một mái nhà.

Không được, không được... Bây giờ tâm thuật cô đang bất chính, phải tìm lý do để từ chối, không được ở riêng với anh nữa.

Đang suy nghĩ tìm lý do thì điện thoại Tiêu Hoài đổ chuông. Anh nhận cuộc gọi, giọng Michiko lập tức vang lên.

Sức chú ý của Lâm Mộc liền chuyển sang xem Michiko đang nói gì. Cô nghe thấp thoáng được vài từ khóa "Y Dược Mỹ Lâm" "bán tĩa" "bán khổng", và một câu nói cực kỳ chấn động "giới truyền thông đã biết được việc hối lộ tình dục".

Cuộc gọi vẫn đang tiếp diễn, điện thoại phát ra âm báo nguồn điện thấp, sau đó tự động tắt nguồn.

Lâm Mộc nín thở, hỏi: "Hối lộ tình dục có liên quan đến Mỹ Lâm ư?"

Tiêu Hoài xưa nay không bao giờ bàn chuyện công việc với người ngoài, nghe cô hỏi như vậy, cũng không định né tránh: "Tổng giám đốc kinh doanh của Mỹ Lâm đã thừa nhận nhờ giao dịch tình dục để đổi lấy công văn phê duyệt hành chính từ chỗ cán bộ Cục quản lý dược, Mỹ Lâm cũng sẽ phải đổi mặt với cáo buộc mới là nâng cáo giá thuốc."

"Cũng tức là nói, giá cổ phiếu của Mỹ Lâm sẽ còn rớt tiếp."

"Nên nói là sụt giảm."

Lâm Mộc kinh ngạc: "Còn tiếp tục sụt giảm, giá trị thị trường của công ty sẽ không còn nữa. Quan Di đã biết chuyện này chưa?"

Tiêu Hoài gật đầu, "Trước khi lên máy bay tôi đã nhờ trợ lý gọi điện thoại cho Quan Di, nhắc nhở cô ấy hàng loạt những tin tức xấu gần đây đều là tin bất lợi cho Mỹ Lâm, Mỹ Lâm đang bị một doanh nghiệp y dược lớn khác ở trong nước ra đòn bán tĩa."

"Doanh nghiệp nào vậy?"

Tiêu Hoài muốn nói lại thôi. Không phải không muốn trả lời, mà liên quan đến bí mật thương mại, anh không tiện tiết lộ.

Anh quan sát vẻ mặt của Lâm Mộc: "Em quan tâm đến Mỹ Lâm, là vì lo lắng cho Quan Di?" Nhớ ra cô từng nói muốn đầu tư cổ phiếu, anh giật mình, "Chẳng lẽ em hết tiền bán nhà đi mua cổ phiếu của Mỹ Lâm rồi?"

Lâm Mộc mím môi, một lúc sau, buồn bực thở hắt ra: "Không sai."

Tiêu Hoài: "..."

"Lừa anh đó." Đuôi mắt cô cong cong, vui vẻ nói, "Em mua toàn là cổ phiếu ngân hàng."

Anh là nhà đầu tư ngân hàng, nên cô mua không ít cổ phiếu ngân hàng. Không ngờ thị trường tăng mạnh mấy lần, số cổ phiếu kia thu lời không ít.

Nụ cười của cô tươi vui xán lạn, Tiêu Hoài cảm thấy rất bất ngờ, ánh mắt dán chặt vào người trước mặt, cố tìm ra suy nghĩ trong lòng cô.

Cô cảm thấy ánh mắt thăm dò của anh, nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"

Anh bình tĩnh trả lời: "Điện thoại sập nguồn rồi, nhưng tôi phải gọi cho Michiko."

Cô quên mất một màn suýt lau súng cướp cò khi nãy, tiếp lời anh: "Về nhà sạc điện thoại?"

Anh nhắc khước môi lên đồng ý, nhớ đến dáng vẻ mặt đỏ như trái đào mật của cô, đưa tay vỗ lên đầu: "Tôi cũng muốn ở cùng em thêm một lúc, nghe em tâm sự."

Lời nói dễ nghe như thế, người đàn ông ảm áp dịu dàng như thế, có được là may mắn, không có được là số mệnh.

Lâm Mộc ngơ ngẩn vài giây, cắt đi chút tâm tư nhỏ của mình, cố ý cãi lại: "Chuyện phiền não của em không nói hết được trong một lúc đâu. Anh có bao nhiêu thời gian để ở cùng em?"

"Trọn một đêm, đủ không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Nụ Hôn Ngọt Ngào (2)

Bước ra khỏi nhà hàng, hai người sóng vai tản bộ về phía trước.

Câu nói "trọn một đêm" kia cứ quanh quẩn trong đầu Lâm Mộc, cô liếc mắt nhìn qua người đàn ông bên cạnh. Thời gian của anh quý báu thế kia, sao có thể dành hết để bầu bạn với cô được? Còn việc anh đối với cô có suy nghĩ mập mờ hay không, cô cũng không nhìn ra chút nào, chỉ thấy sắc mặt anh an

tĩnh bình thân, cùng ánh trăng dịu nhẹ trên bầu trời vẽ thành những đường sáng.

Tiêu Hoài vờ như không biết cô đang nhìn mình, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, đôi môi mông lại nhẹ nhàng cong lên chút ít, cho thấy tâm trạng anh lúc này không tệ.

Đi được một đoạn, Lâm Mộc thử hỏi: "Đêm nay anh đã đặt phòng khách sạn chưa?"

"Chưa."

Cô ho khan một tiếng: "Anh định ngủ ở đâu?"

"Không ngủ. Tôi đã hứa với em, dùng trọn một đêm để nghe em tâm sự về những phiền não trong lòng, tất nhiên nói được thì phải làm được."

Nhân vật lớn vút bỏ công việc, thậm chí hy sinh cả giấc ngủ để nghe cô than thở, Lâm Mộc sao dám nhận lời, vội từ chối: "Em nói đùa thôi, đừng xem là thật."

Cô ngập ngừng một chút, mặt có chút nóng lên: "Căn nhà cũ bây giờ là nhà của anh... Nếu anh không ngại, đêm nay ngủ lại đây nhé?"

Anh có thiện ý với cô như vậy, cô để anh ngủ nhờ một đêm cũng là chuyện nên làm.

Tiêu Hoài nhàn nhạt cười: "Được."

Từ tây bán cầu vòng đến đông bán cầu, đi một vòng lớn, cuối cùng cô và anh lại ở cùng dưới một mái nhà lần nữa.

Hàng mi của Lâm Mộc run rẩy, che đi cảm xúc đang lưu chuyển trong đáy mắt: "Trong nhà không có vật dụng cho phái nam. Ở ngã rẽ phía trước có một cửa hàng tiện lợi, anh có cần..."

"Đi thôi." Anh tiếp lời, dẫn trước cô đi vào cửa hàng tiện lợi.

Cô nhìn anh chọn vật dụng tắm gội, cho đến khi nhìn thấy anh lấy quần lót nam từ trên kệ hàng xuống mới lúng túng thu hồi ánh mắt, chuyển về sản phẩm gần mình nhất, kẹo bạc hà.

Lúc thanh toán, Tiêu Hoài hỏi: "Đồ của em đâu?"

Lâm Mộc chưa phản ứng lại, nhưng thấy anh tự mình lấy hộp kẹo bạc hà đưa cho nhân viên thu ngân.

Cô ngẩn ra, nhỏ giọng nói: "Không lấy kẹo đâu, em muốn ăn sô cô la."

Giọng nói mềm mại nghe qua như đang nũng nịu, trái tim anh cũng theo đó mà mềm đi: "Tất cả các vị?"

Và rồi, lần đầu tiên Lâm Mộc gom đủ tất cả các vị sô cô la như thế.

Hương vị trơn mềm len lỏi khắp mọi góc ngách giữa môi và răng, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác ngọt ngào vui sướng. Cô liếc nhìn hai chiếc bóng trái dài trên mặt đường, vai kề sát vai, mơ hồ không rõ mà quấn vào nhau...

Cô nhìn bóng người trái dài ấy cười khê.

Tiêu Hoài thấy đôi mắt cô cong cong, bèn hỏi: "Sao em vui vậy?"

Bị bắt quả tang tại trận, Lâm Mộc đành tránh nặng tìm nhẹ mà đáp: "Em nghĩ thông suốt chuyện không vui rồi, không thấy buồn nữa nên mới cười."

Ngữ điệu của cô rất nhẹ nhàng, nhưng anh lại nghe ra chút manh mối: "Công việc gặp trục trặc?"

Lâm Mộc kể sơ qua sự phân tranh trong bệnh viện, lại nói tiếp: "Viện trưởng nói, em có mối hiềm nghi nhận hối lộ rất lớn, nếu không phải vì bố em từng là phó viện trưởng, mẹ từng là chủ nhiệm khoa nội trú, em sớm đã bị điều tra nội bộ rồi."

"Em phản bác lại, nhấn mạnh rằng nếu đề bên ngoài biết được trong lúc chi phí điều trị tăng cao bệnh viện lại dùng Aminophenazone cho bệnh nhân, họ sẽ phải đối mặt với sự làn sóng trích nghiệm trọng không thua gì Y Dược Mỹ Lâm. Nhưng tiếc là viện trưởng không chịu nghe, còn đình chức em ngay trong ngày nữa."

Lúc nói, Lâm Mộc xoay người lại đối diện với Tiêu Hoài, đi giật lùi bằng bước chân nhẹ nhàng: "Viện trưởng là bạn học cũ của bố, nhìn em lớn lên, nhưng ông thả tin vào những lời đồn cũng không tin em. Em vốn rất tức giận, vừa gặp được anh, em nghĩ ít ra còn có anh tin tưởng em, thế là nhẹ nhõm hẳn."

Lúc này Tiêu Hoài cũng nhớ ra cô từng nói, khi tâm trạng không tốt, cô thường xuống bếp để làm vui dạ dày của mình.

Nếu anh không chủ động hỏi, chắc chắn cô sẽ không nhắc đến dù chỉ một chữ, tự mình đối mặt với khó khăn. Bây giờ nhớ lại tấm ảnh món ngon ẩm áp kia và tương tác qua lại của anh và Quan Di ở bên dưới, anh vừa cảm thấy bản thân quá sơ ý, vừa thấy cô che giấu không ít tâm sự.

Anh gặng hỏi: "Chỉ có mỗi việc này làm cho em không vui thôi?"

Lâm Mộc gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Em từng nộp đơn lên bệnh viện, yêu cầu sang Việt Nam viện trợ y tế. Viện trưởng nói, y đức của em có vết nhơ, đang đợi xem xét lại xem đủ điều kiện để đi viện trợ hay không."

Cô cúi đầu bỏ sung thêm một câu: "Bỏ đi, không được đi thì thôi."

Việc viện trợ y tế đến quá đột ngột, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể xảy ra. Tiêu Hoài cố không mang theo cảm xúc gì để hỏi: "Lỡ như thông qua được sát hạch thì khi nào em sẽ sang Việt Nam?"

Cô trả lời bằng giọng điệu không chút hy vọng: "Mùa hè."

"Ở lại bao lâu?"

"Ba năm."

Tiêu Hoài hơi rũ mắt xuống: "Quan Di biết chuyện có thể em sẽ đi Việt Nam chưa?"

"Em chưa nói với cậu ấy."

"Bác trai bác gái thì sao?"

Lâm Mộc mấp máy môi, nói không nên lời.

Tiêu Hoài không đợi được câu trả lời, thế là hiểu lầm, ngữ khí trở nên nghiêm nghị: "Chuyện quan trọng như vậy, em lại không báo cho bố mẹ biết, định nói đi thì đi à?"

"Không phải vậy." Lâm Mộc liên tục lắc đầu, chậm rãi nói khẽ, "Hai năm trước bố mẹ em đã mất rồi."

Bước chân của Tiêu Hoài lập tức dừng lại, đứng yên tại chỗ.

Hai năm trước, tai nạn xe.

Hai năm trước, bố mẹ Lâm Mộc qua đời.

Anh lật lại tất cả mọi chi tiết trong đầu mình, một sự thật tàn nhẫn từ từ nổi lên khỏi mặt nước.

Tai nạn xe của hai năm trước đã khiến Lâm Mộc mất vị hôn phu, cũng mất đi cha mẹ.

Tiêu Hoài vô cùng bất ngờ, một lúc lâu không thốt ra được chữ nào.

Khó trách cô biểu hiện của cô tại buổi triển lãm tranh lại đau khổ, lại tự trách đến thế, khi anh hỏi cô có hối hận khi tự mình lái xe hay không, nước mắt của cô lại tuôn trào như con lũ. Nếu đêm nay không gặng hỏi, anh vĩnh viễn không biết được bên trong vỏ bọc ngoan hiền của cô lại cất giấu một trái tim chông chênh vết thương.

Cô bị trận biến cố lớn ấy làm cho mình đầy thương tích, trong lòng không còn gì lưu luyến nữa nên mới bán nhà, rời xa nơi này.

Tiêu Hoài nhìn cô đăm đăm, chỉ thấy một cảm xúc phức tạp len lỏi vào tim mình, âm ỉ đau.

Lâm Mộc không biết anh đang nghĩ gì, dùng chân lại, tự thì thầm: "Từ nhỏ bố mẹ đã dạy em không được chiếm tiện nghi của người khác, nếu họ còn sống sẽ mắng em cho xem. Nhớ hồi tiểu học, bạn cùng bàn lên nhét một hộp kẹo vào trong cặp em, bố mẹ nói trong hộp có bao nhiêu viên kẹo thì phạt em viết bấy nhiêu bản kiểm điểm, em đếm đi đếm lại, ba trăm sáu mươi năm viên, lúc đó em sợ muốn chết."

Đầu óc của Tiêu Hoài không ngừng xoay chuyển, đến cuối cùng chỉ im lặng buông một tiếng thở dài, phối hợp với cô hỏi: "Em viết đúng một năm bản kiểm điểm đấy à?"

"Không viết. Bà ngoại nói khuê tú thời dân quốc sau khi nhận được quà đều tỏ ra rất điềm tĩnh, không những không cho em viết mà còn mời người bạn cùng bàn kia đến nhà ăn tối nữa."

Tiêu Hoài liếc nhìn cô đầy thâm ý: "Thì ra em yêu sớm là do sự dung túng của bà Tô mà ra."

Lâm Mộc nghẹn lời. Nói chuyện phiếm thôi mà, không ngờ Tiêu Hoài lại nhìn vào tiểu tiết, nói chuyện lại xoáy vào trọng điểm, khiến cô ở trước mặt anh gần như không có gì gọi là bí mật.

Cô hơi bủn xỉn, biểu đạt sự bất mãn của mình trong im lặng.

Anh quan sát thấy biến hóa nho nhỏ trên gương mặt cô, không nhịn được mà kéo người đến trước mặt mình, hỏi một vấn đề tương đối quan trọng: "Thời

gian ba năm rất dài, em có khả năng đổi ý hay không?"

Cô không nghe ra được ý tại ngôn ngoại: "Thời gian dài ngắn không phải vấn đề. Nếu có thể đi được, em muốn bỏ cuộc."

Anh gạt đầu, sắc mặt rất bình thản, không lộ ra chút biến đổi nào trong cảm xúc.

Lúc này, Lâm Mộc mới phát giác ra vì sao Tiêu Hoài lại hỏi như vậy – Trọng tâm công việc của anh không nằm ở Việt Nam, lỡ như cô sang đó rồi, hai người rất khó có cơ hội gặp lại.

Lâm Mộc ngưng vài giây, khi cất tiếng lại, âm thanh có chút yếu ớt: "Trong một năm em có vài ngày phép nghỉ có hưởng lương, phép bệnh, phép nghỉ bù, cộng thêm ngày nghỉ thường, dồn hết lại chắc cũng có thời gian để về nước. Nhưng còn anh, công việc bận rộn thế kia, anh có rảnh để gặp em không? Có bằng lòng gặp em không?"

Cô ghét duy trì quan hệ tình cảm với khoảng cách xa, nhưng anh xuất hiện có chút muộn màng, rất nhiều kế hoạch không kịp thay đổi, cô có thể làm được gì đây? Bất luận công việc hay tình cảm, cô đều không muốn dễ dàng từ bỏ.

Tiêu Hoài không trả lời ngay, bàn tay lớn chợt đặt lên sau đầu cô ấn nhẹ, để gò má cô dán lên vai anh, ôm cô vào lòng.

Tư thế này rõ ràng vượt quá tình bạn giữa nam và nữ, cô không tránh né, ngoan ngoãn tựa vào lòng anh.

Không hiểu sao, trong lòng chợt có cảm giác thấp thỏm bất an, anh chuẩn bị nói câu từ biệt trước.

Nhưng cô đã nghĩ sai rồi.

Anh bình tĩnh nói: "Công việc bận rộn thì bận rộn, tôi luôn có thể rút thời gian ra để gặp em. Giống như bây giờ vậy, chúng ta vốn không nên gặp, nhưng lại gặp rồi."

Nghe được lời nói ảm áp như vậy, Lâm Mộc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đột nhiên ngẩng đầu lên: "Một năm anh có thể gặp em mấy lần..."

Thế giới như dừng lại.

Giờ này phút này không còn chuyện khôi hài nào khiến người ta không có nơi để trốn hơn chuyện này: đôi môi cô vô cùng ngoài ý muốn mà chạm phải cằm Tiêu Hoài.

Nếu nói trong bữa tiệc tất niên kia Michiko quang minh chính đại hiến dâng nụ hôn, nụ hôn của cô lại như một trò đùa ngoài ý muốn.

Cánh môi mềm mại thân mật dán lên vị trí yếu ớt nhất nơi hàm dưới của anh, để lại một vệt màu đỏ thắm sống động, còn vương lại chút ẩm ướt thuộc về riêng cô. Càng mất mặt hơn nữa là trong lúc kinh ngạc cô vô thức mím môi, sau đó biến thành một màn "đánh lén" anh xong còn chề chưa đủ, tấn công lần hai, hút lấy cằm anh.

Lâm Mộc sững sờ.

Ngay lúc này đây, mắt cô thấy được thứ gì khác, chỉ thấy gò má của Tiêu Hoài; tai không nghe được âm thanh nào khác, chỉ nghe tiếng hô hấp của Tiêu Hoài; đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ sót lại một việc duy nhất...

Cô bất cần nhưng lại được hôn anh như ý nguyện mất rồi!

Chợt có tiếng bước chân vang lên. Cô lập tức tỉnh táo lại, vội vàng lùi về sau một bước. Anh kéo cô lại, đồng thời xoay người, dùng tấm lưng che chắn ánh mắt dò xét của người qua đường.

Tiếng bước chân mỗi lúc một xa, không biết người nào huyết gió một tiếng đầy về mờ ám, con phố dài tràn ngập bầu không khí mờ ám mông lung.

Cho đến khi không còn nghe thấy tiếng huyên náo nữa, Lâm Mộc mới dè dặt nâng rèm mắt lên, ánh nhìn di chuyển từ vai đến cổ áo anh, rồi lại thận trọng hướng lên trên, liếc nhìn yết hầu của anh, cằm của anh.

Tận mắt nhìn thấy vệt son bắt mắt kia, cả ý muốn bóp chết chính mình cô cũng có nữa là, nào dám nhìn thẳng vào mắt anh?

Cô lúng túng cúi đầu xuống, một lọn tóc cài sau tai không chút tiếng động rũ xuống, ngay lúc này, cằm cô đột nhiên bị ngón tay thon dài nắm lấy một cách chuẩn xác.

Cô chợt cảm thấy tình huống dường như có chút không đúng, bàn tay kia chợt ra dùng sức nâng lên, động tác đột ngột khiến cô không kịp đề phòng mà ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Hoài.

Đôi mắt kia sâu thẳm mà chuyên chú, mang theo làn sóng khó diễn tả bằng lời.

Cô có dự cảm mơ hồ, toàn thân như bị điểm huyết, nhịp tim và hô hấp đều dừng lại, mở to mắt nhìn gương mặt của anh đến gần...

Anh nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô.

Sau đó đôi môi mỏng tách ra, giữ khoảng cách khoảng hai tắc giữa hai người. Anh chăm chú nhìn cô, đầu lại cúi thấp xuống, một lần nữa hôn lên. Lần này, anh ngậm lấy cánh môi cô, thủ thủ.

"Em hy vọng mấy lần?"

Lần đầu tiên hôn môi, là chuyện từ bao nhiêu năm về trước nhỉ?

Chuyện cũ chợt lướt qua trong đầu, Lâm Mộc nhớ đến mùi vị của nụ hôn đầu: vị rượu nho chua chua ngọt ngọt, Tư Lệnh Riesling.

Biết rõ mình không nên so sánh, như cô vẫn kim lòng không đành mà so sánh một phen.

Tiêu Hoài không uống rượu, tối nay ăn xong có dùng trà xanh để súc miệng, giữa kẽ răng vẫn còn sót lại vị thanh ngọt của trà. Hô hấp của anh nhẹ nhàng, tựa như con gió thoảng qua gỗ mã mịn màng của cô, gợi cảm giác nhồn nhột ngứa ngáy, tâm thần cô cũng theo đó mà xao động.

Tình cảm bỏ ra cho mối tình cũ vào những năm đó, tựa như một đóa hoa hồng một mình nở rộ suốt mùa hoa, đến lúc này, cuối cùng cũng từ từ phai sắc, rơi rụng.

Vận mệnh của con người vô cùng kỳ diệu. Cô mất đi bạn trai cũ, lại vì bạn trai cũ mà vô tình gặp được Tiêu Hoài.

Anh không còn là một nhân vật có tiếng tăm, không chỉ có một gương mặt góc cạnh hoàn mỹ, mà anh đã xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mặt cô, đưa cho cô một chiếc áo khoác con vương hơi ấm, dùng giọng nói bay bổng dễ nghe để nói: "Cô vẫn ổn chứ?"

Tình yêu lụi tàn, nhưng lại nghênh đón một cuộc gặp gỡ mới.

Cô hiểu rõ hơn bất cứ ai, bất luận những nhãn dán được gắn lên người Tiêu Hoài có cao quý cách mấy, anh cũng không quên đi bản ngã của mình, từ đầu đến cuối vẫn là một chàng trai tính tình nhả nhặn. Cho dù đứng trước một người lạ mặt tự ti khó coi, anh cũng sẽ tôn trọng họ.

Nếu vậy, lúc này anh hôn cô, chắc không phải ham vui nhất thời đâu nhỉ?

Hàng nghìn hàng vạn cảm xúc mềm mại dâng lên trong lòng, cô từ từ nhắm mắt lại, dè dặt đáp trả lại anh.

Khẽ kháng cự động, nhẹ nhàng ma sát, thậm chí cô còn lấy ngón khí vươn đầu lưỡi nhỏ nho của mình ra để phác họa bờ môi anh... Nụ hôn dịu dàng ngọt ngào kéo dài, biến thành một kiểu mới gọi không lời.

Anh làm cho nụ hôn thêm sâu, đôi tay vây lấy vòng eo mảnh mai của cô, siết chặt lấy cô, ép cô vào lòng mình.

Ma sát.

Đòi hỏi.

Đan xen.

Chiếm hữu.

Vị sô cô la thơm nồng trong miệng cô và hương trà thanh đậm nơi đầu lưỡi anh hết lần này đến lần khác quyện vào nhau. Hai người ôm chặt nhau trên con phố dài tĩnh lặng giữa đêm đông, trầm luân trong nụ hôn như thế, buông thả cảm xúc, hoàn toàn quên đi chính mình.

Ánh đèn đường màu vàng cam, bóng của cô và anh không phân rõ đâu là của ai, bức tranh ấy nhìn qua vô cùng ấm áp.

Không biết ai cất bước đầu tiên, hai người tiến về phía trước, ôm chặt nhau suốt dọc đường đi, cánh môi vẫn dính chặt không rời.

Làm sao đến được căn nhà kiểu Tây, làm sao bước lên bậc thềm đều không quan trọng, anh ấn cô lên cánh cửa, một tay buông vòng eo mảnh ra, men theo cánh tay đi lên tìm đến cổ cô, luồn ra sau gáy chậm chậm kéo về phía anh, tạo tư thế để cho nụ hôn cuồng nhiệt thêm sâu, một tay khác mò mẫm tìm đến khóa kéo túi xách cô mang theo bên người.

"Xoẹt..." Tiếng kéo khóa vang lên, trong đêm tĩnh lặng nghe có vẻ vô cùng mờ ám, những cũng rất mê hoặc lòng người.

Anh tìm thấy chìa khóa nhà một cách dễ dàng.

Điện thoại trong túi áo cô đột nhiên đổ chuông.

Lâm Mộc dứt môi ra, tựa đầu lên vai Tiêu Hoài, hơi thở dồn dập,

Cầm dưới và đôi môi tê rần, cô nghỉ một lúc, không nhận điện thoại ngay mà ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt hơi rử xuống, giữa màn đêm trở nên mơ màng mà sâu lắng. Gương mặt anh tuần kia cúi hơi thấp, dường như bị một tầng thẹn thùng mỏng phủ lên, vẻ mặt này và hành động muốn mở cửa vào nhà khi này nào giống của cùng một người?

Tiếng chuông điện thoại vẫn reo vang không ngừng, Lâm Mộc nhìn số điện thoại gọi đến, là số máy bàn của phòng trực ban dành cho y tá ở bệnh viện.

Sau khi nghe máy cô mới biết đã xảy ra chuyện lớn.

Có người lợi dụng đòn bẩy tài chính để chơi chứng khoán, sau khi bán tháo phải gánh một món nợ cực lớn, nhất thời nghĩ quần áo đốt bình ga trong chung cư, lên lụy các hộ khác đang sống trong tòa nhà.

Lâm Mộc cúp máy, không chút chần chừ mà nói với Tiêu Hoài: "Anh vào nhà nghỉ ngơi trước đi, em phải đến bệnh viện để xử lý tình huống đột phát."

Tiêu Hoài nhìn chìa khóa đang nằm trong lòng bàn tay mình, chợt nói: "Anh cũng đi."

Giọng nói của anh đã khôi phục lại sự trầm ổn bình tĩnh như thường, không mang theo chút ham muốn cá nhân nào. Cô cũng theo đó mà đổi ý, nhắc nhở anh: "Phòng cấp cứu không phải nơi mời com tiếp khách, có thể em sẽ không có thời gian để ý đến anh đâu."

"Không sao."

So với các khoa khám bệnh thông thường, khoa cấp cứu thường gặp các bệnh nhân không thể lường trước và người nhà có tâm trạng kích động, bầu không khí lúc nào cũng vô cùng căng thẳng, huống hồ rạng sáng hôm nay lại xảy ra vụ nổ bình ga làm rất nhiều người bị thương, nơi này đã chật kín bệnh nhân từ lâu.

Nửa tiếng đồng hồ trước, phó thị trưởng gọi điện thoại cho viện trưởng, yêu cầu không được để bất cứ người bị thương nào được chuyển đến tử vong. Viện trưởng không dám lơ là, vội vàng triệu tập bác sỹ từ các khoa cấp cứu, khoa bỏng, khoa tai mũi họng, khoa chăm sóc đặc biệt... để triển khai cứu chữa cho người dân bị thương.

Lâm Mộc vừa đến đã bị y tá trưởng kéo vào phòng phẫu thuật, đảm nhận vị trí phụ tá một, phối hợp với bác sỹ mổ chính cứu chữa cho một người cao tuổi bị bỏng với diện tích lớn và nhiễm đường hô hấp nặng.

Quá trình phẫu thuật tương đối phức tạp, hàng loạt thao tác như chống sốc, truyền oxy, cắt mở đường khí quản, lấy dị vật ra... tiến hành liên tục suốt sáu tiếng đồng hồ.

Tiêu Hoài đứng bên ngoài phòng phẫu thuật đợi mới hai chục phút ngắn ngủi, số bệnh nhân nguy kịch cần tiến hành phẫu thuật đã tăng lên gấp đôi.

Trong lúc hỗn loạn, một người chồng bế người vợ bị tai nạn giao thông của mình xông vào sảnh chính hô "cứu mạng". Bác sỹ trực ban đưa người vào phòng khám, phát hiện quần áo ở chi dưới nhuộm đầy máu, nhưng vết thương không còn chảy máu nữa. Thì ra phần đùi của cô ấy bị vật sắc cắt trúng động mạch lớn, máu đã chảy sạch, người cũng đã tử vong từ lâu.

Bác sỹ theo chức trách nói một câu "đưa đến nhà xác", người chồng ngồi phịch xuống trước cửa phòng cấp cứu, không hề khóc, cả người ngơ ngác vô hồn.

Tiêu Hoài không nhẫn tâm nhìn nữa, ra bên ngoài hít thở không khí. Cho đến khi sảnh cấp cứu không chật chội bận rộn nữa, anh mới quay lại khu hồi sức cấp cứu, im lặng ngồi trên hàng ghế bên ngoài phòng phẫu thuật.

Có lẽ đang ở nơi diễn ra những trường hợp trực quan nhất về sinh lão bệnh tử, nên anh càng ý thức rõ được rằng sinh mạng thật ngắn ngủi, mỗi một phút, mỗi một giây đều vô cùng quan trọng.

Nhìn đồng hồ, tuy chỉ vừa xa cách Lâm Mộc không đến vài tiếng đồng hồ, nhưng anh lại bắt đầu nhớ cô rồi.

Nhớ nụ cười của cô, giọng nói của cô, nụ hôn của cô, nụ hôn ngọt ngào trên miên...

Cuối cùng anh thận trọng đưa ra một quyết định.

**

Rạng sáng sáu giờ, cách thời gian chuyển bay của Tiêu Hoài cất cánh không đến hai tiếng đồng hồ, cánh cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra.

Tiêu Hoài suốt đêm không ngủ, nhìn bệnh nhân được đẩy ra, còn Lâm Mộc mặc áo vô trùng màu xanh lục xuất hiện trước cửa.

Mặt cô bị khẩu trang che khuất, chỉ để lộ đôi mắt lớn ra ngoài, dưới ánh đèn trông rất mệt mỏi.

Cô không chú ý đến sự tồn tại của anh, dặn dò y tá ở bên cạnh những chuyện cần chú ý sau phẫu thuật: "Nhớ phải hút đờm đúng giờ, nhất định phải ngăn ngừa ống thở bị tụt ra, đặt bộ ống khí quản cùng số trong tủ cạnh giường bệnh..."

Những lời dặn dò thao thao bất tuyệt không hề khiến Tiêu Hoài mất kiên nhẫn, anh nhìn cô đắm đắm, đôi mày dần dần dần ra, cánh môi mỏng bất giác hơi cong lên, nụ cười hơi hé mở ấy chứa đựng tình cảm đặc biệt âm ập.

Cô không ngừng đầu, không biết ánh mắt của anh dừng lại nơi cô rất lâu, xoay người quay trở vào phòng phẫu thuật, đóng cửa lại.

Một lúc sau, Lâm Mộc cởi bỏ áo giải phẫu, bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Không thấy Tiêu Hoài ở sảnh cấp cứu, cô đến quầy y tá hỏi, được biết một anh chàng có thể là Tiêu Hoài đã lên xe taxi đi rồi.

Lâm Mộc rất ngạc nhiên. Cô đẩy phóng viên đang đợi trong bệnh viện để phỏng vấn ra, vội vàng thay quần áo chạy ra ngoài tìm người, nhưng người không thấy đâu nữa.

Đúng lúc viện trưởng đang đi từ phòng bệnh tổng hợp qua, thấy Lâm Mộc đứng ngăn người bên thang máy bèn chào hỏi: "Tiểu Lâm, tôi nhận được email của cháu rồi, tạm thời chưa có thời gian đọc, bao giờ rảnh hãy nói."

Lâm Mộc gượng cười: "Chào viện trưởng."

"Chủ nhiệm khoa cấp cứu vừa nhắc đến cháu, nói cháu có nền tảng vững chắc, xuống dao quyết đoán mà chuẩn xác." Dứt lời, ông nhấn thang máy lên lầu hai.

Viện trưởng là người nghiêm khắc, rất hiếm khi khen ngợi trước mặt ai. Lâm Mộc nghe ông nói vậy có chút vui mừng, nhưng lại hụt hẫng buông một tiếng thở dài.

Khi đến có đôi có cặp, khi về cô đơn lẻ bóng. Cô thử liên lạc với Tiêu Hoài, gọi mười mấy cuộc điện thoại, chỉ nghe thấy một câu thông báo lạnh lùng quanh năm: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy."

Đứng trước căn nhà kiểu Tây, cô lại thở dài.

Chợt nhớ anh đã cầm chìa khóa đi rồi, cô nhìn dưới chân mình, mang theo tâm trạng thất vọng mà khom người xuống, lật tấm thảm đặt trước cửa lên – một xâu chìa khóa lấp lửng nằm trên mặt đất.

Gấp gáp chạy vào nhà, tìm kiếm khắp mọi ngóc ngách trong phòng khách, nhưng không thấy gì cả.

Anh đã đi rồi, một câu nhắn nhủ cũng không có, nói đến thì đến, nói đi liền đi...

Lâm Mộc thấy chạnh lòng, nằm trên giường lăn qua trở lại, lần đầu tiên mất ngủ không phải vì mơ thấy tai nạn xe.

Di động đặt trên tủ đồng giường bỗng nhiên đổ chuông, cô háo hức nhìn màn hình, ánh mắt liền trở nên âm trầm.

Giọng nói của Quan Di truyền ra từ ống nghe: "Tam Mộc, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Lúc này còn xảy ra được chuyện gì lớn chứ. Lâm Mộc không đáp lời, buồn bã vùi đầu vào trong chăn.

"Có một người lạ gọi điện thoại cho mình, muốn bao trọn "Năm 1936" đó vào ngày lễ tình nhân 14 tháng 2. Mình hỏi tên họ, anh ta nói "không phải đặt cho mình, đặt cho ông chủ. Ông chủ muốn cùng cô Lâm Mộc dùng bữa tối dưới ánh nến."

Lâm Mộc giật mình, chui ra khỏi tấm chăn dày cộm: "Thật sao?"

"Mình lừa cậu làm gì. Ông chủ cao thâm khó lường này có phải Tiêu Hoài không? Nhưng Tiêu Hoài làm sao biết được hai đứa mình đang kinh doanh nhà hàng? Chẳng lẽ là cậu tiết lộ ra?"

"..."

"Ôi chao, quả nhiên là cậu! Hai người phát triển đến giai đoạn nào rồi? Năm tay? Rõ ràng anh ấy định tỏ tình và lễ tình nhân, xác định quan hệ tình cảm với cậu."

Hình ảnh hôn nhau với Tiêu Hoài hiện lên trước mắt Lâm Mộc, lại nhớ lễ tình nhân là sinh nhật của anh, mặt liền nóng lên: "Cậu đừng có nói mò, lỡ như không phải Tiêu Hoài thì sao? Cho dù anh ấy bao trọn nhà hàng, có có thể chỉ muốn ăn bữa cơm thôi."

"Tiêu Hoài không đến chỗ khác ăn cơm, cứ phải đến địa bàn của chúng ta, không nhắm vào cậu, chẳng lẽ nhắm vào đầu bếp?" Quan Di rũ sạch đi những chuyện không vui trong những ngày qua, giọng nói vui vẻ hơn hẳn: "Vì tính phúc chung thân của cậu, mình sẽ chuẩn bị sẵn bao cao su trong nhà hàng. Durex siêu siêu mỏng, thích chứ?"

"..."

"Đừng mắc cỡ mà, hay là cậu thích loại khác? Một máy Durex M-Vibe nha?"

Lâm Mộc đỏ từ mặt cho đến cổ: "Đừng nói mấy thứ này nữa. Mình hỏi cậu chuyện nghiêm chỉnh này, Mỹ Lâm đang bị doanh nghiệp y dược lớn khác ra đòn bấn tĩa?"

Đầu dây bên kia im lặng chừng hai giây: "Hình như là vậy, nhưng công ty không có bằng chứng xác thực."

"Doanh nghiệp nào thế?"

"Chuyện đó, bố mình tỉnh rồi, mình qua với ông đây, lát nữa nói sau." Dứt lời Quan Di liền ngắt máy.

Sự hồ nghi dâng lên trong lòng Lâm Mộc, nhớ đồng nghiệp ở phòng thuốc vô tình nhắc đến việc ngừng hợp tác mua thuốc của Y Dược Mỹ Lâm, đổi sang một doanh nghiệp y dược có tiếng tăm khác, cô mở trình duyệt trên điện thoại ra, nhập vào từ khóa: Đông Thịnh.

Về lưỡng lự hiện lên trên mặt cô, một lúc sau, ngón tay lướt qua phím "tìm kiếm", nhấn vào dấu X ở góc trên cùng bên phải.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kể Mạnh Trở Về (1)

Bỗng nhiên, bất giác Lâm Mộc và Tiêu Hoài liên lạc với nhau ngày càng thường xuyên.

Ban đầu vì công việc và chênh lệch múi giờ, hai người chưa nói được mấy câu đã phải tạm biệt. Tết đến Lâm Mộc liền trở nên nhàn rỗi, Tiêu Hoài gọi "video call" để nói chuyện cô, hai người ban ngày nói, tối đến nói, dần dà đã xem cách thức trao đổi này thành thói quen hàng ngày của cả hai.

Lâm Mộc bất cẩn buột miệng nhắc đến chuyện này, Quan Di tức giận: "Gian tình nồng đậm của cậu và Tiêu Hoài đã tràn ra khắp màn hình rồi kia."

Đúng là oan uổng mà.

Lúc Tiêu Hoài gọi video call cho cô, quần áo chỉnh tề, lời lẽ đứng đắn, không hề nhắc đến đêm lau súng cướp cò kia, cũng không tiết lộ chuyện anh đã bao trọn nhà hàng, chỉ hỏi han công việc và cuộc sống của cô, đằng hoàng đến mức người ta không biết được rốt cuộc trong hồ lô của anh đang bán thuốc gì.

Suy đi nghĩ lại, cô quyết định phá bỏ "vỏ bọc" của anh.

Cô nói: "Nhà đầu tư lớn ơi, anh có từng xem qua bộ phim điện ảnh "Nhà Bếp Tâm Linh" của Đức chưa? Em muốn biết tình tiết ở đoạn 13 phút 18 giây kia có phải bị Cục Điện ảnh cắt mất rồi không? Cảnh trước và sau có vẻ không khớp nhau lắm."

Hai nhân vật chính của bộ phim "Nhà Bếp Tâm Linh" chia cách hai nơi, nam chính ở nước Đức, nữ chính ở Thượng Hải. Ở đoạn 13 phút 18 giây, hai nhân vật chính đang gọi video call với nhau, nam chính bảo nữ chính cởi bỏ áo choàng tắm, nhìn thân hình quyến rũ của cô rồi làm ít chuyện tự an ủi mình...

Bộ phim này từng được giải thưởng quốc tế lớn, cô nghĩ Tiêu Hoài chắc chắn đã từng xem. Nhưng anh ở trong video không lộ ra chút lúng túng nào, mỉm cười rồi nói: "Anh cũng không rõ. Đợi anh về rồi chúng ta cùng xem bản gốc nhé?"

Cô nhếch miệng: "Đây có tính là lần hẹn hò thứ hai không?"

Ý cười trong đáy mắt anh lan ra, gật đầu: "Đương nhiên rồi."

Dường như ngay tại khắc này, có những lời không cần phải nói ra, anh và cô đã tâm ý tương thông.

Không bao lâu sau, cô dọn ra khỏi nhà Tây cũ, chuyển đến căn hộ đứng tên Quan Di, chủ đề trò chuyện của hai người lại có thêm một cái: Phong cách trang trí căn nhà Tây thời dân quốc.

Cô thấy anh khá xem trọng lần tu sửa thứ hai của căn nhà Tây, bèn lục lọi các rương tủ để tìm hồi ký của bà ngoại, tóm tắt lại nhưng đoạn ghi chép vụn vặt của bà khi thu dọn căn nhà vào thế kỷ ba mươi, đưa cho anh tham khảo.

Anh cũng thường hỏi ý kiến cá nhân của cô, thậm chí còn gửi cả bản thiết kế bên trong căn nhà cho cô xem qua.

Có một hôm, khi đang gọi video call với anh cô đã hỏi một câu: "Bao giờ thì nhà tu sửa xong nhỉ?"

"Khoảng ngày mười, cộng thêm hai ba ngày để chuyển đồ nội thất vào."

Lâm Mộc sững sờ.

Người Đức tài ba đã từng xây một căn nhà hai tầng trong vòng nửa tháng, nay Tiêu Hoài cũng chỉ mất mười lăm ngày để tu sửa căn nhà --- Anh gấp chuyển vào ở sao?

Tiêu Hoài nhìn thấy được sự ngỡ ngàng của cô, dịu dàng nói: "Anh về rồi sẽ đưa em đến tham quan nhà mới."

"Khi nào thì anh về?"

"Mười bốn tháng hai."

Thời gian từng ngày trôi qua, chớp mắt đã đến ngày mười bốn tháng hai. Đây cũng là ngày cổ phiếu của công ty Y Dược Mỹ Lâm trở lại sàn giao dịch.

Trước đó Mỹ Lâm vướng phải đủ loại tai tiếng, sự tình càng đi càng xe nên phải tạm ngưng giao dịch, trở thành một chấm "xanh" giữa rừng đỏ.

Các phương tiện truyền thông nói rằng thị trường cổ phiếu đã vào xu thế "thị trường bò tốt", đối với cục diện thê lương "trượt dốc không phanh" của Mỹ Lâm có thể dùng một câu để nhận xét: Giá cổ phiếu của Mỹ Lâm đã rơi đến điểm thấp nhất, sắp bật lên rồi, người chơi cổ phiếu có thể chuẩn bị vốn để hốt hàng.

** Thị trường bò tốt (bull market) là thuật ngữ mô tả xu hướng tăng giá liên tục của các mã cổ phiếu trên thị trường chứng khoán. Trong những thời điểm này, các nhà đầu tư có niềm tin rằng xu thế tăng giá sẽ tiếp tục trong dài hạn và họ sẽ rất hào hứng mua cổ phiếu để chờ bán ra với giá cao hơn nữa.*

Lâm Mộc thấy được câu nói này liền nhắn tin cho Quan Di: "Truyền thông có phải được công ty của cậu thuê không?"

Quan Di trả lời bằng một biểu tượng cảm xúc đồ mồ hôi hột: "Cùng à, cái này gọi là tạo thế."

"Giá cổ phiếu của Mỹ Lâm sẽ bật lên sao?"

"Bật lên trong thời gian ngắn thì không có nhiều hy vọng lắm. Nhưng nếu người chơi cổ phiếu không tiếp tục nhịn đau bán ra mà tích cực mua vào thì giá cổ phiếu có lẽ sẽ tăng lên đôi chút..."

Lâm Mộc có chút nói không nên lời. Truyền thông thúc đẩy, giá cổ phiếu sẽ tăng lên rồi lại giảm xuống, để chiêu dụ nhóm người chơi cổ phiếu đợt mới sao?

Sắp đến giờ xuống ca, bệnh nhân cấp cứu không nhiều, cô đi vệ sinh một chút, khi quay lại thấy tin nhắn mới của Quan Di: "Tiêu Hoài đã về nước chưa? Quản lý nói nhà hàng đã đặt một cây đàn dương cầm theo yêu cầu của khách rồi."

Lâm Mộc bắt gặp gương tượng xa xôi.

0 giờ 0 phút đêm hôm qua, cô sốt sắng chúc mừng sinh nhật Tiêu Hoài, anh trả lời: "Có quà sinh nhật không?"

Cô đã chuẩn bị sẵn một chiếc bánh sinh nhật cầu vồng hình trái tim từ sớm, bèn đáp: "Đợi anh về đích thân xem đáp án."

"Nếu vậy, tạm thời anh cũng không tiết lộ bất ngờ nhỏ mà anh đã chuẩn bị cho em."

Lâm Mộc quay về thực tại, liếc qua đồng hồ đang treo trên tường, nhắn lại cho Quan Di: "Mình không rõ nữa, hay là hỏi thử anh ấy?"

"Đừng hỏi. Cậu mà hỏi lại thành ra không đủ cao giá." Quan Di vô cùng kích động, "Mình nghĩ Tiêu Hoài sẽ xuất hiện trước cổng bệnh viện để đón cậu đến nhà hàng, sau khi cùng cậu ăn xong bữa tối dưới ánh nến, sẽ vừa đàn một bản dương cầm vừa tỏ tình với cậu. Mỗi một phút một giây của tối này đều vô cùng quan trọng, cậu nhất định phải nhìn."

Lời miêu tả sinh động mang đến chút ít kích động, nhịp tim của Lâm Mộc từ từ tăng lên: "Bây giờ mình thấy hơi căng thẳng."

"Tiêu Hoài căng thẳng mới phải chứ. Nếu anh ấy run tay đàn sai một nốt.... hà hà..."

Thế nhưng, Tiêu Hoài vừa đặt chân xuống thành phố này lại không hề có vẻ căng thẳng chút nào. Anh làm thủ tục nhập cảnh như thường lệ, lên xe đi thẳng về khách sạn, trên đường đi nghe Michiko báo cáo công việc.

Tập đoàn Dược phẩm Trung Tây có hai công ty con: Y Dược Mỹ Lâm và Dược Phẩm Phổ Sâm. Cổ phiếu của Mỹ Lâm giảm liên tục trong mười ba ngày giao dịch, cổ phiếu của Phổ Sâm cũng vì bị phanh phui việc kinh doanh lỗi trong hai năm liên tiếp nên giảm mạnh. Biểu hiện của công ty con tệ như thế, giá trị thị trường của Dược phẩm Trung Tây cũng có biến động rất lớn."

"Mấy ngày trước, tập đoàn Đông Thịnh đã ngỏ lời muốn thu mua Dược phẩm Trung Tây, bên kia phản ứng rất kịch liệt, đã gửi giấy ủy quyền chống đầu tôm với ngân hàng Đầu tư của chúng ta."

"Dược phẩm Trung Tây là doanh nghiệp tư nhân chuyên về chế phẩm Trung y và nguyên liệu Tây y. Tập đoàn Đông Thịnh là doanh nghiệp liên doanh Trung Đức, kết hợp chế tạo, buôn bán và nghiên cứu dược phẩm. Tổng giá trị thị trường của cả hai ước chừng khoảng..." Michiko lật tìm số liệu trên tay, "180 tỷ. Ngân hàng Đầu tư hy vọng anh nhanh chóng quyết định xem có tiếp nhận ủy thác hay không. Nếu tiếp nhận, đây sẽ là thương vụ chống đầu tôm có số tiền lớn nhất mà ngân hàng Đầu tư tham gia tại khu vực Trung Quốc."

Tiêu Hoài khẽ ừ một tiếng.

Trong thời gian hơn hai năm vừa qua, lợi nhuận của tập đoàn Đông Thịnh đã tăng gấp sáu lần, giá trị thị trường tăng lên 11 lần, đồng thời "săn bắt" nhiều công ty đã lên sàn trên thị trường vốn. Họ ra tay rất nhanh gọn, luôn dùng số tiền cực lớn, đầu tôm cổ phần của công ty "con mồi" trong thời gian khá

ngăn, đạt được mục đích cường chế đổi chủ.

Chỉ xét riêng về mặt tiền vốn, công ty được Trung Tây rất khó để thoát khỏi số mệnh bị Đông Thịnh thu mua.

Michiko nói tiếp: "Năm ngoái Đông Thịnh đã có ý thu mua Mỹ Lâm, Mỹ Lâm từ chối, Đông Thịnh liền tiết lộ cho Ủy ban Điều tiết Chứng khoán Trung Quốc biết hàng loạt tin tức tiêu cực nhằm chèn ép đối phương. Hiện giá trị thị trường của Mỹ Lâm đã sụt giảm 60%, Đông Thịnh lại không tức tốc thu mua cổ phần, anh thấy thế nào?"

Tiêu Hoài không trả lời mà hỏi ngược lại: "Có người nhận xét cổ phiếu của Mỹ Lâm chạm đáy sẽ bật dậy, cô tin không?"

Michiko lắc đầu.

"Nếu và chỉ khi giá cổ phiếu của Mỹ Lâm thật sự chạm đến đáy, Đông Thịnh mới tiện tay dắt dê." Dứt lời Tiêu Hoài nhìn qua đồng hồ đeo tay, "Xin lỗi, thời gian làm việc của tôi hôm nay đến đây là kết thúc, mọi công việc để đến mai hãy bàn tiếp."

Lúc này Leo lên tiếng nhắc nhở: "Boss, chìa khóa mới của căn nhà Tây đã được đưa đến khách sạn." Michiko do dự một lúc, hỏi: "Anh và bác sĩ Lâm quen biết nhau chưa đây hai tháng, đột nhiên đưa ra đề nghị sống chung với cô ấy, có vội vàng quá chăng?"

Tiêu Hoài liếc cô một cái.

Cô liền thấy chột dạ, vội nói: "Tôi vô tình nghe thấy anh dặn nhà thiết kế chuẩn bị hai bộ chìa khóa qua điện thoại, không nhận được mà suy đoán có phải anh đã quyết định phát triển thêm một bước với bác sĩ Lâm hay không. Xin lỗi, không phải tôi cố ý nghe ngóng chuyện riêng của anh đâu."

Tâm sự của mình đã bị trợ lý đoán trúng, Tiêu Hoài không hề phủ nhận.

Nghĩ đến Lâm Mộc sắp phải sang Việt Nam, lại nghĩ đến thời gian hai người bên nhau ở trong nước chỉ còn lại vài tháng, anh thật lòng hy vọng thời gian còn lại có thể được trông thấy cô mỗi ngày. Nhưng, cô sẽ đồng ý sống chung với anh chứ?

Anh lấy một chiếc hộp trang sức tinh xảo từ trong túi áo ra, mở hộp, một sợi dây chuyền hình chìa khóa sáng lấp lánh nằm bên trong.

Michiko thấy vậy, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Sợi dây chuyền kiểu dáng cổ điển này được làm từ thời kỳ phong trào nghệ thuật mới ở phương Tây vào những năm ba mươi của thế kỷ trước, giá cả cực kỳ đắt thoí không nói, nghìn vàng cũng khó mà có được.

Cô dời ánh mắt đi, ngữ điệu phức tạp: "Món quà này không tình tế chút nào."

Tiêu Hoài có vẻ suy tư: "Tôi cũng lo lắng như vậy, cảm thấy không hợp với khí chất của Lâm Mộc. Thật ra so với việc tặng quà gì, tôi lo lắng tôi nay sẽ bị cô ấy từ chối hơn."

"Ánh mắt bác sĩ Lâm nhìn anh từ lâu đã lộ ra vẻ tán thưởng, sao có thể từ chối lời tỏ tình của anh được? Nhưng thứ cho tôi nói thẳng, bác sĩ Lâm không xứng với anh."

Tiêu Hoài đang định lên tiếng thì điện thoại rung lên vài cái. Anh nhìn màn hình, một cái tên quen thuộc rơi vào tầm mắt: Quý Vân Xung.

Tiêu Hoài nhận điện thoại, chần chờ hai giây mới mở miệng: "Collin."

Đây là một cái tên tiếng Đức. Collin --- người chiến thắng.

Cách xưng hô có vẻ mỉa mai khiến cho người đàn ông ở đầu dây bên kia điện thoại im lặng một hồi, cúi đầu xuống, khẽ bật cười.

Khi anh ta cười, hai gò má hơi hóp vào, lún thành hai má lúm đồng tiền, gương mặt vô xung ư nhìn kia càng thêm ấm áp, ánh mắt cũng theo đó mà trở nên nhu hòa.

Anh ta mở lời nói: "Hermann, đã lâu không gặp. Tôi vừa từ Đức về, muốn gặp cậu một chút."

"Không thành vấn đề, ngày nào?"

"Bây giờ."

Tiêu Hoài nhắm tính thời gian: "Hôm nay tôi có việc khác rồi, nếu bây giờ gặp, chỉ có thể rút ra hai mươi phút."

"Đủ rồi, lát nữa gặp ở chỗ cũ. Cậu còn nhớ chỗ cũ chứ?"

"Nhớ. Mỗi lần mẹ tôi về nước thăm người thân, lệnh đường đều sẽ dẫn bà đến đó uống cà phê."

"Tốt." Người đàn ông được gọi là Collin kia bình tĩnh nhả ra một chữ, sau đó ngắt điện thoại.

Anh ta đứng trước cửa sổ sát đất bằng kính, nhìn xuống đường phố bên dưới tòa nhà cao tầng. Người như kiến, xe như sâu, tới tới lui lui, mệt mỏi vì ồn ào, sao xứng với hai chữ phồn hoa cho được?

Anh ta chậm rãi xoay người lại.

Ánh đèn trong phòng làm việc cấp cao rọi trên khuôn mặt anh ta, đôi mắt đen trắng rõ ràng kia trầm xuống, xóa mờ đi vẻ dịu dàng trước đó, lóe lên một tia giễu cợt.

"Thời gian một phút đã hết. Ngài chủ tịch, ông suy nghĩ thế nào rồi?"

Câu nói này mang đầy vẻ châm biếm và bức bách, chủ tịch hội đồng quản trị của công ty Y được Mỹ Lâm không hề nén cơn giận thêm được nữa, vỗ bàn đứng dậy: "Họ Quý kia, rốt cuộc cậu muốn thế nào? Chơi trò mờ ám gì..."

"Không phải mờ ám mà là công khai." Quý Văn Xung khẽ nhướn chân mày, "Bây giờ tôi đang công khai nuốt lấy công ty của ông, lấy mạng của ông."

Chủ tịch tức đến toàn thân run rẩy: "Cậu là tên ôn con không biết trời cao đất dày! Nhớ năm xưa, tôi giúp cha cậu sáng lập tập đoàn Đông Thịnh, lập biết bao nhiêu công lao..."

"Hào hán thì không nhắc chuyện dưng năm xưa, huống hồ năm xưa ông cũng làm rất nhiều chuyện không thể đem ra ánh sáng." Quý Văn Xung đứng trên cao nhìn xuống ông ta, "Biếm thủ công quỹ, bán lại cổ phiếu phát hành lần đầu, bí mật chuyển nhượng tài sản Đông Thịnh. Chuyện cũ chồng chồng chất chất, có cần tôi thuật lại từng cái một không?"

Chủ tịch đuối lý không nói nên lời: "Cậu muốn thế nào?"

"Thấy tuổi tác ông đã cao, tôi như ông mất mờ tai kém, chậm rãi nói lại một lần nữa --- Ông ký vào tờ thông báo chuyển nhượng cổ phần Mỹ Lâm, sau đó tự mình kết liễu, tôi đảm bảo tất cả những việc xấu ông từng làm sẽ theo ông an nghỉ dưới lòng đất, không bị người thứ ba biết được."

"Kẻ ngu nói chuyện mới!"

"Mỹ Lâm cấu kết với cơ quan kiểm toán làm giả sổ sách, che giấu sự thật số nợ trong bốn năm đã vượt qua tổng tài sản của công ty, nếu bị cơ quan quản lý biết được, Mỹ Lâm sẽ phải rút khỏi thị trường cổ phiếu. Đến lúc đó cổ phiếu mà Mỹ Lâm đã phát hành đều trở thành giấy lộn, còn ông căn bản không thể bù lại được khoảng tiền thiếu hụt tích lũy trong từng ấy năm." Quý Văn Xung nhìn ông bằng ánh mắt khinh thường, "Nếu tôi là ông, thà tự lấy cái chết để tạ tội, cũng không để người nhà phải chôn theo cùng."

Vừa nhắc đến người nhà, sắc mặt của chủ tịch liền trở nên trắng bệch: "Từ nhỏ đến lớn cậu đều gọi tôi một tiếng là chú, vì sao bây giờ lại ép tôi đi vào đường cùng?"

"Ông gọi bố tôi là anh em hơn ba mươi năm, vì sao lại bắt tay với người ngoài hại ông ấy chết không toàn thây?"

"Tôi không có, chưa bao giờ có."

Khóe môi Quý Văn Xung cong lên đầy vẻ giễu cợt, cài lại nút áo vest, xoay người đi về phía cửa phòng làm việc.

Dáng đi của anh ta có chút kỳ lạ, nhưng không nói được kỳ lạ ở chỗ nào. Khi tay anh ta sắp chạm lên cửa, lời van nài đầy hoảng loạn vang lên phía sau: "Tôi thừa nhận mình có lỗi với cha cậu. Bây giờ tôi nhượng lại hết tất cả mọi thứ cho cậu, bao gồm cả Mỹ Lâm, cậu để lại một con đường có được hay không?"

Anh ta hít vào một hơi, bình thản nhả ra một câu: "Không được, tôi thích một mẻ tôm sạch."

Mười mấy trợ lý vệ sĩ đứng đợi ngay bên ngoài. Cửa phòng làm việc vừa mở ra, cả đám người lập tức tiến lên mở đường bảo vệ Quý Văn Xung, cho đến khi anh ta rời khỏi tòa nhà cao tầng, ngồi lên chiếc xe Mercedes-Benz màu đen.

Ngay thời khắc khởi động xe, Quý Văn Xung ngược mặt nhìn lên.

Trợ lý nhìn theo ánh mắt của anh, một bóng người mờ mờ đang đứng trên sân thượng, bất cứ lúc nào cũng có thể gieo mình xuống, kết thúc tính mạng.

Trợ lý khinh thường nói: "Ông chủ, đừng để loại người này làm mất mặt của anh."

Trên mặt Quý Văn Xung không có biểu tình dư thừa nào, cất giọng lạnh lùng: "Sao không nói là làm mất cả một con đường."

Trong lúc nói chuyện, bóng người kia đã nhanh chóng lao xuống, khi chạm đất xương cốt vỡ vụn, đầu óc vỡ tung.

Nơi này là khu công viên y dược, người qua kẻ lại, sự hoảng loạn lập tức lan ra nhanh chóng. Có người gào thét, có người khóc, còn có người sợ đến bỏ chạy tứ phía, chỉ có chiếc Mercedes-Benz màu đen không nhanh không chậm chạy ra khỏi hiện trường án mạng đầy hỗn loạn.

Xe đi vào đường cao tốc, Quý Văn Xung nói: "Tôi đi gặp người bạn cũ, lát nữa cậu để vệ sĩ đứng từ xa quan sát là được, không cần phải trông chừng quá chặt."

"Lỡ như..."

"Cậu ta là một người ngay thẳng, có thể tin tưởng."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vương Giả Trở Về (2)

Tiêu Hoài gặp Quý Vân Xung ở quán cà phê.

Anh ta mặc áo khoác len và sơ mi trắng, đang ngồi ở vị trí sát cửa sổ xem tạp chí. Tia nắng cuối ngày xuyên qua lớp kính thủy tinh, chiếu lên gương mặt nghiêm nghị của anh ta, ngũ quan thanh tú hiện lên thêm rõ nét, lại có thêm chút lạnh lùng.

Tiêu Hoài bước đến ngồi xuống: "Đợi lâu rồi."

Quý Vân Xung ngược mắt lên từ quyển tạp chí tài chính: "Tôi vừa đến được một lúc."

"Sức khỏe của lệnh đường vẫn tốt chứ?"

"Vẫn như cũ, không có khởi sắc gì. Bác gái thì sao?"

"Bà ấy cũng vậy, không thay đổi gì nhiều."

Mẹ của hai người là bà con xa, do đó khi Quý Vân Xung mười tám tuổi đến Munich du học, đã ở nhờ nhà Tiêu Hoài một thời gian.

Lúc đó Tiêu Hoài vẫn còn đang đi học, là một thanh niên nhiệt huyết yêu thích thể thao, thường rủ Quý Vân Xung cùng đi đánh bóng. Quý Vân Xung là một đồng đội như Thần vậy, từ hậu vệ biến thành trung vệ, rồi từ trung vệ biến thành tiền đạo, chạy tới chạy lui khắp sân, tràn đầy năng lượng khiến ai nấy đều cam bái hạ phong, từ đó được phong một biệt danh vô cùng vang dội: Collin.

Về sau, hai người dần ít liên lạc với nhau, lần gặp mặt gần nhất đã là chuyện của năm trước, vô tình chạm mặt trong buổi tiệc tối của Liên đoàn Kinh Tế Thương Mại Học Quốc Tế.

Lúc bấy giờ giữa hai hàng chân mày của Quý Vân Xung thường lộ ra vẻ âu lo rất dễ thấy, dường như đột ngột tiếp tay công việc quản lý một doanh nghiệp phức tạp, không biết phải bắt đầu từ đâu, áp lực cực lớn.

Nhưng "đồng đội như Thần" bất luận ở trong hoàn cảnh ra sao, đến cuối cùng vẫn sẽ bộc lộ tài hoa siêu việt của mình. Quý Vân Xung chỉ tốn hai năm thời gian, đã đưa tập đoàn Đông Thịnh ra khỏi đáy vực, đồng thời trở thành chủ tịch hội đồng quản trị trẻ nhất trong lịch sử.

Hai người ôn lại chuyện cũ, thời gian trôi qua rất nhanh. Quý Vân Xung vào thẳng chuyện chính: "Đông Thịnh muốn dùng thời gian ngắn nhất để thu mua Y được Trung Tây. Tôi hy vọng cậu có thể thuyết phục ngân hàng Đầu tư Deutsche, từ chối tiếp nhận ủy thác chống thu mua của công ty được Trung Tây."

Tiêu Hoài đã quá quen với việc các lãnh đạo doanh nghiệp hoặc tập đoàn dùng quan hệ để tiến hành vận động hành lang, anh từ chối một cách khéo léo: "Quản lý cấp cao của ngân hàng nghiêng về hướng tiếp nhận mối làm ăn này, nếu tôi không có đủ lí do thì không thể thuyết phục họ thay đổi quyết định được."

Quý Vân Xung không hề nôn nóng có được sự ủng hộ của Tiêu Hoài ngay lập tức, anh ta nhắc nhở: "Công ty được Trung Tây từng mượn vỏ để lên sàn."

"Tiền thân" của công ty được Trung Tây do quản lý không tốt, bị buộc phải rút khỏi sàn chứng khoán, sau này bơm vốn vào một công ty đã lên sàn có giá thị trường tương đối thấp (vỏ), nắm được quyền kiểm soát cổ phần thực tế của công ty này, lợi dụng địa vị của công ty đã lên sàn này để quay trở lại thị trường cổ phiếu.

Nói cách khác, công ty được Trung Tây có thể kéo giá cổ phiếu lên trong lúc mượn vỏ lên sàn, giá trị thị trường của công ty này có bị thổi phồng.

Trong lúc Tiêu Hoài đang nghĩ ngợi, một tin nhắn Wechat xuất hiện trên màn hình điện thoại.

Lin: "Người đâu rồi? Đã về đến chưa?"

Anh không thấy tin nhắn này, chỉ nghe Quý Vân Xung nói: "Khuy măng sét của cậu độc đáo thật."

Khí chất của Tiêu Hoài trầm ổn nghiêm trang, khuy măng sét hình đốt tre bằng ngọc khảm vàng với tạo hình tinh xảo đính trên cổ tay áo sơ mi sợi chéo,

tăng thêm cho anh chút hương vị cổ điển. Quý Vân Xung nhếch khóe môi: "Phụ nữ tặng à?"

Tiêu Hoài cười cười, không trả lời câu hỏi: "Vài hôm nữa tôi giới thiệu một người bạn nữ cho cậu làm quen."

Quý Vân Xung kinh ngạc: "Người cuồng công việc biết yêu rồi?"

"Ừm."

"Cậu theo đuổi người ta hay người ta theo đuổi cậu?"

"Tôi chủ động."

"Có ảnh chụp không?"

Tiêu Hoài quên mất trên trang cá nhân của Lâm Mộc có đang vài tấm ảnh tự sướng: "Không có."

Quý Vân Xung ngẫm nghĩ một lúc, lấy ví tiền từ trong túi áo ra.

Nơi bắt mắt nhất có một tấm ảnh chụp hai người, đó là ảnh chụp chân dung rất thịnh hành vào nhiều năm trước: Một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, tóc hơi ngắn, nụ cười ngây thơ trong sáng, chu miệng hôn lên gò má của Quý Vân Xung thời trẻ.

Đây là ảnh lưu niệm của hai người trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt, cũng là hồi ức tươi đẹp và đơn thuần của thời thanh xuân.

Quý Vân Xung đưa tấm ảnh cho Tiêu Hoài: "Còn nhớ cô ấy không? Trước kia tôi mãi đá bóng với cậu, quên gọi điện thoại cho cô ấy, lúc sau gọi lại, cô ấy giận dữ không chịu nghe máy. Có một lần cậu làm người hòa giải, nói chuyện qua điện thoại với cô ấy, khuyên cô ấy tha thứ cho tôi."

Tiêu Hoài không hề nhớ từng có chuyện này xảy ra, ánh mắt dán chặt lên tấm ảnh, đồng tử co lại.

Người con gái trong ảnh rất giống Lâm Mộc.

Suy nghĩ của anh trống rỗng trong khoảng hai ba giây, sau đó nghe Quý Vân Xung nói: "Kể ra cũng trùng hợp thật, cô ấy từng nhìn thấy cậu trên trang bị tạp chí tài chính, tò mò hỏi thăm tôi tình hình của cậu."

Mí mắt của Tiêu Hoài không kim được mà run rẩy, ngẩng đầu lên một cách cứng nhắc, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa cảm xúc phức tạp không cách nào hình dung được: "Cô ấy tên gì?"

"Cậu đã quên thật sao? Ba chữ cái cuối cùng trong Collin, chính là họ của cô ấy."

"... Lin?"

Quý Vân Xung gật đầu: "Lâm Mộc, vợ chưa cưới của tôi."

Tiêu Hoài nhìn Quý Vân Xung không chớp mắt, chỉ thấy cổ họng mình khô khốc đến khó chịu.

Ngoài mặt trông anh rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang dậy sóng. Cảm xúc tắc nghẽn từng chút từng chút tụ lại nơi lồng ngực, chảy vào mạch máu theo nhịp tim đập, rồi quay trở lại, dường như muốn phá hủy lí trí của anh mới chịu dừng lại.

Lâm Mộc, Quý Vân Xung, quan hệ của hai người này tạo ra một sự thật mà trong thời gian ngắn anh khó lòng chấp nhận được: Bạn trai cũ của cô, là bạn thân của anh.

Vì sao vậy? Anh thích sự dịu dàng tinh tế của cô, càng thích tính tình hào phóng của cô, nhưng một mặt cô tiếp cận anh, mặt khác lại không hề nhắc chữ nào đến việc cô biết anh.

Vì sao vậy? Cô từng nghe ngóng về anh, không thể nào không có chút ấn tượng nào về anh.

Quý Vân Xung vỗ vai Tiêu Hoài: "Cậu sao vậy?"

Anh lấy lại tinh thần, không nói tiếng nào.

Quý Vân Xung lấy lại tấm ảnh trong tay anh, cất vào ví: "Cô ấy đẹp lắm đúng không? Nhìn mãi không chán?"

Tiêu Hoài im lặng, nhưng im lặng cũng là một cách trả lời.

"Năm mười tám tuổi tôi đến Munich du học, cô ấy giấu bố mẹ mình ra tiền. Cô ấy hỏi bao giờ tôi về nước, tôi nói với cô ấy khi về nước nhất định sẽ cưới cô ấy làm vợ. Cô ấy nghe xong, không những không vui mừng, mà lại khóc òa lên, nhắc đi nhắc lại nếu tôi không thực hiện lời hứa, sau khi trưởng thành cô ấy sẽ gả cho bạn tôi, để tôi tức chết." Quý Vân Xung nhìn tấm ảnh không dời mắt, một lúc sau mới nói hết câu chuyện, "Tôi không hề thực hiện lời hứa, ngược lại, đã bỏ rơi cô ấy tại thời điểm cô ấy cần tôi nhất."

Anh ta ngược mắt nhìn qua, đáy mắt cuộn trào cảm xúc, giọng nói cũng trở nên hơi khàn: "Người đàn ông đầu tiên cô ấy viết thư tình cho là tôi, người đàn ông đầu tiên nắm tay cô ấy là tôi, người đàn ông đầu tiên hôn cô ấy cũng là tôi. Bất luận là việc gì, trải nghiệm đầu tiên đều do tôi mang đến cho cô ấy. Nếu tôi níu kéo, cô ấy có bằng lòng quay trở về bên tôi không?"

Mỗi một câu nói, đều có sức sát thương cực mạnh.

Trái tim của Tiêu Hoài thất lại: "Xin lỗi, tôi không giỏi bàn luận chuyện tình cảm, không thể đưa ra ý kiến."

"Cậu lúc nào cũng cứng nhắc như thế, sao theo đuổi được bạn gái vậy?"

"....."

"Anh bạn, người ta đã chấp nhận cậu chưa? Có khi nào cả bát tự cũng chưa hé một chữ?"

Nếu là trước đây, Tiêu Hoài sẽ nghĩ đây chỉ là một lời nói trêu chọc bông đùa, nhưng lúc này nó lại như một mũi tên bén nhọn đâm thẳng vào tim anh. Anh khó chịu nhũn mày, sắc mặt cũng bớt đi chút ít vẻ bình tĩnh thường ngày.

"Không có đâu." Anh cứng rắn phủ nhận.

Ra khỏi quán cà phê, sau khi lên xe Tiêu Hoài xoa xoa huyệt thái dương đau nhức: "Đưa tôi đến bệnh viện Nhân Ái."

Tài xế nói: "Cô Lâm Mộc thấy ông chủ tự mình đến đón cô ấy tan làm, chắc chắn sẽ rất vui."

Tiêu Hoài không hề đáp lời.

Hôm nay là lễ tình nhân, đường xá đông đúc hơi bình thường nhiều, chiếc Mercedes đi rồi dừng, dừng lại đi, khó khăn lắm mới đến bệnh viện.

Anh ngồi trên xe gọi điện thoại cho Lâm Mộc, nhưng cô không nghe máy.

Anh gọi liên tiếp mấy cuộc, vẫn không ai nghe máy. Tài xế đậu xe xong, hỏi bảo vệ gác cổng bệnh viện mới biết mười phút trước Lâm Mộc lên một chiếc Mercedes màu đen, không biết đã đi đâu.

Tiêu Hoài cảm thấy có chút khác thường, nhưng nghĩ không ra nguyên nhân.

Người mình thích biến mất không dấu vết, quả thật khiến anh thấp thỏm không yên.

Sau khi cố gắng bình tĩnh lại, anh gọi điện thoại cho Quan Di.

Đầu dây bên kia vô cùng ồn ào, anh háng giọng, đè nén cảm xúc xuống: "Cô Quan, Lâm Mộc có ở chung một chỗ với cô không?"

"Lâm Mộc? Cậu ấy đang ở bệnh viện đợi anh mà." Giọng Quan Di hơi khàn, nghiêm nhiên vừa khóc xong.

"Không có, cô ấy đã rời khỏi đó rồi."

"Vậy, anh đến thẳng nhà hàng tìm cậu ấy đi."

"Nhà hàng?"

Quan Di ở đầu bên kia khịt mũi: "Anh Tiêu, người đàn ông bao 'Năm 1936' đó là anh đúng không? Có thể cậu ấy không tìm được tâm tình tốt của mình nên đến đó trước rồi."

Tiêu Hoài sững sờ.

Lúc này, Quan Di quả thật không thể đè nén được tâm trạng đau buồn của mình nữa, khẽ nức nở: "Anh Tiêu, anh xem tin tức mới nhất chưa? Chủ tịch hội đồng quản trị của Mỹ Lâm đã nhảy lầu. Bố tôi chịu không nổi đã kích, ông ấy... ông ấy qua đời rồi."

Nửa tiếng trước giờ tan tầm Lâm Mộc đã không thể tiếp tục làm cao được nữa, cô đây mong đợi nhận tin qua Wechat cho Tiêu Hoài: "Người đâu rồi? Đã về đến chưa?"

Cô không thấy tin nhắn trả lời, nhưng lại nhận được một cuộc điện thoại, thông báo sẽ có xe đón cô đến nhà hàng trước.

Lâm Mộc thấy hơi kỳ lạ, nhưng lại nghĩ Tiêu Hoài là một người đàn ông kín đáo, nên cũng không nghi ngờ gì, ngồi vào chiếc xe Mercedes màu đen kia. Trong lúc điều trị cho bệnh nhân cô đã chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, sau khi tan làm quên chỉnh trở lại, thế là nhờ mất cuộc gọi của Tiêu Hoài.

Sau khi đến nhà hàng, Lâm Mộc phát hiện nơi này đã bị một biển hoa hồng bao vây. Hoa hồng đại diện tình yêu, màu xanh đậm tượng trưng cho sự chờ đợi, màu hồng nhạt đại diện cho mối tình đầu, tất cả đều tỏa ra hương hoa thơm ngát. Cầu thang xoắn ốc dẫn lên lầu hai cũng được trang trí đầy hoa hồng đỏ, hiển nhiên đây là còn đường hạnh phúc.

Không ngờ, Tiêu Hoài lại là người đàn ông vẻ ngoài bình tĩnh nội tâm lắng mạn... Lâm Mộc cong khoe môi, nhấc chiếc váy dài bằng vải ni lên chuẩn bị lên lầu.

Giày cao gót dẫm lên bậc thang đầu tiên phát ra tiếng động thật khẽ, trên tầng hai cũng theo đó vang lên một khúc nhạc dương cầm.

Tiếng nhạc du dương phát ra từ đầu ngón tay của một ai đó, truyền đến tai Lâm Mộc, nghe như một bữa yến tiệc cho thính giác. Cô nóng lòng muốn được nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Hoài đánh đàn, vội tăng tốc nhịp chân.

Giai điệu dương cầm đột nhiên trầm xuống, trở nên thân bí, hồi hộp.

Lâm Mộc dừng bước.

Một chuỗi những nốt nhạc đơn tổ hợp thành nhịp điệu bất an, lộ ra sự hoảng hốt khó tả; âm trầm âm bổng luân phiên nhau thể hiện nỗi buồn sâu sắc; giai điệu nhiều lần thay đổi, như muốn truyền đạt sức mạnh đang cố gắng thoát ra khỏi nỗi đau.

Lâm Mộc nhẹ nhàng bước đi trong tiếng nhạc tràn đầy cảm xúc như thế, đi lên lầu hai, đi về phía người đàn dương cầm.

Bước đến bậc thang cuối cùng, cô đã thấy một bóng người đồ dài.

Anh mặc chiếc áo khoác len và sơ mi trắng, ngồi trên ghế, quay lưng về phía cô đàn dương cầm.

Ánh đèn chùm trên trần nhà chiếu rọi xương chân mày và sống mũi của anh, tạo thành một chiếc bóng mờ mờ lung lung trên khuôn mặt ưa nhìn kia. Mười ngón tay linh hoạt đang nhảy múa trên phím dương cầm đen trắng, khúc nhạc vẫn đang đắm chìm trong nỗi buồn man mác, nhưng giai điệu lại càng lúc càng mềm mại, tuyệt vời.

Lâm Mộc đến gần vài bước, đặt tay lên vai anh: "Đàn hay thật."

Ngón tay thon dài rời khỏi phím đàn, tiếng nhạc du dương cũng theo mà kết thúc. Anh quay đầu lại, buông một tiếng thở dài: "Cứng tay đi nhiều rồi."

Ngữ điệu bình thản trầm thấp, mang theo một chút buồn bã khó tả. Lâm Mộc nghe thấy giọng nói này, tim khẽ thất lại.

Nhìn lại gương mặt kia, vẻ mặt của cô lập tức thay đổi.

Người mà cô ngỡ cả đời này sẽ không có duyên gặp lại, bỗng nhiên lại xuất hiện ngay trước mắt. Từng có vô số đêm trăn trở mất ngủ, cô tưởng tượng nếu gặp lại người này, cô phải dùng vẻ mặt thể nào để đối diện với anh, sẽ nói với anh những gì. Rõ ràng đã tưởng tượng ra vô số tình huống có thể xảy ra, nhưng không có tình huống nào giống như lúc này.....

Muốn cất lời, nước mắt đã tuôn rơi.

Hốc mắt cô dần đỏ lên, vì cô nghe thấy người đàn ông này dịu dàng nói: "Mộc Mộc, em vẫn khỏe chứ?"

Mỗi tình đầu yêu sâu đậm suốt mười năm tuổi xuân, giờ này phút này đã bước ra từ những tập tin hình ảnh, xuất hiện trước mặt cô bằng xương bằng thịt. Khuôn mặt anh vẫn anh tuấn như thế, ánh mắt anh nhìn cô vẫn chan chứa tình cảm như thế, khiến cô hoang mang, suýt nữa cho rằng thời gian đã quay ngược dòng, anh vẫn là người con trai một lòng yêu cô năm đó: Quý Văn Xung.

Nhưng tiếc rằng anh đã thay đổi.

Anh đã từng yêu cô bao nhiêu, sau này lại chán ghét cô bấy nhiêu.

Anh từng mang đến cho cô bao nhiêu an ủi, sau này lại khiến cô gánh chịu bấy nhiêu đau thương.

Người từng yêu đến khắc cốt ghi tâm nhưng lại có duyên không phận, cô không muốn gặp lại. Vì một khi gặp lại, khó tránh được oán trách trong lòng.

Lâm Mộc thu bàn tay đang đặt trên vai Quý Văn Xung lại, xoay người bỏ đi.

Quý Văn Xung ngồi đó, ánh mắt âm trầm đi nhiều, giọng điệu trầm xuống: "Mộc Mộc..."

Cô bỏ ngoài tai, không hề quay đầu.

Anh muốn nói lại thôi, đứng dậy vừa nhấc chân phải lên, thân hình liền khựng lại, nhúu mày có vẻ đau đớn.

Ánh mắt đuổi theo bóng lưng cô, thấy người mình yêu đã đi đến góc quanh của cầu thang, trái tim trong lồng ngực anh liền gia tăng nhịp đập: "Mộc Mộc, anh biết mình có lỗi với em, nhưng xin em hãy cho anh một cơ hội để bù đắp."

Nghe được lời nói như đang van nài, Lâm Mộc dừng bước, quay lưng về phía Quý Văn Xung: "Anh không có lỗi, không cần phải nói bù đắp."

Anh nhìn cô không chớp mắt: "Anh từng khiến em phải dùng nước mắt rửa mặt, đó chính là lỗi lầm."

Lâm Mộc nhìn nhin, rốt cuộc không thể đè nén được nỗi chua xót trong lòng nữa, một làn nước mỏng dâng lên trong mắt cô.

Phía sau truyền đến tiếng thở dài của Quý Vân Xung. Người đàn ông từng yêu cô sâu đậm đồng thời cũng từng tổn thương cô bước đến, ôm lấy cô từ phía sau, dùng giọng điệu đầy áy náy thì thầm bên tai cô: "Đừng khóc, không tốt cho mắt."

Cô cứng nhắc nói ra hai chữ: "Buông ra."

"Anh nhìn thấy em, trái tim liền tan chảy, sao nỡ để em đi."

"Đối trá!"

Anh cười chua chát: "Phải, anh đối trá, khôn nặn, phụ lòng em"

Thái độ hạ giọng nhún nhường mặc người đánh mắng này khiến Lâm Mộc rất bất ngờ. Nhưng cô không muốn suy nghĩ quá nhiều, chỉ nói: "Tôi không lấy tiền của anh, cũng đã rút thật xa theo yêu cầu của anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?"

Quý Vân Xung không trả lời.

Một lát sau, Lâm Mộc nhận thấy tai mình hơi ướt, đưa tay lên sờ, chạm phải khoe mắt có chút ướt át của anh.

Cô hơi giật mình. Mình rơi nước mắt, vì từng bị anh ta bỏ rơi và xem thường. Anh ta rơi nước mắt, vì có gì?

"Anh...." Lâm Mộc khựng lại, "Anh khóc cái gì?"

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Lâm Mộc quay lưng về phía Quý Vân Xung, không thấy được vẻ mặt của anh, thậm chí nghi hoặc: "Lên tiếng đi chứ."

Hầu kết của Quý Vân Xung trượt lên rồi hạ xuống, giọng nói khàn đục phát vỡ sự im lặng: "Anh đang nghĩ, nếu năm đó anh kéo dài thời gian về nước, có lẽ chúng ta đã có thể tránh được vụ tai nạn, bố cũng không gặp chuyện không may."

Lâm Mộc nghe không hiểu, nhưng lại nhớ đến chuyện xưa.

Hai năm trước, bố Quý Vân Xung là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Đông Thịnh, vì muốn cải cách doanh nghiệp, đã tiến hành điều chỉnh cơ cấu tài sản và công nợ, nhằm đạt được lợi ích kinh tế tối đa.

Năm đó, Đông Thịnh vừa công bố tin tức cải cách, giá cổ phiếu lập tức tăng cao, thậm chí tăng lên gấp đôi. Cha Quý hy vọng Quý Vân Xung đợi cải cách kết thúc mới về nước, Quý Vân Xung lại vì cô mà bỏ hết công việc, từ Munich bay về Thượng Hải.

Sau đó cô xảy ra tai nạn xe, chỉ mãi lo cho mình, sau khi chia tay Quý Vân Xung lại càng thêm tránh né anh và Đông Thịnh, rất lâu sau này xem tin tức mới biết cha Quý đã qua đời trong tai nạn máy bay. Nhớ ra cha Quý mất cùng một ngày với ngày xảy ra tai nạn, Lâm Mộc nói: "Sao anh lại nói vậy?"

"Trước khi Đông Thịnh yêu cầu đình chỉ giao dịch cổ phiếu, có ba cổ đông đã vi phạm quy định công ty, bí mật bán cổ phần đi. Bố anh phát hiện ra việc này, xét thấy ba cổ đông này là bạn bè lâu năm, không báo cho cơ quan chức năng ngay, mà bay về Thượng Hải trong đêm để xử lý sự việc đột xuất này." Quý Vân Xung rừ rèm mắt xuống, che đi cảm xúc đang dâng lên nơi đáy mắt, "Máy bay đi được nửa đường, động cơ đột nhiên gặp trục trặc, người và máy bay đều không còn."

Lâm Mộc cảm thấy vô cùng khó tin: "Máy bay trước khi cất cánh đều phải được kiểm tra kỹ lưỡng, không thể đột ngột hỏng động cơ được."

"Kiểm tra kỹ lưỡng hơn nữa, cũng không thể chống lại được có người cố ý mưu sát."

"Cái gì?"

"Khi đó đang giữa đông, chuyến bay của bố vô duyên vô cớ cất cánh sớm mười phút. Chính là trong mười phút bị rút ngắn này, khối dầu trong bình nhiên liệu vẫn chưa tan chảy hoàn toàn, khối dầu còn sót lại làm tắc ống dẫn dầu, khiến cho máy bay đang bay thì mất động lực." Quý Vân Xung vô thức siết vòng tay ôm chặt lấy cô, dường như muốn hấp thụ sức mạnh từ người cô, "Lòng người hiểm ác, trong cuộc đấu tranh vì lợi ích, việc gì cũng có thể làm ra."

Lâm Mộc lần đầu được nghe những việc mưu mô thủ đoạn này, trong vài giây đầu óc trở nên trống rỗng.

"Sau khi bố mất, ba cổ đông kia không những không thu tay lại, còn tăng tốc vứt bỏ cổ phần Đông Thịnh, nhận về một khoảng tiền khổng lồ. Trong đó có một người được lợi nhiều nhất, nhờ đó trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của công ty Y được Mỹ Lâm. Hai người còn lại thủ đoạn kém hơn, nhưng cũng lần lượt trở thành cổ đông của công ty chế tạo được phẩm Tấn Sâm và công ty được Trung Tây."

"Vì hành vi bỉ ổi đê tiện của họ, Đông Thịnh cải cách không thành, giá cổ phiếu giảm mạnh, suýt chút nữa đã bị công ty khác thôn tóm."

Lâm Mộc kinh ngạc: "Cái chết của bác trai liên quan đến ba cổ đông này? Nếu đây là sự thật, anh nên báo cảnh sát."

Quý Vân Xung đáp: "Anh cũng từng ngây thơ như em vậy, nghĩ rằng báo cảnh sát rồi sẽ được xử lí công bằng, nhưng không hề, vụ án cứ kéo dài mãi, anh và mẹ trước sau đã bị hăm dọa vô số lần, suýt nữa thì..."

Quý Vân Xung không nói tiếp nữa. Ánh đèn hắt lên đôi mắt sâu như biển của anh, dần dà, đôi mắt sâu thẳm ấy nhuộm đầy nỗi bi thương không cách nào xóa nhòa.

"Mộc Mộc, nếu anh nói xưa nay mình chưa từng phản bội tình cảm của em, em có tin không? Sau khi bố anh qua đời, anh là người thừa kế, trong quá trình tiếp nhận thân phận cổ đông đã gặp rất nhiều nguy hiểm và trở ngại, anh sợ liên lụy đến em, nên mới vội tìm một lí do để chia tay."

Lâm Mộc mấp má môi, không thốt nên lời.

Trong mắt Quý Vân Xung, sở dĩ cô im lặng, là vì không tin lời nói từ một phía của anh.

Anh đành đổi một cách nói khác: "Trong hai năm chúng ta chia tay, anh vẫn luôn âm thầm theo dõi em. Em muốn chức danh ở bệnh viện, anh âm thầm vận dụng quan hệ với các cấp lãnh đạo; em định hợp tác với bạn thân mở nhà hàng, anh liền cử người đến chăm lo việc làm ăn của em; cuối năm ngoái em đến Munich du lịch, anh bảo công ty hàng không chuyển em đến khoang hạng nhất. Mộc Mộc, người phụ nữ anh yêu nhất chỉ có mình em, trước kia là thế, bây giờ cũng vậy."

Lâm Mộc nghe xong, trong lòng rất ngổn ngang.

Trong thời gian nửa năm sau khi chia tay, cô đau khổ tuyệt vọng, thường ngồi khóc đến tận hừng đông, cả dũng khí để soi gương cũng không có, đầu óc hỗn loạn phân không rõ ngày hay đêm, chỉ cảm thấy từng phút từng giây trôi qua đều vô cùng gian nan.

Đột nhiên có một ngày, cô nghe thấy đồng nghiệp thì thầm to nhỏ, bàn tán việc cô vất hết óc để gả cho người giàu, không tiếc kéo theo cả cha mẹ mình, nhất thời nghĩ không thông suốt nên làm chuyện dại dột.... Trong khoảnh khắc tức muốn học máu ấy, cô chợt bừng tỉnh, sao lại phải vì những người tổn thương mình mà buông bỏ sinh mạng quý báu của bản thân?

Bây giờ nghe Quý Vân Xung sửa lời nói yêu cô, nói đã chăm sóc cho cô như thế này thế nọ, cô không hề cảm động chút nào, chỉ cảm thấy hoang đường, bất giác nhướn mày lên: "Được rồi, đừng nói nữa."

Cảm nhận được sự mất kiên nhẫn của cô, Quý Vân Xung nghẹn lời.

Hơn tám trăm ngày đêm nhẫn nại, nhớ nhung, chờ đợi, bỗng chốc hóa thành một thứ vô nghĩa, chẳng đáng nhắc đến trước mặt cô.

Anh có một ảo giác, những cuộc điện thoại gọi cho anh hết cuộc này đến cuộc khác, cô gái mắt đậm lệ van cầu anh gặp cô một lần của hai năm trước, đã cách anh rất xa.

Cô, đã hoàn toàn không còn yêu anh nữa sao?

Sắc mặt Quý Vân Xung lập tức thay đổi, cánh tay bất giác nói lòng.

Lâm Mộc nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay của anh, đi xuống lầu.

Thấy vậy, anh vội vàng đuổi theo. Chân trái vừa bước xuống bậc thang đầu tiên, đầu gối chân phải chưa kịp cong xuống, cơ thể lập tức mất thăng bằng, ngã thẳng xuống cầu thang.

Lâm Mộc nghe thấy tiếng động nặng nề, quay lại nhìn, thấy một bóng đen ngã xuống.

Quý Vân Xung ngã cầu thang!

Khoảnh khắc vừa chạm đất, cổ họng anh phát ra tiếng rít đau đớn, tay ra sức ấn chặt đầu gối chân phải, sắc mặt trắng đến đáng sợ.

Anh cố gắng chống thân trên muốn ngồi dậy, nhưng cơn đau ở đầu gối phải không thể chịu đựng nổi, lập tức ngã phịch xuống ngồi trên sàn.

Lâm Mộc giật mình, vội chạy đến đỡ lấy vai anh: "Anh ngã trúng chỗ nào rồi?"

Trán anh đầy mồ hôi lạnh, cố nặn cơn đau kịch liệt: "Không có."

Lâm Mộc không tin, tỉ mỉ kiểm tra eo, lưng, xương cụt của anh.

Xác nhận không có gì đáng ngại, hai tay cô lưu loát di chuyển xuống dưới, nhanh chóng chạm đến đùi anh.

Anh ấn tay cô lại: "Mộc Mộc, anh không sao."

Xúc cảm dưới lòng bàn tay thật sự quá khác thường, cô không chút do dự vén ống quần anh lên....

Một vết sẹo vừa nhìn đã thấy sợ, hình dáng như con rắn, dài mười mấy centimet uốn lượn quanh khớp gối phải, trên chạm đến xương bánh chè, dưới chạm đến xương ống chân.

Lâm Mộc nhìn Quý Vân Xung với vẻ khó tin.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Im lặng hồi lâu, anh bình tĩnh giải thích: "Khớp gối phải của anh bị va đập mạnh trong vụ tai nạn, cần phải tỉnh dưỡng, nhưng lúc đó anh biết tin bố mình qua đời, mặc kệ bác sỹ khuyên ngăn vội bay chỉ nhánh của Đông Thịnh ở Munich để lấy file ghi âm cuộc gọi của bố anh và ba cô đồng kia."

"Không ngờ chưa bao lâu sau thì khớp gối của anh lại xuất hiện tình trạng tổn thương chức năng, không thể không tiếp nhận phẫu thuật đầu trên xương chày ở Munich, sau khi phẫu thuật thất bại lại tiếp tục thay khớp gối."

"Chắc là vận khí không tốt, triệu chứng bài xích rất rõ ràng, bác sỹ lấy khớp đã thay ra, trước sau mất hơn một năm để tiến hành làm sạch, cấy ghép, thay khớp lần hai."

"Anh vốn định cuối năm ngoài đền gặp em, nhưng khớp gối lại nhiễm trùng lần nữa, lỗ khoan ở mặt bên ngoài đầu gối cũng xuất hiện tình trạng hoại tử, cả bước đi cũng khó, anh không thể không tiếp tục nằm viện điều trị."

Quý Vân Xung nói đến đây thì cười khổ: "Trước khi anh đến gặp em, bác sỹ đã nói trong lỗ khoan lại xuất hiện dịch mủ, đề nghị nhanh chóng cắt bỏ cẳng chân phải. Tất nhiên, anh đã từ chối, anh thật sự không thể tưởng tượng ra bộ dạng tàn tật của chính mình."

Lâm Mộc nghe xong vô cùng kinh ngạc.

Khớp gối là khớp lớn và phức tạp nhất trên cơ thể người. Khi bác sỹ làm phẫu thuật thay thế, cần phải bóc tách từng lớp từng lớp da thịt và gân cơ, tách dây chằng, lật xương bánh chè, rồi cố định khớp giả vào ba phần khớp xương đùi, xương chày và xương bánh chè, cuối cùng căn cứ theo độ lớn nhỏ của khớp giả mà cắt bỏ phần xương thật.

Rủi ro mà Quý Vân Xung gặp phải trong quá trình phẫu thuật và nỗi đau anh phải chịu đựng hậu phẫu thuật, cô không đành lòng suy nghĩ cận kề. Nhưng cắt bỏ chi là phẫu thuật mang tính phá hoại, gây ra đa kích cực lớn cho bệnh nhân, đừng nói Quý Vân Xung không đồng ý, ngay cả cô cũng khó lòng chấp nhận.

Cô cong ngón tay, dè dặt ấn lên đoạn gối phải phía trên: "Đau không?"

Tuy chỉ ấn nhẹ như vậy cũng khiến Quý Vân Xung rất đau. Anh lẳng lặng hít một hơi, nhả ra một chữ: "Không."

Do khớp giả bị nhiễm trùng, nội khớp đã xuất hiện dịch mủ và mô hoại tử từ lâu. Bây giờ đầu gối cong gấp bị hạn chế, mặt ngoài cũng bị sưng phù bệnh lý rất đáng sợ --- Sao anh có thể không đau cho được?

Lòng ngực Lâm Mộc tất nhiên đến khó chịu: "Bây giờ em có thể hiểu được lý do anh gấp rút bay đến Munich, nhưng vì sao anh lại che giấu bệnh tình của mình với em, còn hù dọa hèn lể và đề nghị chia tay nữa?"

"Lúc đó anh đã lấy được file ghi âm, anh nghi ngờ tai nạn xe cũng là có người cố ý sắp đặt đồng thời điều tra sự việc này, đúng lúc này thì mẹ anh bị bắt cóc. Anh không thể không dùng file ghi âm để đổi lấy mẹ, cuối cùng chứng cứ không còn nữa, mẹ anh cũng đã phát điên."

Lúc này đây, không có từ ngữ nào có thể hình dung được mức độ kinh ngạc trong lòng Lâm Mộc.

Quý Vân Xung nhếch khóe miệng, nụ cười đượm vẻ cô đơn, giọng nói mang theo sự chua chát và bất lực: "Đó là khoảng thời gian tối tăm nhất trong đời anh, nỗi ngày mờ mắt ra, việc đầu tiên là nghĩ phải làm thế nào để bảo vệ em. Giữ em bên cạnh? Hay đưa em ra nước ngoài. Hầu như đều không chắc chắn. Mỗi lần nghe em nức nở nói yêu anh trong điện thoại, anh cũng rất muốn nói sự thật cho em biết. Nhưng sau khi nói cho em biết thì sao? Em có trở nên giống mẹ anh không?"

"Anh rất sợ, suy trước tính sau, muốn cùng tiến cùng lùi với em, nhưng lại nghĩ em là người anh yêu nhất, sao có thể đành lòng để em bị hại?"

"Thế nên anh chỉ có thể bảo em rút đi. Em rút càng xa, tương đối mà nói, em sẽ càng an toàn."

Lúc này, mắt Quý Vân Xung đã hơi ướt, giọng nói cũng trở nên trầm thấp, khàn khàn: "Mộc Mộc, chắc chắn em không biết mình khiến người khác không an lòng biết mấy đâu, rõ ràng âm ỉ như thế, đau khổ như thế, nhưng vẫn nhen nhàn nói chúc phúc anh. Anh chưa từng gặp qua người nào ngốc hơn em, càng chưa từng gặp qua người nào đáng yêu hơn em, em dùng mười năm tuổi xuân chờ đợi anh, sao anh lại không dùng những năm tháng quý báu nhất của mình để yêu say đắm một mình em chứ? Những ngày không còn em, anh giống như bị giam cầm trong thành phố cô đơn u ám, những gì hai mắt anh nhìn thấy, ngoài bóng tối ra, vẫn là bóng tối."

Đối mặt với lời bày tỏ chân thành như vậy, Lâm Mộc không kìm nén được cảm xúc bị thương, dòng lệ trào ra khỏi khóe mắt.

"Giờ anh quang minh chính đại trở về, anh đã có năng lực bảo vệ em, sẽ không dễ dàng rời xa em nữa." Quý Vân Xung nâng mặt cô lên, dùng ngón tay lau đi nước mắt, thì thầm nói, "Mộc Mộc, anh yêu em. Em còn yêu anh không?"

Nước mắt cô tuôn trào.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt thâm tình mà chuyên chú di chuyển giữ mi mắt cô, bỗng cúi đầu xuống, đôi môi hơi lạnh nhích gần, hôn nhẹ lên trán, hàng

mì, sống mũi cô.

Mỗi một nụ hôn đều rất nhẹ nhàng, anh sợ mình hơi dùng sức một chút thôi sẽ phá vỡ cuộc trùng phùng tựa như mơ này.

"Mộc Mộc... Mộc Mộc..." Giọng nói trầm thấp gọi tên cô hết lần này đến lần khác, trong đó mang theo sức hút khác thường khiến người say đắm.

Cảm xúc của cô dường như đã bị lây nhiễm, khẽ đáp: "Vâng."

Môi anh dán lên gò má mịn màng của cô, lưu luyến, mon trón.

Chóp mũi của hai người cách nhau thật gần, hơi thở hòa quyện vào nhau.

Nụ hôn dịu dàng, tựa như cơn mưa phùn ngày xuân, cũng giống như dòng nước suối êm ả, dường như đã nối liền tình cảm đứt đoạn hơn hai năm qua. Hơi ấm của cô xuyên qua khối lớp áo truyền đến, tựa như tia nắng vàng một lần nữa chiếu rọi tòa thành trống rỗng lạnh lẽo của anh, xua đi mọi nỗi buồn nặng nề. Cảm giác này tốt đẹp biết mấy, đã bao lâu rồi không có, khiến anh không kim được muốn có nhiều hơn.

Anh ôm lấy eo cô, từ từ đến gần cánh môi mềm mại --- khoảnh khắc hai đôi môi dán vào nhau, cô bỗng quay mặt đi.

Quý Vân Xung thoáng kinh ngạc, mở to mắt nhìn sắc mặt phức tạp của Lâm Mộc, như đang do dự gì đó, lại như vừa quyết định gì đó.

Anh khẽ hỏi: "Sao vậy?"

"Em.. có một chuyện phải nói với anh."

"Hửm?"

"Em có người mình thích rồi."

Cảm xúc ướt át vẫn còn đọng lại giữa cánh môi, tim anh bỗng trùng xuống, sắc mặt đanh lại trong nháy mắt.

Lâm Mộc nghĩ Quý Vân Xung đang nổi giận, nhưng cô đã nhầm.

Quý Vân Xung không hề nổi giận dùng ngón tay chỉ trích cô, càng không hung hăng chất vấn họ tên, thân phận, bối cảnh của đối phương, chỉ nhếch môi cười, dùng giọng điệu kìm nén để che giấu nỗi buồn: "Người mà em thích, có phải mọi mặt đều tốt hơn anh, nên mới có thể khiến em động lòng không?"

Nước mắt khi này Lâm Mộc cố nhịn lại trào ra: "Xin lỗi, em không biết anh phải trải qua nhiều gian nan và trắc trở như thế. Nếu em biết, nếu em biết..."

Quý Vân Xung là mối tình đầu của cô, nếu nói bây giờ cô biết được sự thật rồi lại không có chút thương xót nào với anh, chắc chắn là nói dối.

Cảm giác áy náy mãnh liệt dày vò cô, cô gần như muốn thoát ra lời bằng lòng và bắt đầu lại với anh, nhưng khi ý nghĩ đó thoáng qua trong đầu, gương mặt của Tiêu Hoài liền hiện ra trước mắt cô, khiến cô không nói ra được chữ nào.

Như có một lưỡi dao hung hăng cứa vào tim cô vài nhát, rất đau.

Quý Vân Xung thấy được vẻ dằn vặt của cô, không kim được mà hỏi: "Em và người đàn ông kia quen biết bao lâu rồi?"

"... Hai tháng."

Tình cảm mười năm thua cho hai tháng chung đụng, phải chăng cô có chút vô tình?

Quý Vân Xung im lặng rất lâu, khi lại lên tiếng, anh buông một tiếng thờ dài nặng nề: "Mộc Mộc, em có thể buông bỏ tình cảm dành cho người đó, suy nghĩ về những gì mà chúng ta đã trải qua bao nhiêu năm nay không? Em yêu anh mười năm rồi, anh cũng chưa từng thích người con gái nào khác, chúng ta khó khăn lắm mới đoàn tụ, càng nên trân trọng lẫn nhau."

Lâm Mộc cắn môi: "Em....."

"Anh cho em thời gian, em từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi hãy trả lời. Nhưng anh có một thỉnh cầu hơi quá, em có thể bỏ chút thời gian cùng anh đến Munich một chuyến hay không? Bất luận anh có chấp nhận phương án trị liệu cắt bỏ chi hay không, anh cũng phải phẫu thuật một lần nữa."

Từ cắt bỏ chi đánh mạnh vào thần kinh của Lâm Mộc, cô không hề nghĩ ngợi đã hứa: "Em hiểu, em sẽ đi cùng anh."

"Đồng Thịnh đang chuẩn bị tiến hành đợt tái cơ cấu tài sản lớn, tình trạng sức khỏe của anh không thể để cho bên ngoài biết được, nếu không sẽ gây bất lợi cho tập đoàn. Em có thể bảo mật giúp anh không?"

Cô ngẩng ra, gật đầu.

Quý Vân Xung đưa tay ra, lưu luyến vuốt ve gò má cô một lúc: "Ngoan."

Dứt lời, anh nhếch môi cười.

Khi anh nở nụ cười, thường sẽ hơi nhượng mày lên một chút, ánh mắt sẽ hiện lên ý cười ảm áp. Lúm đồng tiền sâu ở hai bên má cũng sẽ lún vào, trông rất xán lạn, còn có chút trẻ con.

Lâm Mộc của thời thiếu nữ chính là bị nụ cười như thế dụ dỗ vào con đường yêu sớm.

Nay lạ nhìn thấy nụ cười thân thuộc, lại nghe thấy câu nói này, nước mắt Lâm Mộc lại trào ra, nhớ đến ngày xưa.

Khi cả hai còn trẻ, anh tươi vui cõi mở, không kiêu căng ngạo mạn, vứt bỏ chiếc xe Mercedes của mình ở nhà, sẵn sàng cúi đầu làm tài xế xe đạp cho cô, hằng ngày sau khi tan học sẽ hi hục chở cô về căn nhà Tây.

Trên đoạn đường về nhà đó, hoa tươi ngày xuân, gió mát ngày hạ, sương đêm ngày thu, sương mù ngày đông, đưa cô và anh đi qua hết chặng đường này đến chặng đường khác, trở thành nhân chứng đầu tiên cho tình yêu của hai người.

Năm đó, anh hỏi cô: "Bạn học Lâm, chiếc xe đạp này ít hơn Mercedes hai bánh, ngồi lên có phải ê mông lắm không?"

"Ừm, có một chút."

"Cậu làm bạn gái mình có được không? Chúng ta cùng ngồi Mercedes thật sự. Và lại mùa đông sắp đến rồi, gió rét sẽ đông lạnh khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, mình xót."

"Không được. Mình không sợ lạnh."

"Mình sợ lạnh, cậu không xót sao?"

"Không xót."

"Ngoan. Không xót thật sao?"

".... Hừm, thôi được."

Thời gian trôi đưa, mười năm thấm thoát đã qua.

Giờ đây đông đi xuân đến, toàn thân anh chồng chất vết thương, trong lòng cô lại chứa đựng một người khác.

Tình yêu của anh và cô, không một chút tiếng động, đã không còn nữa.

Trời đã khuya, Quý Vân Xung đưa Lâm Mộc về nhà. Chiếc xe dừng dưới chung cư, cô mở cửa xe ra, anh kéo cánh tay cô lại.

Cô quay đầu nhìn anh.

Quý Vân Xung nói: "Sao em lại ở chỗ này?"

"Em bán căn nhà Tây rồi, tạm thời ở nhờ nhà cô bạn thân vài hôm." Lâm Mộc chợt nhớ đã từng có dự định trang trí căn nhà Tây thành biệt thự nhỏ sau khi kết hôn của anh và cô, liền nói thêm, "Sau khi bố mẹ qua đời, một mình em sống trong đó quả thật rất khó chịu, nên đã bán đi."

Quý Vân Xung không nói gì, buông tay ra.

Lâm Mộc cảm thấy hơi bối rối, xuống xe.

Đi vào chung cư, lên đến tầng ba, cô không tiếp tục đi lên nữa, mà đến trước cửa sổ trong cầu thang bộ, nhìn xuống bên dưới.

Quả nhiên, xe vẫn đứng yên tại chỗ cũ.

Cô khẽ thở dài: "Haiz...."

Cửa xe hạ xuống, lộ ra gương mặt Quý Vân Xung. Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú: "Mộc Mộc."

Cô vẫy tay tạm biệt: "Mau về nhà ngủ đi."

Nhà của anh, chính là nơi có cô. Cảm xúc khó tả dâng lên trong lồng ngực Quý Vân Xung, nhưng anh chỉ mỉm cười: "Được, em cũng nghỉ ngơi sớm."

Đèn tầng năm bật sáng, chiếc xe mới nổ máy, chạy ra khỏi chung cư.

Đêm tối tĩnh mịch, ánh trăng mờ nhạt. Quý Vân Xung im lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe, gọi điện thoại cho trợ lý.

Anh nhượng mày theo thói quen, chậm rãi mở miệng.

"Giúp tôi điều tra một người."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Đầu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.